

E L James

Fifty
Shades
Darker

Päťdesiat
odtieňov
temnoty

www.fiftyshades.sk

E L James

Fifty
Shades
Darker

Päťdesiat
odtieňov
temnoty

Venované Z a J

Z celého srdca vás milujem, navždy.

Pod'akovanie

Som veľmi zaviazaná Sarah, Kay aj Jade. Ďakujem za všetko, čo ste pre mňa urobili.

Zároveň patrí obrovské ďakujem Katheleen a Kristi, ktoré ma zaskakovali a dali veci do poriadku.

Takisto ďakujem tebe, Niall, môj manžel, môj milenec a môj najlepší priateľ (prevažne).

A veľké ďakujem patrí aj všetkým skvelým, báječným ženám na celom svete, ktoré som mala tú česť poznať odvtedy, keď toto všetko vypuklo, a ktoré teraz pokladám za svoje priateľky. Sú to: Ale, Alex, Amy, Andrea, Angela, Azucena, Babs, Bee, Belinda, Betsy, Brandy, Britt, Caroline, Catherine, Dawn, Gwen, Hannah, Janet, Jen, Jenn, Jill, Kathy, Katie, Kellie, Kelly, Liz, Mandy, Margaret, Natalia, Nicole, Nora, Olga, Pam, Pauline, Raina, Raizie, Rajka, Rhian, Ruth, Steph, Susi, Tasha, Taylor a Una. A tiež tým nespočetným talentovaným, vtipným a dobrosrdečným ženám (aj mužom), ktoré som spoznala prostredníctvom internetu. Vy všetci viete, o koho ide.

Ďakujem aj vám, Morgan a Jenn, za všetko ohľadom Heathmana.

A napokon ďakujem Janie, svojej redaktorke. Si úžasná.

Autorka publikovala staršiu verziu tohto príbehu na pokračovanie
v on-line podobe pod názvom „Master of the Universe“
pod pseudonymom Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2013

Translation © Miroslava Sedláčková, 2013

ISBN 978-80-7388-762-9

Prológ

Vrátil sa. Mamička spí, alebo jej zase nie je dobre.

Skrývam sa skrčený pod stolom v kuchyni. Cez prsty vidím Mamičku. Spí na gauči a má ruku na špinavom zelenom koberci. On má tie topánky s lesklými prackami; stojí nad Mamičkou a kričí.

Udrie Mamičku opaskom. *Vstávaj! Vstávaj, ty suka skurvená! Ty suka skurvená! Ty suka skurvená! Ty suka skurvená!*

Mamička vydáva zvuk, ako keď sa plače. *Prestaň. Prosím, prestaň.* Mamička nekričí. Len sa trošku skrčí.

Mám prsty v ušiach a zatváram oči. Zvuky zmlknu.

On sa obracia a ja vidím jeho topánky, ako dupocú smerom do kuchyne. Stále má ten opasok. Chce ma nájsť.

Zohýna sa a škerí sa na mňa. Hnusne páchne. Cigaretami a alkoholom. *Tak tu si, ty všivák malý!*

Prebúdza ho desivý nárek. *Kristepane!* Je celkom prepotený a srdce mu búši ako opreteký. *Čo to je, doparoma?!* Prudko si sadá a zvierá si hlavu v dlaniach. *Dopekla! Je to späť. Ten krik, to som bol ja.* Hlbokým nádychom sa pokúša dostať z hlavy puch lacného bourbonu a zvetraných cameliek.

Kapitola 1

Práve som prežila Deň Tretí Po Christianovi a môj prvý deň v práci. Bolo to vítané rozptýlenie. Čas plynul zároveň s tým, ako sa predomnou mihali nové tváre, nová práca a pán Jack Hyde...

Pán Jack Hyde sa na mňa usmieva, modré oči mu len žiaria, keď sa opiera o môj stôl.

„Výborne, Ana. Myslím, že z nás bude skvelý tím.“

Pri pokuse o úsmev sa mi nejako podarí vytiahnuť kútiky smerom hore.

„Pre dnešok by som už rada skončila, ak môžem,“ zahundrem.

„Ale samozrejme, veď je pol šiestej. Uvidíme sa zajtra.“

„Dovidenia, Jack.“

„Dovidenia, Ana.“

Beriem si kabelku, obliekam si sako a vyrážam von. Tam, na čerstvom vzduchu večerného Seattlu sa zhlboka nadýchnem. Lenže ani to nevyplní tú prázdnotu v mojej hrudi, ktorá sa tam usídlila už od sobotňajšieho rána. Tú, ktorá mi pripomína moju stratu. Kráčam k autobusovej zastávke, hlavu mám sklonenú, pozerám si na topánky a rozjímam nad tým, aké to je byť bez

mojej milovanej Wandy, môjho starého chrobáčika... alebo bez audi.

Pred touto spomienkou okamžite zabuchnem dvere. *Nie. Na neho nemysli!* Samozrejme by som si mohla dovoliť kúpiť auto – a pekné, nové. Podozrievam *ho*, že bol až príliš štedrý, keď ma mlátil, a tá myšlienka mi zanecháva horkú pachuť na jazyku. Snažím sa ju odohnať a nemyslieť pokiaľ možno vôbec na nič. Nemôžem si ho pripomínať. Nechcem znovu začať plakať – nie vonku na ulici.

Byt je prázdny. Chýba mi tu Kate. Predstavujem si ju, ako leží na pláži v Barbadose a popíja dobre vychladený koktail. Ožívujem plochú obrazovku televízie – aspoň sa tu rozliehajú nejaké zvuky, ktoré vyplňajú to vákuum a poskytujú zdanie spoločnosti. Lenže ju nesledujem ani nepočúvam. Len sedím a bezducho civiem do tehlovej steny. Som otupená. Necítim nič okrem bolesti. Ako dlho ju ešte budem musieť znášať?

Moje utrpenie prerušuje zvuk domového zvončeka. Srdce mi vynecháva jeden úder. Kto to len môže byť? Zdvíham domáci telefón.

„Zásielka pre slečnu Steelovú,“ zaznie v ňom znudený, odosobnený hlas a mňa zaplavuje vlna sklamaní. Apaticky sa vlečiem dole a zbadám tam chlapca, ktorý mlaskavo žuje žuvačku, v ruke drží veľkú kartónovú škatuľu a opiera sa o vchodové dvere. Podpisujem prevzatie balíka a odnášam si ho hore. Je to veľké a prekvapujúco ľahké. Vnútri sú dva tucty bielych ruží na dlhých stonkách a odkaz.

Gratulujem k prvému dňu v práci.

Dúfam, že sa vydarí.

A ďakujem za ten vetroň. To bolo veľmi nápadité.

Má teraz čestné miesto na mojom stole.

Christian

Pozerám na tú vytlačenú kartičku a v hrudi sa mi rozpína ničota. Niet pochýb o tom, že to poslala jeho asistentka. Christian sa na tom veľmi pravdepodobne podieľal len okrajovo. Je príliš bolestné na to myslieť. Prezerám si ruže – sú prekrásne a ja sa skrátka nedokážem prinútiť, aby som ich vyhodila do koša. Mechanicky sa odoberám do kuchyne, aby som sa poobzerala po nejakej váze.

A tak prichádza rutina. Vstať, pracovať, plakať, spať. Teda, pokúsiť sa spať. Nedokážem mu uniknúť ani v snoch. Vídavam sivé prenikavé oči, jeho snivý pohľad, jeho vlasy – žiariace svojimi odleskami. A počúvam hudbu, toľko hudby... Už ju vôbec nedokážem počúvať. Starostlivo sa jej vyhýbam, za každú cenu. Dokonca aj pri reklame v televízii sa myknem.

S nikým nekomunikujem. Dokonca som nezavolala ani mame, ani Rayovi. Jednoducho teraz nemám silu na banálne reči o ničom. Nie, to by som fakt nezvládla. Stal sa zo mňa osamelý ostrov. Spustošený, vojnou zničený kus zeme, kde nič nerastie a jeho obzory sú prázdne. Tak to som ja. Vďaka tomu sa dokážem v práci správať vecne, ale to je všetko. Viem, že keby som o tom hovorila s mamou, zdrvilo by ma to ešte väčšmi – a to si nemôžem dovoliť.

Nedokážem poriadne jesť. V stredu okolo poludnia do seba dostávam téglik jogurtu. Je to prvá vec, ktorú som od piatka zjedla. Prežívam na diétnej kole a novoobjavenej schopnosti znášať *latte*. Práve kofeín ma udržuje v chode, ale zároveň som vinou neho nepokojná.

Jack sa okolo mňa začína nejako veľmi krútiť, znervózňuje ma, kladie mi osobné otázky. Čo odo mňa chce? Správam sa k nemu zdvorilo, ale snažím sa držať si ho od tela.

Sedím a preberám horu jeho korešpondencie a som za to rozptýlenie v podobe nečinnorodej práce vďačná. Zaregistrujem prichádzajúci e-mail a rýchlo kontrolujem, od koho je.

No to ma podrž. Od Christiana. *To nie, nie tu... nie v práci.*

Od: Christian Grey

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:05

Komu: Anastasia Steelová

Drahá Anastasia,

odpusť, že Ťa ruším v práci. Dúfam, že je u Teba všetko v poriadku. Dostala si tie kvety?

Myslím na to, že zajtra sa začína výstava Tvojho kamaráta a som presvedčený, že si nemala dost' času zohnať si auto. Navyše je to pomerne ďaleko.

Bol by som viac než šťastný, keby som Ťa tam mohol odviezť – ak by si chcela.

Daj mi vedieť.

Christian Grey,

výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Oči sa mi zalievajú slzami. Prudko vstávam od stola, miznem na toaletu a skrývam sa v jednej z kabínok. Tá Josého výstava. Kruci. Úplne som na ňu zabudla, a to som mu slúbila, že prídem. Doparoma, v tom má Christian pravdu. Ako sa tam mám dostať?

Kladiem si hlavu do dlaní. Prečo mi José nezavolať? Keď už som pri tom – prečo mi vlastne nikto nevolá? Som tak mimo, že som si ani nevšimla, že mi za celý čas nezazvonil mobil.

Dofrasa! Ja som ale idiot! Ešte stále mám presmerované hovory na BlackBerry. Ježiš, a Christian prijíma moje telefonáty – teda, pokiaľ ho jednoducho nevyhodil. A kde vôbec zistil moju pracovnú e-mailovú adresu?

No iste, pozná veľkosť mojich topánok, e-mailová adresa pre neho ťažko môže predstavovať nejakú prekážku.

Dokážem sa s ním znova stretnúť? Zvládla by som to? Chcem ho vôbec vidieť? Znovu ma ovládol žiaľ a smútok, zatváram oči a zakláňam hlavu. Samozrejme, že chcem.

Možno, možno by som mu mohla povedať, že som zmenila názor... Nie, nie, nie. Nedokážem byť s niekým, koho uspokojí, keď mi spôsobuje bolesť, s niekým, kto ma nedokáže milovať.

Hlavou sa mi mihajú trýznivé spomienky: plachtenie, držanie za ruky, bozkávanie, my dvaja vo vani, jeho neha, jeho zmysel pre humor a jeho temný, zadumaný, zmyselný pohľad. Chýba mi. Je to päť dní, päť dní pekla, ktoré akoby trvali celú večnosť.

Ovíjam si paže okolo pása, pevne sa nimi objímam, držím sa tak pohromade. Cnie sa mi po ňom. Naozaj veľmi... lebo ho milujem. Aké jednoduché!

Každú noc zaspávam s plačom a prajem si, aby som nebola nútená odísť, aby sa dokázal zmeniť, aby sme mohli byť spolu. Ako dlho ma ešte bude prenasledovať ten obludne zbytočný pocit? Som v očistci.

Anastasia Steelová, si v práci! Musím sa pozbierať. Na tú Josého výstavu sa však chcem pozrieť, a čo viac – nejaká masochistická časť môjho ja chce vidieť Christiana. S hlbokým nádychom sa vraciam k stolu.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:25

Komu: Christian Grey

Ahoj, Christian,
vďaka za kvety, sú krásne.
Ten odvoz by som ocenila.
Ďakujem.

Anastasia Steelová,
asistentka pána Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Kontrolujem si mobil a zisťujem, že je stále presmerovaný. Jack je práve na nejakom rokovaní, a tak rýchlo volám Josému.

„Ahoj, José, tu Ana.“

„Nazdar, cudzinka.“ Jeho hlas je taký vrelý a láskavý, že ma to takmer vyviedlo z rovnováhy.

„Nemôžem hovoriť dlho. O ktorej mám zajtra doraziť na tú tvoju výstavu?“

„Ty fakt prídeš?“ neskrýva nadšenie.

„No jasné,“ usmievam sa, keď si predstavím, ako sa pritom škerí. A je to môj prvý naozajstný úsmev za tých päť dní.

„O pol ôsmej.“

„Tak sa tam uvidíme. Maj sa, José.“

„Čau, Ana.“

Od: Christian Grey

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:27

Komu: Anastasia Steelová

Drahá Anastasia,
o ktorej Ťa mám vyzdvihnúť?

Christian Grey,
výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:32

Komu: Christian Grey

Josého výstava sa začína o pol ôsmej.
O ktorej myslíš, že by to bolo najlepšie?

Anastasia Steelová,
asistentka pána Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:34

Komu: Anastasia Steelová

Drahá Anastasia,
Portland je dost' ďaleko. Vyzdvihol by som Ťa o 17:45.
Veľmi rád Ťa uvidím.

Christian Grey,
výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Od: Anastasia Steelová
Predmet: zajtrajšok
Dátum: 8. 6. 2011, 14:38
Komu: Christian Grey

Tak zatiaľ.

Anastasia Steelová,
asistentka pána Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Ach, bože! Ja uvidím Christiana. Prvýkrát za posledných päť dní sa mi zľahka dvíha nálada. A dovoľm si pomyslieť na to, ako sa asi má on.

Chýbam mu? Asi nie toľko ako on mne. Našiel si novú subku, nech už sa zháňajú kdekoľvek? Tá myšlienka je taká trýznivá, že ju okamžite zaháňam. Zadávam sa na hromadu Jackovej korešpondencie, ktorú musím roztriediť, a púšťam sa do toho v snahe nemyslieť na Christiana.

Tú noc sa v posteli nepokojne prevaľujem, akokoľvek sa pokúšam o spánok. Je to po prvýkrát za ten čas, čo sa k nemu nesnažím preplakať.

Znovu si vybavujem Christianovu tvár, keď som ho videla naposledy – keď som odchádzala z jeho bytu. Prenasleduje ma jeho

zmučený výraz. Spomínam si, že nechcel, aby som odišla, čo bolo dosť zvláštne. Prečo by som tam mala zostávať? Veď sme sa ocitli v slepej uličke. Každý z nás limitovaný svojimi vlastnými hranicami – ja strachom z trestu, a on strachom... z čoho vlastne? Z lásky?

Otáčam sa nabok, pevne si k sebe tlačím vankúš a premáha ma neznesiteľný smútok. On si myslí, že si lásku nezaslúži. Ako si vôbec niečo také môže myslieť? Súvisí to nejako s jeho detstvom? S jeho mamou, tou závislou sukou? Takéto myšlienky ma prenasledujú až do skorých ranných hodín, keď sa úplne vyčerpaná konečne prepádám do nepokojného spánku.

Deň sa vlečie a vlečie a Jack mi venuje neobyčajnú pozornosť. Mám dojem, že je to tými fialovými šatami od Kate a čiernymi topánkami na vysokých podpätkoch, ktoré som jej ukradla zo skrine, ale ďalej sa tým nijako zvlášť nezaobieram. Naozaj budem musieť s prvou výplatom vyraziť na nákup oblečenia. Tie šaty sú mi teraz nejaké voľnejšie než predtým, ale tvárim sa, že som si to nevšimla. Konečne je pol šiestej a ja si beriem sako a kabelku. Pokúšam sa trochu upokojiť nervy. *Ja ho uvidím!*

„Ty máš dnes večer rande?“ pýta sa ma Jack, keď na odchode prechádza okolo môjho stola.

„Áno. Teda nie. Nie tak celkom.“

V nepredstieranom záujme dvíha jedno obočie. „Priateľ?“

Červenám sa. „Nie, kamarát. Vlastne bývalý priateľ.“

„No, možno by si zajtra po práci chcela zájsť na drink. Máš za sebou hviezdny týždeň, Ana. Mali by sme to osláviť,“ usmeje sa a tvárou sa mu mihne nejaká neidentifikovateľná, znepokojujúca emócia.

Strká si obe ruky do vreciek a bez náhlenia prechádza dvojitými dverami. Mračím sa na jeho vzdalujúci sa chrbát. Popíjať so šéfom, je to vôbec dobrý nápad?

Zavrtím hlavou, najskôr musím nejako prežiť večer s Christianom Greyom. Ako to, preboha, chcem zvládnuť? Ešte sa ponáhľam na toaletu, aby som na poslednú chvíľu urobila nejaké úpravy.

Vrhám na seba dlhý kritický pohľad do veľkého zrkadla na stene. Mám obvyklú poblednutú farbu a tmavé kruhy pod príliš veľkými očami. Vyzierám prepadnuto a utrápene.

Ježiš, ako by som teraz chcela vedieť, ako sa používa mejkap. Nanášam si trochu špirály na mihalnice a potom sa štipem do líc a dúfam, že tým do nich vženiem nejakú farbu. Keď si potom upravím vlasy tak, aby mi voľne splyvali na chrbát, poriadne sa nadýchnem. Takto to bude musieť stačiť.

S nervóznym úsmevom na tvári prechádzam halou a kývnem Clair v recepcii. Myslím, že by z nás mohli byť kamarátky. Jack ešte hovorí s Elisabeth. Ako sa blížim ku dverám, pribehne a so širokým úsmevom mi ich otvára.

„Až po tebe, Ana,“ hlesne.

„Ďakujem,“ rozpačito sa pousmejem.

Vonku pri obrubníku čaká Taylor. Otvára mi zadné dvere auta. Zdráhavo sa pozerám na Jacka, ktorý ma nasledoval von. Ohromene zíza na audi SUV.

Otáčam sa, nastupujem a tam už sedí on – Christian Grey – v sivom obleku, bez kravaty, s bielou košeľou rozopnutou pri krku. Má spaľujúci snivý pohľad.

V okamihu mi vysychá v krku. Vyzera úchvatne, až na to, že sa na mňa mračí. *Ale nie!*

„Kedy si naposledy jedla?“ vyrukuje na mňa, keď za mnou Taylor zavrie dvere.

Doparoma.

„Ahoj, Christian. Aj ja ťa rada vidím.“

„Na ten tvoj podrezaný jazyk teraz nie som zvedavý, odpovedz mi.“ Očami mi vypaľuje diery do hlavy.

No zbohom.

„Ehm... na obed som mala jogurt. No – a potom banán.“

„A kedy si mala naposledy skutočné jedlo?“ pýta sa uštipačne.

Taylor si sadá na miesto vodiča, štartuje a zaraďuje sa do premávky.

Hodím pohľadom von a zazriem Jacka, ako mi máva, aj keď mi nie je jasné, ako ma môže cez tie dymové sklá vidieť. I ja mu zamávam.

„Kto je to?“ vyštekne Christian.

„Môj šéf.“

Letmo sa pozriem na to zosobnenie mužskej krásy sediace vedľa mňa a všímam si, že má prísne zovreté pery.

„Takže? Tvoje posledné jedlo?“

„To ťa vôbec nemusí zaujímať, Christian,“ konštatujem vecne a cítim sa pritom nadmieru statočne.

„Zaujíma ma všetko, čo sa ťa týka. Tak hovor.“

To teda nezaujíma. Frustrrovane si vzdychnem a prevrátim oči. Prvýkrát po dlhom čase mám chuť sa smiať. S vypätím síl potláčam chichotanie, čo sa mi chystá vybublať hrdlom. Ako sa tak pokúšam udržať vážnu tvár, Christianove črty sa uvoľňujú a ja na jeho nádherne vykrojených ústach zazriem nepatrný náznak úsmevu.

„Takže?“ pripomína mi už miernejšie.

„Cestoviny *alle vongole*, minulý piatok,“ zašepkám.

Zatvára oči a ja zazriem, ako sa mu v tvári mihne zlosť, alebo azda ľútosť? „Aha,“ odvetí stroho. „Vyzeráš, akoby si za ten čas schudla minimálne dve kilá, možno viac. Prosím, jedz, Anastasia,“ vyzýva ma káravo.

Pozerám sa dole na prepletené prsty ve svojom lone. Prečo sa s ním musím vždy cítiť ako rozmazané dieťa?

Presúva sa bližšie a obracia sa čelom ku mne. „Ako sa máš?“ pýta sa stále miernym hlasom.

No, v skutočnosti pekne mizerne... nasucho prežriem. „Keby som ti povedala, že som v pohode, klamala by som.“

Nasleduje jeho ostrý nádych. „To ja tiež,“ vzdychne a načiahne sa za mojou rukou. „Chýbaš mi,“ dodáva.

Ach, nie. Ten dotyk, telo na telo.

„Christian, ja...“

„Prosím, Ana. Musíme sa porozprávať.“

Asi sa rozplačem. To nie. „Christian, ja... prosím... už som sa naplakala dosť,“ šepkám a pokúšam sa udržať emócie pod kontrolou.

„Bejby, to nie.“ Príťahuje si ma za ruku, a skôr než sa spamätám, sedím mu na kolenách a on ma objíma, s nosom zaboreným do mojich vlasov. „Neskutočne si mi chýbala, Anastasia,“ vydýchne.

Chcela by som sa mu vzoprieť, aby som si udržala aspoň nejaký odstup, ale jeho ruky ma tesne obopínajú. Pevne si ma nimi tlačí k hrudi. A ja sa uvoľňujem. Áno, presne tu chcem byť. Opieram si o neho hlavu a on ma opakovane bozkáva na temeno. *Toto je domov.* Vonia čistou bielizňou, avivážou, sprchovacím gélom a mojou najmilšou vôňou – tou jeho. Na kratučkú chvíľku si dovoľujem podľahnúť ilúzii, že bude všetko v poriadku. Veľmi osviežujúca myšlienka pre moju vyprahnutú dušu.

O pár minút neskôr zachádza Taylor k obrubníku, aj keď sme stále v meste.

„Pod,“ povzbudzuje ma Christian a dáva mi ruku preč z lona, „už sme tu.“

Čože?

„Heliport – na streche tejto budovy,“ ukazuje naň pohľadom na vysvetlenie.

No jasné. Charlie Tango. Taylor mi otvára dvere a ja vystupujem. Venuje mi láskavý úsmev. Ten, po ktorom sa cítim v bezpečí. Vraciam mu ho.

„Mala by som vám vrátiť tú vreckovku.“

„Nechajte si ju, slečna Steelová, berte to ako darček pre šťastie.“

Červenám sa a Christian zatiaľ obchádza auto, aby ma vzal za ruku. Na Taylora vrhá spýtavý pohľad a ten mu ho ľahostajne vracia, bez toho aby dal čokoľvek najavo.

„O deviatej,“ oznamuje mu Christian.

„Áno, pán Grey.“

So súhlasným kývnutím sa Christian obráti a vedie ma cez dvojkrídlové dvere do imponujúcej vstupnej haly. Vychutnávam si dotyk jeho veľkej ruky zvierajúcej tú moju, jeho dlhých štíhlych prstov prepletených s mojimi. Cítim tú známú silu – ťahá ma k nemu, som Ikarus a on moje Slnko. Už raz ma spálil, a aj tak som tu zasa.

Pri výťahoch stláča tlačidlo, aby jeden z nich privolať. Mrknem na neho kútikom oka a uvidím jeho tajuplný úsmev. Len čo sa dvere otvoria, púšťa moju ruku a kývne mi, aby som nastúpila. Výťah sa zatvára a ja risknem ďalší letný pohľad. Aj on sa na mňa pozerá, jeho sivé oči ožívajú... a je to tu, vzduch medzi nami iskrí napätím. Hmatateľným. Skoro ho cítim, ako medzi nami pulzuje a ťahá nás k sebe.

„Ach, bože,“ vydýchnem, keď ma nakrátko premôže intenzita tej hlboko zakorenenej primitívnej príťažlivosti.

„Tiež to cítim,“ zašepká so zastretým, prenikavým pohľadom.

Útroby mi zaplavuje číra túžba, temná a vražedná. Christian ma znovu chytá za ruku, palcom ma hladí po hánkach – a všetky svaly v podbrušku sa mi pevne a príjemne zvierajú.

Bože môj. Ako to, že má na mňa stále taký vplyv?

„Prosím, nehryz si tú peru, Anastasia,“ zašepká.

Zdvíham k nemu pohľad a poslúchnem ho. Chcem ho. Teraz hneď, v tomto výťahu. Akoby aj nie?

„Ty vieš, čo to so mnou robí,“ zahundre.

No teda, aj ja mám na neho stále vplyv. Moja vnútorná bohyňa ukončuje svoj päťdňový truc.

Zrazu sa otvárajú dvere, narušujú čaro okamihu a my sa ocitáme na streche. Opiera sa do nás vietor a mne je napriek čiernemu saku zima. Christian mi dáva ruku okolo pása, tlačí si ma k sebe a obaja sa spoločne ponáhľame k Charlie Tangovi, ktorý stojí uprostred heliportu a pomaly otáča listami vrtule.

Vyskakuje z nej vysoký blondín v tmavom obleku s ostro rezanými črtami a v hlbokom predklone beží až k nám. Podáva si ruku s Christianom a zareve, aby prehlušil hluk rotora:

„Pripravená na odlet, pán Grey. Je celá vaša!“

„Prešli ste všetky kontroly?“

„Áno.“

„Vyzdvihnete ju okolo pol deviatej?“

„Áno.“

„Taylor na vás čaká pred budovou.“

„Ďakujem, pán Grey. Šťastný let do Portlandu, madam.“ A zasalutuje.

Bez toho aby ma pustil, Christian prikývne, skláňa sa a vedie ma k dverám helikoptéry.

Len čo sme vnútri, pevne ma upína do pásov a silne ich uťahuje. Obdarí ma svojím múdрым pohľadom a tajomným úsmevom.

„Toto ťa udrží na mieste,“ vyhlasuje spokojne. „Musím priznať, že sa mi v týchto postrojoch veľmi páčiš. Ničoho sa nedotýkaj.“

V tvári som už purpurovočervená a on ma skôr, než mi podá slúchadlá, pohladí ukazovákou po líci. *Tiež by som sa ťa rada dotkla, ale ty mi to nedovolíš*, mračím sa na neho. A aj keby – zapol tie pásy tak pevne, že sa sotva pohnem.

Sadá si na svoje miesto a sám sa pripútava, potom sa začína venovať predletovej kontrole. Pôsobí pritom *tak* kompetentne. Je to hrozne sexi. Nasadzuje si slúchadlá, spúšťa štartér a rotor začína ohlušujúcim spôsobom zrýchľovať.

Christian sa obracia a uprene sa na mňa zahľadí. „Si pripravená, miláčik?“ zaznie mi ozvena jeho hlasu v slúchadlách.

„Som.“

Predvádza svoj chlapčenský úsmev. Bože, už pekne dlho som ho nevidela.

„Veži Sea-Tac, tu Charlie Tango – Tango Echo Hotel, pripravený na odlet smer Portland cez PDX. Prosím, potvrdte, prepínam.“

Odpovedá mu profesionálny hlas letovej kontroly a udeľuje nám inštrukcie.

„Veža, rozumiem, Charlie Tango pripravený a vzlieta.“ Christian prepína ďalšie dve páčky, v rukách zvierá riadiacu páku a helikoptéra sa mäkko vznáša k večernému nebu.

Seattle a môj žalúdok sa ocitnú niekde pod nami... a tam je čo pozeráť!

„Svitanie už sme dostihli, Anastasia, teraz je na rade súmrak,“ ozýva sa zo slúchadiel. Obraciam sa a pozerám naňho s otvorenými ústami.

No toto? Ako je možné, že dokáže hovoriť tie najromantickejšie veci? Usmieva sa na mňa a ja si nemôžem pomôcť, placho mu ten úsmev vraciam.

„Okrem zapadajúceho slnka sa o tomto čase dajú vidieť aj ďalšie veci,“ prehodí.

Keď sme naposledy prileteli do Seattlu, bolo tma, zato táto večerná scenéria je veľkolepá, doslova nadpozemská. Už sme nad najvyššími budovami a stúpame vyššie a vyššie.

„Tamto je Escala,“ ukazuje smerom k nej. „Tam boeing – a práve teraz vidíš Space Needle.“

Naťahujem krk. „Tam som nikdy nebola.“

„Vezmem ťa tam – môžeme sa tam najesť.“

Čože? „Christian, veď sme sa rozišli.“

„Ja viem. Aj tak ťa tam môžem vziať. A nakrmiť ťa,“ vrhá na mňa významný pohľad.

Len potrasiem hlavou, aby som vzápätí očervenela. Radšej sa rozhodujem pre nekonfliktný prístup. „Je tu veľmi pekne, ďakujem.“

„Pôsobivé, však?“

„Pôsobivé je, že toto dokážeš.“

„Á, lichotivá slečna Steelová... Ale ja som muž mnohých zručností.“

„Toho som si plne vedomá, pán Grey.“

S úškrnom sa na mňa pozrie a ja sa po prvýkrát za posledných päť dní uvoľňujem... trochu. Možno to nebude také zlé.

„Ako sa ti páči v novej práci?“

„Dobre, ďakujem. Je zaujímavá.“

„A čo tvoj šéf?“

„Ehm, v pohode.“ Ako by som asi Christianovi vysvetľovala, že ma Jack ľahko znervózňuje?

Otáča sa a prenikavo sa na mňa zahľadí.

„Čo sa deje?“ pýta sa potom.

„No, okrem toho, čo je zjavné, nič.“

„Zjavné?“

„Ach, bože, Christian, ty si niekedy taký natvrdnutý.“

„Natvrdnutý? Ja? Nie som si istý, či sa mi páči váš tón, slečna Steelová.“

„No a čo.“

Pery sa mu usmievajú. „Ten tvoj podrezaný jazyk mi chýbal.“

Zalapám po dychu a mám chuť na neho zakričať: *To ty si mi chýbal – a celý –, nielen tvoje ústa!* Ale držím sa, a ako mierime ďalej na juh, zahľadím sa von cez sklenú guľu, ktorá tvorí ňufák Charlie Tango. Súrak teraz máme po pravici, slnko je nízko nad horizontom – obrovské, ohnivo červené – a ja som znova Ikarus, letím až príliš blízko.

Zmrákanie nás sprevádza celú cestu zo Seattlu. Obloha je teraz opálová, ružová na nej prirodzene prechádza do modrozelenej a vzájomne sa prelínajú tak, ako to dokáže naaranžovať len matka príroda. Je jasný svieži večer a svetlá Portlandu sa lesknú a mihotajú, vítajú nás, keď Christian usádza stroj na heliport. Sme na streche tej zvláštnej portlandskej budovy z pálených tehál, z ktorej sme vzlietali pred tromi týždňami.

Ježiš, ako by to bolo včera. A napriek tomu mám pocit, že Christiana poznám celé veky. Zastavuje motor Charlie Tanga, vypína najrôznejšie gombíky, takže sa mu prestáva točiť vrtuľa, a ja zrazu počujem v slúchadlách svoj vlastný dych. *Hmm.* Na okamih mi to pripomína zážitok s Thomasom Tallisom. Cítim, ako blednem – na toto teraz naozaj nechcem myslieť.

Christian si rozopína pásy a nakláňa sa, aby rozopol aj tie moje.

„Užili ste si ten let, slečna Steelová?“ pýta sa ma mäkko, sivé oči mu pritom svietia.

„Áno, ďakujem, pán Grey,“ odpovedám zdvorilo.

„Tak sa poďme pozrieť na fotky toho chlapca.“ Podáva mi ruku, ja sa jej chytím a nasledujem ho von z Charlie Tanga.

Prichádza k nám sivovlasý muž s briadkou a so širokým úsmevom a ja v ňom spoznávam toho dôchodcu, čo tu bol aj naposledy.

„Joe,“ usmeje sa Christian, púšťa ma a vrelo mu potriasa rukou. „Opatrujte ju tu pre Stephana. Bude tu tak okolo ôsmej, deviatej.“

„Vykonám, pán Grey. Madam,“ kývne na mňa. „Dole je pristažené vaše auto, pane. A výťah nefunguje, musíte zísť po schodoch.“

„Ďakujem, Joe.“

Christian ma znovu vezme za ruku a odvádza k požiarnemu schodisku.

„Máš šťastie, že sú to len tri poschodia. V tých podpätkoch,“ hundre nevôľou.

To azda nie je pravda.

„Tebe sa hádam tie topánky nepáčia?“

„Páčia sa mi strašne, Anastasia.“ Zrazu mu oťažieva pohľad a ja mám pocit, že sa chystá povedať ešte niečo, lenže sa zdráha. „Poď. Pôjdeme pekne pomaly. Nechcem, aby si spadla a zlomila si väz.“

Vodič nás vezie do galérie a my sedíme a mlčíme. Môj strach sa navracia v plnej sile a ja si zrazu uvedomujem, že náš spoločný let v Charlie Tangu bol voľným okom búrky. Christian je zamlknutý, zadumaný... hádam dokonca znepokojený. Naša predošlá odľahčená nálada sa niekam vyparila. Je toho toľko, čo by som chcela povedať, lenže táto jazda je na to príliš krátka. Christian upiera zamyslený pohľad von z auta.

„José je len kamarát,“ ticho utrúsím.

Christian sa zvrtnie ku mne a uprene sa na mňa zahľadí, pohľad temný, kontrolovaný, nedáva najavo vôbec nič. A jeho ústa – ach, tie ústa, aké sú znepokojujúce! Nechtiac si vybavujem, ako sa ma dotýkali – všade. A cítim, ako sa mi rozohrieva telo. Christian sa namosúrene zamrví.

„Tie tvoje krásne oči vyzerajú zrazu až príliš veľké, Anastasia. Prosím, sľúb mi, že budeš ješť.“

„Iste, Christian, budem ješť,“ odpovedám tak nejako automaticky, bezmyšlienkovite.

„Myslím to vážne.“

„Skutočne?“ Nedokážem potlačiť posmešný tón. Teda úprimne, to jeho sebavedomie – sebavedomie muža, vinou ktorého som si v posledných niekoľkých dňoch prešla peklom. Nie, tak to vlastne nebolo. To ja sama som sa do toho pekla uvrhla. Nie, bol to predsa len on. Celá zmätená zakrútim hlavou.

„Nechcem sa s tebou hádať, Anastasia. Chcem ťa späť a chcem, aby si bola zdravá,“ dohovára mi mierne.

Čo, prosím? Čo to má zase znamenať?

„Ale veď sa nič nezmenilo.“ *Máš stále svojich päťdesiat tieňov.*

„Porozprávame sa o tom cestou späť. Už sme tu.“

Auto zastavuje pred galériou, Christian vystupuje a necháva ma tam sedieť, neschopnú jediného slova. Otvára mi dvere a ja tiež vystúpim.

„Prečo to robíš?“ prehovorím hlasnejšie, než som čakala.

„Prečo robím čo?“ spýta sa zarazene.

„Niečo načneš, a potom to nedokončíš.“

„Anastasia, už sme tu. Tam, kde si chcela byť. Podme najskôr dokončiť toto, a potom sa porozprávame. Nijako zvlášť nestojím o scénu na ulici.“

Začervenám sa a rozhliadnem sa okolo. Má pravdu. Je tu trochu rušno. S pevne zovretými perami zachytávam jeho uprený pohľad.

„Ako chceš,“ zahundrem a on ma berie za ruku a odvádza dovnútra.

Ocitáme sa v prebudovanom skladisku – tehlové steny, podlahy z tmavého dreva, biele stropy a biele potrubia. Je to tu vzdušné

a moderné. Pohybuje sa tu niekoľko ľudí, ktorí popíjajú víno a kochajú sa Josého prácami. Na malý okamih sa moje problémy rozplývajú – a to vtedy, keď si uvedomujem, že si José splnil svoj sen. *Skvelá práca, José!*

„Dobrý večer, vitajte na výstave Josého Rodrigueza,“ zdraví nás dievčina v čiernom, s veľmi krátkymi hnedými vlasmi, jasnočerveným rúžom a obrovskými kruhmi v ušiach. Premeriava si ma zbežným pohľadom, potom venuje jeden oveľa dlhší, ako je nevyhnutne potrebné, Christianovi a ružolica a ľahko žmurkajúca sa zase pozrie na mňa.

Cítim, ako sa mi sťahuje obočie. *Ten je môj* – teda, aspoň bol. Skutočne sa snažím na ňu nemračiť. Keď na mňa konečne zaostří, znovu zažmurká.

„Sme zvedaví, čo na to povieš, Ana.“ S potmehúdskym úsmevom mi podáva brožúru a nasmeruje ma ku stolu s nápojmi a chuťovkami.

Odkiaľ pozná moje meno?!

„Ty ju poznáš?“ mračí sa Christian.

Zavrtím hlavou, rovnako zmätená ako on.

Neurčito pokrčí plecami. „Čo chceš piť?“

„Dám si pohárik bieleho, ďakujem.“

Významne nadvihne obočie, ale udrží jazyk za zubami. Potom odchádza ku stolu s nápojmi.

„Ana!“

Cez zástup ľudí sa ku mne prediera José.

Úžasné! On má na sebe oblek. Vyzerá veľmi dobre a žiarivo sa na mňa usmieva. Zovrie ma do náručia a poriadne ma k sebe pritlačí. A ja mám čo robiť, aby som sa nerozplakala. Je to môj kamarát, môj jediný kamarát, teraz keď je Kate preč. Do očí sa mi tlačia slzy.

„Ana, som tak rád, že si prišla!“ vydýchne mi do ucha. Potom sa však zarazí a zrazu ma drží za plecía na dĺžku paží a skúmavo si ma prezerá.

„Čo je?“

„Hej, si v poriadku? Vyzeráš... no, vyzeráš inak. *Dios mio*, neschudla si trochu?“

Rozpačito zažmurkám. „José, som v pohode. Len som šťastná, že sa ti to podarilo.“ *Do hája – teraz azda budem plakať aj kvôli nemu.* „Gratulujem ti k výstave.“ Keď v tej dôverne známej tvári zazriem starosť, zachveje sa mi hlas, ale viem, že sa musím držať.

„Ako si sa sem dostala?“ zaujíma sa.

„Hodil ma sem Christian,“ poznamenám, zrazu celá nesvoja.

„Aha.“ Josému tuhne úsmev a púšťa ma. „Kde ho máš?“ výraz v tvári mu stvrdne.

„Tam, išiel zobrať niečo na pitie,“ kývnem Christianovým smerom a zazriem, ako s niekým v rade zdvorilo konverzuje. Práve sa na mňa letmo pozrie a naše oči sa stretávajú. V tej chvíli som ako paralyzovaná, pozerám na toho neskutočne príťažlivého muža, ktorý mi svoj pohľad rovnako intenzívne vracia a pridáva k nemu akúsi neuchopiteľnú výzvu. Takú horúcu a spaľujúcu, že sa v sebe navzájom na chvíľu strácame.

Pri všetkých svätých... A tento chlap ma chce späť! Hlboko vnútri môjho tela sa pozvoľna rozvíja pocit šťastia ako ranné kvety za svitania.

„Ach, Ana!“ José ma vytrháva zo zamyslenia a vlečie ma späť do reality. „Som tak rád, že si prišla – a počúvaj, asi by som ťa mal varovať...“

Ale zrazu ho preruší slečna Veľmi Krátky Zostrih a Červený Rúč. „José, prišla za tebou tá novinárka z *Portland Printze*. Pod.“ Zdvorilo sa na mňa usmeje.

„To je bomba, čo? Tá sláva...“ usmieva sa na mňa José a ja nemôžem inak, než mu to vrátiť – je taký šťastný. „Ešte si ťa nájdem, Ana.“ Dáva mi bozk na tvár a potom už sledujem, ako odchádza smerom k mladej žene, čo stojí vedľa vychudnutého fotografa.

Josého fotografie sú všade, v niektorých prípadoch dokonca zväčšené na veľké plátna. Sú tu čiernobiele aj farebné. Na mnohých z nich sú nadpozemsky krásne krajiny. Jedna z nich, ktorú urobil blízko jazera vo Vancouveri, znázorňuje skorý večer. Ružovkastá obloha sa odráža od pokojnej vodnej hladiny. Na okamih ma ten pokoj a pohoda vťahujú do seba. Vyráža mi to dych.

Pripája sa ku mne Christian, a tak sa rýchlo zhlboka nadýchnem a preglgnem – snažím sa znovu získať trochu rovnováhy. Podáva mi pohár bieleho vína.

„Spĺňa tvoje predstavy?“ môj hlas už znie skoro normálne.

Spýtavo sa na mňa pozrie.

„To víno.“

„Nie. Ale to sa na podobných udalostiach stáva zriedka. Ten chlapec je talentovaný, však?“ Obdivuje fotografiu s jazerom.

„Prečo myslíš, že som ho oslovila, aby ťa fotil?“ Neubráním sa pyšnému tónu. Bez toho aby pohl brvou, upriami na mňa pohľad.

„Christian Grey?“ pristupuje k nemu fotograf z *The Portland Printze*. „Mohol by som si vás odfotiť, pane?“

„Iste.“ Christian maskuje svoj našťvaný výraz. Ja o krok ustupujem, ale on mi schmatne ruku a pritahuje si ma k sebe. Fotograf na nás zostáva civieť, nedarí sa mu skryť prekvapenie.

„Ďakujem, pán Grey.“ Robí si hneď niekoľko snímok. „Slečna...?“ nevie, ako ma osloviť.

„Steelová,“ zahundrem.

„Ďakujem, slečna Steelová,“ a rozbehne sa preč.

„Hľadala som na internete nejakú fotku, kde by si bol s priateľkou. A nenašla som žiadnu. To preto si Kate myslela, že si gay.“

Christianovi sa zvlínia pery v úsmeve. „No hej, tú indiskrétnu otázku to vysvetľuje. Nie, ja nerandím, Anastasia, s nikým – len s tebou. Ale to predsa vieš.“ V očiach sa mu zračí úprimnosť.

„Takže ty si nikdy nebral svoje...“ nervózne sa rozhlíadnem, „... subky von?“

„Niekedy áno. Ale nie na rande. Na nákupy, vieš, ako...“ krčí plecami, bez toho aby zo mňa spustil zrak.

Aha, takže len červená mučiarenň a jeho byt. Nemám predstavu, ako by som sa teraz mala cítiť.

„Len s tebou, Anastasia,“ opakuje pošepky.

Červenám sa a skláňam zrak na svoje prsty. Takže mu na mne záleží – spôsobom jemu vlastným.

„No, každopádne ten tvoj kamarát vyzerá skôr na krajinky ako na portréty. Trochu sa tu porozhlíadneme.“ Podáva mi ruku a ja do nej vkláňam dlaňou.

Prechádzame okolo niekoľkých ďalších snímok a ja si všimnem, ako ma kývnutím hlavy zdraví nejaký pár. Venujú mi dva široké úsmevy, akoby ma poznali. To bude tým, že som s Christianom. Ale potom sa objavuje mladík, ktorý si ma nehanebne prezerá. *To je zvláštne.*

Zahýname za roh – a tam mi dochádza, prečo som sa stala stredobodom takejto pozornosti. Na protiľahlej stene visí sedem obrovských portrétov... a na všetkých som ja.

Nehybne na ne pozerám, úplne omráčená, z tváre sa mi vytráca všetka krv. Vidím samu seba – ako špúlím ústa, smejem sa, mračím, vážna, veselá. Všetky zábery sú fotené ako detaily, čiernobiele.

No to ma podrž! Vybavujem si, ako sa okolo mňa José pri niekoľkých príležitostiach motal s aparátom v ruke, keď zašiel na návštevu,

alebo keď som mu robila šoférku a asistentku fotografa. Vtedy som si myslela, že jednoducho fotografuje. Nenapadlo mi, že robí také zákerné momentky.

Zdvíham oči k Christianovi, ktorý stojí ako prikovaný a pohľad mu kľže od jedného záberu k druhému.

„Zdá sa, že nie som jediný,“ poznamená neurčito a pevne zomkne pery.

Myslím, že sa našťval. *To hádam nie.*

„Ospravedlň ma,“ povie a na okamih do mňa zabodne prenikavo sivý pohľad. Otáča sa na päte a mieri k recepcii. Čo ho žerie teraz? Fascinovane sledujem, ako sa vzrušene baví s Krátkymi Vlasmi a Červeným Rúžom. Potom hľadá peňaženku a vyberá z nej kreditku.

Doparoma. Určite jeden z nich chce kúpiť.

„Hej, to ty si tá múza. Tie fotky sú úžasné,“ vyplaší ma akýsi chalan s plavou šticou. Vtom pocítim ruku na lakti – Christian sa už vrátil.

„Ty máš ale šťastie,“ škerí sa naňho Plavá Štica. Christian si ho premeriava mrazivým pohľadom.

„To určite mám,“ prehodí temne a privinie ma k sebe.

„Že si ty práve jeden z nich kúpil?“ vyzvedám.

„Jeden z nich?“ odfrkne si bez toho, aby si ich prestal prezerat’.

„Kúpil si viac ako jeden?“

Prevracia oči. „Kúpil som ich všetky, Anastasia. Nechcem, aby na ne zízalo akékoľvek individuum vo svojej nore.“

Mám nutkanie sa začať smiať. „Takže to radšej budeš robiť sám?“ poznamenám uštipačne.

Zamračí sa na mňa, vyvedený z miery mojou bezočivosťou, ale potom už vidím, ako sa usiluje skryť pobavenie.

„Na rovinu? Áno.“

„Zvrhlík,“ artikulujem smerom k nemu bez ozveny a zahryznem si do spodnej pery, aby som zadržala zradný úsmev.

Od údivu otvára ústa a teraz už je jasné, že sa tiež baví. Zamyslene si hladká bradu.

„Takéto obvinenia nemôžem poprieť, Anastasia,“ potriasa hlavou a dobrá nálada mu zmäkčí jeho pohľad.

„Rozobrala by som to s tebou viac do hĺbky, ale podpísala som dohodu o mlčanlivosti.“

Povzdychne si, nespúšťa zo mňa svoj uhrančivý pohľad, ktorý naraz stvrdne. „Čo všetko by som chcel robiť s tým tvojím podrezaným jazykom,“ zapradie ako mačka.

Zalapám po dychu – viem presne, čo má na mysli. „Ty si ale nevychovanec!“ Snažím sa ho šokovať a aj sa mi to darí. Vari nemá vôbec žiadne zábrany?

Pobavene sa usmeje, ale potom zväžnie.

„Na tých fotkách vyzeráš veľmi uvoľnene, Anastasia. Veľmi často ťa tak nevidám.“

Čo to zase je...? Bože! Zmena témy – a nelogická –, z hravého je zrazu vážny.

Cítim, ako sa mi hrnie krv do tváre, a tak sa radšej zahľadím na svoje ruky. Lenže on mi dvíha bradu a ja sa pri dotyku jeho dlhých prstov neubráním tichému vzdychu.

„Chcel by som, aby si sa so mnou cítila tiež tak uvoľnene,“ šepká. Po smiechu ani pamiatky.

A ja znova vnímam, ako sa vo mne prebúdza radosť. Ale ako to? Veď sú tu tie jeho *problémy*.

„Budeš ma musieť prestať desiť, ak to naozaj chceš,“ vyhrknem príkro.

„A ty sa budeš musieť naučiť, ako sa komunikuje, a hovoriť mi, čo cítiš,“ odvrkne a šľahne po mne očami.

Zhlboka sa nadýchne.

„Christian, ty si ma chcel ako svoju subku. A to je ten problém. Tkvie už v definícii slova submisívny – ty sám si mi o tom raz písal v maile.“ Robím malú odmlku, aby som si spomenula, ako to bolo. „Myslím, že to boli synonymá, citujem: poddajný, povolný, ochotný, pasívny, rezignovaný, trpezlivý, poslušný, krotký, ovládateľný. Pôvodne sa odo mňa očakávalo, že sa na teba nebudem ani pozeráť. Že k tebe neprehovorím, kým na to nedostanem povolenie. Tak čo si čakal?“ zasyčím na neho.

Prekvapene zažmurká. Vrásky na jeho čele sa ešte väčšmi prehlbujú, ale ja pokračujem:

„Byť s tebou je hrozne mäťúce. Na jednej strane si nepraješ, aby som ti protirečila, ale potom máš rád môj podrezaný jazyk. Chceš moju poslušnosť, až na to, že ju vlastne nechceš, aby si ma mohol trestať. Keď som s tebou, tak skrátka neviem, kde je hore a kde dole.“

Priviera oči. „Zásah do čierneho, ako zvyčajne, slečna Steelová,“ poznamenáva ľadovo. „Poď, zjídeme si niečo zjesť.“

„Sme tu ešte len pol hodiny.“

„Videla si fotky, hovorila si s tým chlapcom.“

„Volá sa José.“

„... hovorila si s Josém, ktorý sa ti, keď som ho videl naposledy, snažil strčiť jazyk do úst, hoci ti bolo zle a bola si opitá,“ zavrčí.

„A ktorý ma nikdy neudrel,“ vyštekne jedovato.

Škaredo sa na mňa zamračí, rozčúlenie vysielajú každá bunka jeho tela. „To bola podpásovka, Anastasia,“ precedí hrozivo.

Ja sa pýrim a Christian si naštvane zahrabne rukou do vlasov. Vzdorovito mu vraciam uprený pohľad.

„Beriem ťa niekam sa najesť. Strácaš sa mi pred očami. Nájdi toho chalana a rozlúč sa.“

„Prosím, môžeme tu ešte zostať?“

„Nie. Chod. Hneď. A rozlúč sa.“

Zlostne na neho zagánim, v žilách mi vrie krv. Pán Sakramentsky Posadnutý Kontrolou. Zlosť je fajn. Rozhodne lepšia ako sebaľútosť.

Odvraciam sa od neho a rozhliadam sa po Josém. Hovorí so skupinkou nejakých dievčat. Poberiem sa k nemu, preč od tieňov. Vari musím skákať, ako on píska, len preto, že ma sem priviezol? Čo si o sebe, dočerta, myslí?!

Dievčatá hltajú každé Josého slovo. Keď k nim prichádzam, jedna z nich sa zarazí. Nepochybne ma spoznala podľa fotografií.

„José...“

„Áno, Ana? Ospravedlňte ma, dámy,“ usmeje sa na ne a dáva mi ruku okolo pása. A mňa tak nejakو poteší, že tu José bez mihnutia oka ohromuje ženské.

„Vyzeráš rozčúlene,“ povie.

„Už musím ísť,“ zavrčím namrzene.

„Veď si teraz len prišla.“

„Ja viem, ale Christian sa už potrebuje vrátiť. Tie fotky sú fantastické, José – máš úžasný talent.“

Úplne sa rozžiari. „Veľmi rád som ťa videl.“

Berie ma do svojej medvedej náruče a pritom ma poobracia tak, že cez galériu vidím na Christiana. Tvári sa nazlostene a ja si uvedomujem, že je to preto, lebo som v Josého náručí. Takže veľmi vypočítavým pohybom ovijam Josému ruky okolo krku. Mám dojem, že Christian každú chvíľu vyletí z kože. Jeho pohľad neveští nič dobré, keď sa pomaly blíži našim smerom.

„Vďaka, že si ma upozornil na tie fotky,“ postážujem si Josému.

„Doparoma. Prepáč, Ana – mal som ti to povedať. Páčia sa ti vôbec?“

„Vlastne... ani neviem,“ odpovedám popravde, vykoľajená jeho otázkou.

„No, už som ich všetky predal, takže niekomu sa určite páčia. Super, čo? Si dievča z plagátu.“ Zviera ma ešte silnejšie a našťastie nevidí Christiana, ktorý ma prebodáva hrozivým pohľadom, ako sa k nám stále približuje.

José ma púšťa. „Tak už sa nehnevaj, Ana. Á, pán Grey, dobrý večer.“

„Pán Rodriguez, veľmi pôsobivé.“ Ladová zdvorilosť z Christiana priam srší. „Je mi ľúto, že sa nemôžeme zdržať, my dvaja sa už musíme vrátiť späť do Seattlu. Anastasia?“ Veľmi nenápadne zdôrazní slová „my dvaja“ a pritom ma berie za ruku.

„Tak ahoj, José. A ešte raz gratulujem.“ Stihnem mu dať rýchly bozk na tvár, a skôr než sa spamätám, Christian ma vlečie von na ulicu. Viem, že to v ňom pekne vrie, lenže vo mne tiež.

Vonku sa náhlivo rozhliada po ulici. Vyráza doľava, ale zrazu ma vŕhne do nejakej uličky a tam ma nečakane pritláča k múru. Prudko schytí moju tvár do dlaní a núti ma pozrieť do svojich žiadostivých odhodlaných očí.

Zalapám po dychu a on sa na mňa vrhá a začína ma drsne bozkávať. Zuby nám o seba vzájomne zaškrípu a hneď nato mi vráza jazyk do úst.

Túžba vo mne vybuchuje ako ohňostroj na Deň nezávislosti. Vraciam mu bozk s rovnakou intenzitou, prsty mu zatínam do vlasov a hrubo ho za ne ťahám. Zastoná. Je to hlboký, zmyselný hrdelný zvuk, ktorý mi rozvibruje celé telo. Rukou mi schádza dole po trupe až pod zadok a cez látku fialových šiat mi zarýva prsty do mäsa.

Vkladám do nášho bozku všetku zlosť a žiaľ posledných niekoľkých dní, pútam ho ním k sebe. A náhle mi to dochádza – v tom okamihu oslepujúcej vášne –, že on robí to isté, *on sa cíti rovnako*.

Odrháva sa odo mňa, ťažko lapá po dychu. Z očí mu sála túžba, len z toho pohľadu mi začína vriieť už aj tak dosť horúca krv v žilách. Sama dýcham s otvorenými ústami, ako sa snažím dostať do pľúc drahocenný vzduch.

„Si-len-moja,“ precedí cez zuby, každé slovo zvlášť. Púšťa ma a ustupuje, predkláňa sa a rukami zapiera o kolená, akoby práve ubehol maratón. „Pre lásku božiu, Ana.“

Opieram sa o múr, celá zadychčaná, a usilujem sa skrotiť búrlivú reakciu vlastného tela, pokúšam sa znova nadobudnúť akú-takú rovnováhu.

„Ospravedlňujem sa,“ zašepkám, keď sa mi konečne trochu upokojí dych.

„To by som si vyprosil. Viem, o čo si sa tam snažila. Ty toho fotografa chceš, Anastasia? Sama mu očividne nie si ľahostajná.“

Začervenám sa, ak je to ešte viac možné, a zavrtím hlavou. „Nie. Je to len kamarát.“

„Celý svoj dospelý život sa snažím vyhnúť akýmkoľvek extrémnym emóciám. A ty teraz... ty vo mne vyvolávaš pocity, aké som nikdy predtým nezažil. A to je hrozne...“ vraští čelo, kým sa usiluje nájsť to správne slovo, „... znepokojujúce. Mám rád kontrolu, Ana, ale s tebou sa jednoducho...“ vystiera sa a zapichuje do mňa prenikavý pohľad, „... vždy niekam vyparí.“ Neurčito máva rukami vo vzduchu a s ťažkým povzdychom si mechanicky zájde prstami do vlasov. Nakoniec ma chytá za ruku.

„Poď, musíme sa porozprávať a ty sa musíš najesť.“

Kapitola 2

Vedie ma do malej útulnej reštaurácie.

„Toto bude musieť stačiť,“ prehodí. „Nemáme veľa času.“

Mne sa tá reštaurácia zdá v pohode. Sú tu drevené stoličky a látkové obrusy. Steny sú v rovnakej farbe, akú má Christian v herni – temne krvavočervené. Na stenách majú kde-tu rozmiestnené pozlátané zrkadlá a na stoloch biele sviečky a malé vázičky s ružami. V pozadí ticho spieva Ella Fitzgeraldová o tej veci, ktorej sa hovorí láska. Vlastne to je veľmi romantické.

Čašník nás odprevadí ku stolu pre dvoch v malom výklenku a ja si sadám znepokojená z toho, čo sa mi Christian chystá oznámiť.

„Máme málo času,“ informuje Christian čašníka, keď si sadá. „Takže si dáme biftek, stredne prepečený, omáčku béarnaise, ak ju máte, hranolčeky a k tomu niečo zelené – čokolvek, čo kuchár má. A prineste mi vínny lístok.“

„Iste, pane.“ Čašník, evidentne zaskočený Christianovým chladným a odmeraným vystupovaním, sa rýchlo vzdiali. Christian si položí BlackBerry na stôl.

Panebože, vari si nesmiem ani vybrať?

„Čo ak ja steak nechcem?“

Povzdychne si. „Nezačínaj s tým, Anastasia.“

„Nie som malé dieťa, Christian.“

„Tak sa tak nesprávaj.“

Akoby mi vlepil facku. Zarazene zažmurkám. Takže takto to bude prebiehať – nervózna, napätá konverzácia, aj keď vo veľmi romantickom prostredí. Určite sa však nebudú konať žiadne srdcia ani kvety.

„Správam sa ako dieťa, pretože nechcem steak?!“ odseknem a pokúšam sa skryť urazený tón.

„Nie. Preto, že si ma schválne donútila žiarliť. To je detinské. To nemáš žiadnu úctu k citom toho svojho kamaráta, že ho takto vodiš za nos?“

Vracia sa čašník s nápojovým lístkom a Christian tlačí pery k sebe tak, až mu z nich zostáva len tenká čiarka, a nahnevane si ma premeriava.

Cítim, ako sa mi valí krv do líc – na to som nepomyslela. Chudák José – rozhodne som mu nechcela dávať falošnú nádej. Zrazu je mi trápne. Christian má pravdu, to odo mňa bolo bezohľadné.

Christian sa zahľadí do lístka s nápojmi.

„Chcela by si vybrať víno?“ pýta sa ma s vyzývavo zdvihnutým obočím. Zosobnená arogancia – veľmi dobre vie, že vínu nerozumiem.

„Vyber ho ty,“ odpovedám tvrdohlavo.

„Dva poháre Barossa Valley Shiraz, prosím.“

„Ehm, toto víno predávame len po fľašiach.“

„Tak nám dajte fľašu!“ vyštekne Christian.

Čašník sa krotko vytráca, ani sa mu nečudujem.

Zamračím sa na Tieňa. Čo ho števe? Iste, pravdepodobne ja. Niekde v hĺbinách mojej duše sa ospalo prebúdzajú vnútorná bohyňa a s úsmevom sa preŕahuje. Nejaký čas dosiaľ spala.

„Si hrozne nabrúsený.“

Lahostajne ma pozoruje. „To by ma zaujímalo, prečo asi.“

„Hlavné je, že si pre tú dôvernú a úprimnú diskusiu o budúcnosti zvolil ten správny tón, však?“ sladko sa naňho usmejem.

Zase zomkne pery, ale potom sa mu akoby zdráhavo dvíhajú kútky úst a ja viem, že sa snaží potlačiť úsmev.

„Ospravedlňujem sa,“ prehodí len tak mimochodom.

„Ospravedlnenie sa prijíma. A ja ti môžem s potešením oznámiť, že sa zo mňa od toho času, čo sme spolu jedli naposledy, nestala vegetariánka.“

„Lenže to tiež bolo naposledy, čo si *vôbec* niečo jedla, takže to tvoje tvrdenie je sporné.“

„A je to tu zas. To slovo... *sporné*.“

„Sporné,“ vydýchne a v očiach mu zaiskrí pobavenie. Potom si však prehrabne vlasy a závážne. „Ana, keď sme spolu hovorili naposledy, opustila si ma. Som teraz trochu nervózny. Povedal som ti, že ťa chcem späť, a ty si povedala... nepovedala si nič.“ Sústredene ma sleduje, plný očakávania. Jeho úprimnosť je vražedne odzbrojujúca. Čo mu mám na to povedať?

„Chýbal si mi... naozaj veľmi, Christian. Tých posledných päť dní bolo... zložitých.“ Preglgnem. V krku sa mi tvorí hrča, keď si spomeniem na spaľujúce muky, ktorými som si prešla, keď som od neho odišla. Uplynulé dni boli najhoršie v mojom živote. Tým sa nič nevyrovná. Lenže potom ma dostihne realita a chytá ma do svojich osídliel.

„Ale za ten čas sa nič nezmenilo. Nemôžem ti byť tým, čo chceš,“ pretlačím septom cez tú hrču, čo mám v krku.

„Ale ty si tým, čo ja chcem,“ presviedča ma láskavo.

„Nie, Christian, to teda nie som.“

„Chápem, že si znepokojená tým, čo sa stalo naposledy. Správal som sa ako hlupák, a ty... Ty tiež. Prečo si nepoužila únikové slovo?“ Tón jeho hlasu sa pri posledných slovách mení, stáva sa vyčítavým.

Čože? Počkať – zmena smeru. Červenám sa a vystrašene zažmurkám.

„Tak mi odpovedz.“

„Ja neviem. Bolo toho na mňa priveľa. Snažila som sa byť taká, akú si ma chcel mať, usilovala som sa vydržať tú bolesť a na nejaké slová som si ani nespomenula. Jednoducho som... zabudla,“ poviem zahanbene a ospravedlňujúco pokrčím plecami.

To ma podrž – možno sme sa mohli všetkému tomu žiaľu vyhnúť.

„Ty si zabudla?!“ zdesene lapá po dychu, oboma rukami sa chytá hrany stola a vraždí ma pohľadom. Celá sa pod ním scvrkávam.

Doparoma! Už zase zúri. Moja vnútorná bohyňa ma tiež zlostne prebodáva očami. *Vidíš, môžeš si za to sama!*

„Ako ti mám veriť?“ spýta sa ticho. „Ako ti vôbec môžem veriť?“

Prichádza čašník s vínom. Sedíme a pozeráme na seba, modré oči do sivých. Mlčky sa topíme vo výčitkách, kým čašník zbytočne teatrálnie otvára víno a nalieva ho do Christianovho pohára. Christian sa poň automaticky načahuje a odpije si.

„V poriadku,“ schvaľuje ho odmerane.

Čašník nám opatrne plní poháre, a len čo postaví fľašu na stôl, volí urýchlený ústup. Christian zo mňa celý ten čas nespustil oči. Uhnem pohľadom ako prvá, beriem si víno a hltavo sa napijem. Sotva vnímam, čo mám na jazyku.

„Tak to je mi ľúto,“ zaľabocem, pretože sa zrazu cítim hlúpo. Odišla som, lebo som si myslela, že sme nekompatibilní, ale teraz sa ukazuje, že som ho mohla zastaviť.

„Čo ti je ľúto?!“ vyhrkne znepokojene.

„Že som nepoužila únikové slovo.“

Zatvára oči, akoby sa mu uľavilo.

„Áno, mohli sme si všetko to utrpenie ušetriť.“

„Veď ty vyzeráš v pohode.“ *Viac než v pohode. Vyzeráš... jednoducho ako ty.*

„Zdanie môže klamať,“ utrúsi. „Vôbec nie som v pohode. Je mi tak, akoby slnko zapadlo a nevyšlo celých päť dní. Pre mňa to bola permanentná noc.“

Jeho priznanie mi vyráža dych. *Veď pre mňa tiež.*

„Povedala si, že ma nikdy neopustíš, a sotva ide do tuhého, zabuchneš za sebou dvere.“

„Kedy som povedala, že ťa nikdy neopustím?“

„Keď si spala. Bola to tá najupokojujúcejšia vec, akú som kedy počul, Anastasia. Uľavilo sa mi.“

Zviera mi srdce, a tak siahnem po pohárikú.

„Povedala si mi, že ma miluješ,“ šepká. „Platí to ešte?“ V jeho hlase cítim strach.

„Áno, Christian, platí.“

Uprene ma sleduje. Vyzerá tak zraniteľne, keď pomaly vypúšťa vzduch z pľúc. „To je dobre,“ priznáva.

Jeho zmierlivý tón ma zaráža. Zdá sa, že podstúpil transplantáciu srdca. Keď som mu to povedala naposledy, bol úplne vydesený.

Vracia sa čašníčk. Bleskovo pred nás kladie taniere a uteká preč.

Ach, dočerta, jedlo.

„Jedz!“ prikazuje mi Christian.

Viem, že som hladná, ale práve teraz mám žalúdok ako scvrknutú slivku. Sedieť naproti jedinému mužovi, ktorého som kedy milovala, a preberať s ním našu neistú budúcnosť, to môj apetít práve nepodnecuje. Skúmavo si to jedlo prezerám.

„Boh mi odpusť, Anastasia, ak nezačneš jesť, pokojne si ťa prehнем cez koleno aj tu v reštaurácii. A tentoraz to nebude mať čo do činenia s mojím sexuálnym uspokojením. Jedz!“

Tak fajn, aby ťa nekleplo, Grey. Podvedomie ma prísne pozoruje cez obrúčky polmesiačikových okuliarov. Je celkom na strane Tieňa.

„Dobre, najem sa. Pokojne si tú svrbiacu dlaň schovaj.“

Nezasmeje sa a ďalej mi očami vypaľuje dieru do hlavy. Váhavo dvíham nôž s vidličkou a krájam si kúsok steaku. Ách, ten je vynikajúci! Som taká vyhladovaná! Zatiaľ čo prežívam, Christian sa viditeľne uvoľňuje.

Večeriame v tichosti. Teraz hrá akási iná hudba. V pozadí znie zamatový ženský hlas a slová tej piesne odrážajú moje rozpoloženie.

Zdvíham oči k Tieňovi. Je a pritom ma sleduje. Hlad, túžba a úzkosť spojené v jednom žravom pohľade.

„Vieš, kto to spieva?“ pokúšam sa o normálnu konverzáciu.

Christian sa zarazí a započúva sa. „Nie... ale je dobrá, nech už je to ktokoľvek.“

„Aj mne sa páči.“

Usmeje sa, konečne mi venuje svoj typický tajomný úsmev. Čo má asi za lubom?

„Čo je?“ vyzvedám.

Zakrúti hlavou. „Teraz jedz,“ nabáda ma vľúdne.

Už som zjedla polovicu toho, čo som mala na tanieri. Viac už do seba nedostanem. Ako sa z toho vymotám?

„Už naozaj nemôžem. Zjedla som toho dosť, pán Grey?“

Dvíha ku mne ľahostajný pohľad, neodpovedá a potom kontroluje hodinky.

„Vážne som sýta,“ dodávam a doprajem si ďalší glg lahodného vína.

„Budeme musieť ísť. Taylor tu bude každú chvíľu a ty musíš ráno vstávať do práce.“

„Rovnako ako ty.“

„Mne stačí oveľa menej spánku než tebe, Anastasia. Aspoňže si niečo zjedla.“

„My sa nevraciame vrtuľníkom?“

„Nie, predpokladal som, že budem piť, takže nás vyzdvihne Taylor. A okrem toho, takto ťa budem mať v aute na pár hodín len pre seba. Čo iné budeme mať na práci ako rozprávanie?“

Aha, tak to je ten jeho plán.

Christian privoláva čašníka, aby ho požiadal o účet, potom berie BlackBerry a telefonuje.

„Sme v Le Picotin, juhozápadná Tretia avenue,“ a zloží.

Bože, ten sa tvári naozaj odmerane.

„Hovoriš s Taylorom hrozne stroho. Vlastne s väčšinou ľudí.“

„Ja len hovorím hneď k veci, Anastasia.“

„Dnes večer si sa však k veci nedostal. Medzi nami sa nič nezmenilo, Christian.“

„Mám pre teba istý návrh.“

„Toto celé sa predsa istým návrhom začalo.“

„Myslím iný návrh.“

Vracia sa čašík a Christian mu podáva kreditnú kartu bez toho, aby venoval akúkoľvek pozornosť účtu. Kým mu čašík strháva útratu, Christian ma pátravo pozoruje. Do toho mu pípne mobil a on sa zahľadí na displej.

Tak on má pre mňa návrh. Čo to bude tentoraz? Hlavou mi bežia najrôznejšie scenáre: únos, práca v jeho firme. Nie, nič z toho nedáva zmysel. Christian končí s platbou.

„Pod. Taylor už čaká vonku.“

Vstávame a on ma chytá za ruku.

„Nechcem ťa stratiť, Anastasia,“ povie. Jemne ma pobozká na hánky prstov a dotyk jeho pier na mojej koži zľahka prechádza celým mojím telom.

Vonku na nás čaká audi. Christian mi otvára dvere, ja nastupujem a vnáram sa do luxusného koženého sedadla. On prechádza na stranu vodiča. Taylor vylieza von a obaja si niečo v rýchllosti hovoria, čo nezodpovedá ich obvyklému správaniu. Už zmieram od zvedavosti. O čom sa tí dvaja bavia? Za okamih, keď obaja nastupujú, letmo pozriem na Christiana, ktorý upiera ten svoj nepreniknuteľný pohľad priamo pred seba.

Dovolím si chvíľku skúmať jeho božský profil, rovný nos, plné vykrojené pery, vlasy padajúce prirodzene do čela. Tento úchvatný muž celkom určite nebol stvorený pre mňa.

Zadná časť auta sa náhle plní jemnými tónmi akejsi orchestrálnej skladby, ktorú nepoznám, a Taylor sa rozbieha do poloprázdnych ulíc. Mieri na I-5 a do Seattlu.

Christian sa obracia ku mne. „Ako som už povedal, mám pre teba návrh, Anastasia.“

Nervózne sa pozriem na Taylora.

„Taylor nás nepočuje,“ ubezpečuje ma Christian.

„Ako to?“

„Taylor,“ zavolá Christian. Taylor nereaguje. Zavolá na neho znova, stále žiadna reakcia. Christian sa predkloní, aby mu poklepal po pleci. A Taylor si z ucha vyberá slúchadlo, ktoré som si predtým nevšimla.

„Áno, pán Grey?“

„Ďakujem, Taylor. V poriadku – počúvajte ďalej.“

„Iste.“

„Už si spokojná? Počúva iPod. Má tam Pucciniho. Zabudni, že je tu. Tak ako ja.“

„Ty si ho o to požiadal schválne?“

„Presne tak.“

Aha. „Tak dobre. Ten tvoj návrh?“

Christian zrazu vyzerá tak rozhodne, skoro akoby sa chystal dohovárať nejaký obchod. *Panebože*. Už zase uzatvárame zmluvu. Venujem mu svoju plnú pozornosť.

„Najskôr sa ťa na niečo spýtam. Chceš naozajstný vanilkový vzťah – úplne bez zvrhlého sexu?“

Brada mi klesá až na kolená. „Zvrhlý sex?“ dostanem zo seba.

„Zvrhlý sex.“

„Nemôžem uveriť tomu, že si to tu vyslovil.“ Vystrašene vrhnem pohľad na Taylora.

„No tak som to vyslovil. Odpovedz mi,“ vyzýva ma pokojne.

Tvár mám v jednom ohni. Moja vnútorná bohyňa padá na kolená, ruky spína v modlitbe a úpenlivo ma vzyva.

„Páči sa mi s tebou robiť zvrhlý sex,“ pripúšťam ticho.

„To som si myslel. A čo sa ti teda nepáči?“

To, že sa ťa nesmiem dotknúť. To, že mi rád spôsobuješ bolesť. Šľahanie opaskom...

„Tá neustála hrozba krutosti a neobvyklého trestania.“

„Čo tým presne myslíš?“

„No, máš všetky tie... veci v herni, tie korbáče a biče. Desia ma na smrť. Nechcem, aby si ich na mňa používal.“

„Fajn, takže žiadne korbáče ani biče. Ani opasky, keď už sme pri tom,“ zamračí sa.

Pozerám na neho, celá zmätená. „Ty sa tu pokúšaš stanoviť nové hranice prípustnosti?“

„Nie tak celkom. Skôr sa ťa snažím pochopiť, ujasniť si, čo sa ti páči a čo nie.“

„Vieš, Christian, najnepochopiteľnejšie pre mňa je, že ti robí radosť, keď mi môžeš spôsobovať bolesť. A pomyslenie, že to robíš len preto, že som prekročila nejakú pomyselnú hranicu.“

„Ale to nie je pomyselná hranica. Tie pravidlá sú dané.“

„Ale ja nechcem žiadne pravidlá.“

„Vôbec žiadne?“

„Žiadne pravidlá,“ zakrútim hlavou, ale srdce mám až v krku. Kam tým všetkým mieri?

„A nebude ti vadiť, keď ťa vyplieskam?“

„Vyplieskaš čím?“

„Týmto,“ dvíha ruku.

Nepokojne sa zavrtím. „Nie, nie tak celkom. Hlavne s tými striebornými guľôčkami...“ Vďaka bohu, že je tma. Tvár už mi planie ako pochodeň, a keď si vybavím tú noc, zrádza ma aj hlas. *Áno... urobila by som to znova.*

Usmeje sa na mňa. „Bola to zábava, čo?“

„Viac než len zábava,“ poznamenávam.

„Takže dokážeš akceptovať aspoň nejakú bolesť.“

Pokrčím plecami. „Áno, aspoň si myslím.“ Čo z neho nakoniec vypadne? Moja zvedavosť práve preskočila niekoľko stupňov na Richterovej stupnici.

V hlbokom zamyslení si mädlím bradu. „Anastasia, chcem začať znova. Chcem skúsiť tú vanilkovú vec a potom sa možno – keď mi budeš viac veriť a keď budem veriť ja tebe, že si ku mne úprimná a komunikuješ so mnou – môžeme pohnúť ďalej a trebárs aj začať robiť nejaké veci, ktoré robím rád ja.“

Ohromene na neho zízam. V hlave mám úplne prázdno – ako keď sa počítaču zrúti systém. Dychtivo ma sleduje – aspoň myslím, nevidím ho totiž úplne jasne, pretože nás obklopuje oregonská tma.

Až mi to konečne dochádza, toto je ono. On sa chce dostať na svetlo, ale môžem od neho chcieť, aby to pre mňa urobil? A nepáči sa mi náhodou tá temnota? Niečo z nej áno, niekedy. Vybavuje sa mi lákavá spomienka na noc s Thomasom Tallisom.

„Ale čo tresty?“ pýtam sa.

„Žiadne tresty,“ zavrtí hlavou. „Nič také.“

„A pravidlá?“

„Žiadne pravidlá.“

„Vôbec žiadne? Ale veď máš tie svoje potreby.“

„Teba potrebujem viac, Anastasia. Za tých posledných pár dní som si prešiel očistcom. Všetko mi hovorí, aby som ťa nechal ísť, že si ťa nezaslúžim. Všetky tie fotky, čo urobil ten chlapec... vidím na nich, ako ťa vníma on. Si na nich taká bezstarostná a krásna – nie že by si teraz nebola krásna, ale keď sa na teba pozriem, vidím tú bolesť. Šaliev, keď si uvedomím, že som to ja, kto ti ju spôsobil. Lenže som taký sebecký! Chcel som ťa od chvíle, čo si vošla do mojej kancelárie. Si taká... nádherná, úprimná, žiarivá, silná, duchaplná, čarovne nevinná; ten zoznam je nekonečný. Veľmi ťa obdivujem. A chcem ťa. A pri pomyslení, že ťa má niekto iný, mám pocit, ako by ktosi zvrtol dýkou v mojej čiernej duši.“

V ústach mám zrazu ako na púšti. *Pri všetkých svätých!* Moje podvedomie spokojne prikyvuje hlavou. Ak toto nie je vyznanie lásky, tak čo teda? Slová sa zo mňa začínajú valiť ako z pretrhnutej priehrady.

„Christian, prečo si, preboha, myslíš, že máš čiernu dušu? Niečo také by som nikdy nepovedala. Možno smutnú. Ale si dobrý človek. Viem to... si veľkorysý, láskavý, nikdy ma neklameš. A ja – snažila som sa málo. To, čo sa stalo minulú sobotu, ma strašne šokovalo – bolo to ako precitnutie. Zistila som, ako veľmi mierny si ku mne

dovtedy bol, a tiež to, že nemôžem byť tou, akú potrebuješ. A potom, keď som odišla, to všetko mi došlo... Fyzická bolesť, ktorú si mi spôsobil, nebola ničím v porovnaní s bolesťou z tej straty. Strašne ťa chcem potešiť, ale je to veľmi ťažké.“

„Ale ty mi poskytuješ potešenie neustále,“ zašepeká. „Ako často ti to musím opakovať?“

„Nikdy neviem, čo si myslíš. Niekedy si taký uzavretý... ako by si sa schovával pred celým svetom. Desíš ma tým. To preto s tebou veľmi nehovorím. Nedokážem odhadnúť, kedy sa ti zmení nálada. Otočí sa o stoosemdesiat stupňov počas nanosekundy. Je to hrozne mäťúce. A nedovolíš mi, aby som sa ťa dotýkala, a pritom to chcem, tak veľmi... Ukázala by som ti, ako veľmi ťa milujem.“

V tej tme vidím, ako zažmurká. Zdá sa, že vyplašene a ja mu už ďalej nedokážem odolať. Škriabem sa mu do lona, úplne ho tým vyvádzam z miery, a beriem si jeho hlavu do dlaní.

„Ja ťa milujem, Christian Grey. Ak si odhodlaný pre mňa toto všetko urobiť... To ja som tá, kto si ťa nezaslúži – a je mi naozaj ľúto, že nemôžem urobiť to isté ja pre teba. Možno časom... neviem... každopádne áno, ten tvoj návrh prijímam. Kde to mám podpísať?“

Ovíja okolo mňa paže a strháva ma na seba.

„Ach, Ana!“ vydýchne a zaborí mi nos do vlasov.

Sedíme a vzájomne sa objímame, počúvame hudbu – dojemnú klavírnú skladbu –, ktorá odráža emócie vnútri auta... pokojné ticho po búrke. Uvelebujem sa mu v náručí, opieram si hlavu o jeho plece a on mi upokojujúcimi pohybmi hladká chrbát.

„Dotýkanie je mojou hranicou prípustnosti, Anastasia,“ zašepeká.

„Ja viem. Prialo by som si vedieť prečo.“

Po chvíli si povzdychne a ticho povie: „Mal som desivé detstvo. Myslím, že jeden z tých, čo tú závislú suku pásli...“ Jeho hlas ide

dostratena a ja vnímam, aký je napätý, keď si vybavuje nejakú z tých hrôz. „Pamätám si to,“ hlesne so zachvením.

Srdce mám ako v kliešťach – to keď si spomeniem na tie jazvy zohavujúce jeho kožu. *Ach, Christian.* Zvieram ho ešte pevnejšie.

„Bola k tebe hrubá? Tvoja matka?“ Hlas mám slabý a tichý, poznačený zadržívanými slzami.

„Pokiaľ si spomínam, tak nie. Skôr ma zanedbávala. Ale nebránila ma ani pred tým pasákom.“

Odfrkne si. „Myslím, že som sa staral ja o ňu. A keď sa konečne zabila, trvalo štyri dni, kým to niekto zistil a kým nás našli... Všetko si to pamätám.“

Nedokážem zabrániť zdesenému nádychu. *Svätá Matka Božia!* Až sa mi z toho urobilo zle.

„Život s tebou fakt pekne vybabral,“ vydýchnem.

„Ako som hovoril – päťdesiat odtieňov sivej.“

Pootočím hlavu a pritlačím mu pery na krk. Hľadám a zároveň ponúkam útechu. Pred sebou vidím malého zanedbaného sivookého chlapca, strateného a osamelého vedľa mŕtveho tela jeho matky.

Christian. Vdychujem jeho vôňu. Je božská, moja najobľúbenejšia na celom svete. Príťahuje si ma k sebe pevnejšie a dáva mi bozk do vlasov. A tak sedím, schúlená v jeho objatí, a Taylor s nami uháňa nocou.

Keď sa prebudím, už sa vezieme cez Seattle.

„Ahoj,“ zdraví ma Christian ticho.

„Prepáč,“ zahundrem. Zdvíham sa z jeho náručia, naťahujem sa a žmúrim. Ešte stále som v jeho objatí, na jeho kolenách.

„Rád ťa pozorujem, keď spíš.“

„Hovorila som niečo?“

„Nie. Už sme skoro u teba.“

Aha... „My nejdeme k tebe?“

„Nie.“

Celkom sa narovnáam a upriem naňho skúmový pohľad. „Prečo nie?“

„Pretože ideš zajtra do práce.“

„Aha,“ prehodím dotknuto.

Zamračí sa na mňa. „Prečo, mala si hádam niečo na mysli?“

Hneď sa mi hrnie krv do líc. „No, možno.“

Zasmeje sa. „Anastasia, nehodlám sa ťa znova dotknúť – nie, pokiaľ ma o to nebudeš sama prosiť.“

„Čože?!“

„Aspoň ťa to donúti znova so mnou začať komunikovať. Nabudúce, keď sa budeme milovať, budeš mi musieť presne opísať, čo chceš, a pekne do detailu.“

„Hmm.“

Taylor zastavuje pred naším domom a Christian si ma skladá z lona. Vystupuje a pridržiava mi otvorené dvere.

„Niečo pre teba mám.“ Prejde ku kufru, otvorí ho a vyberie z neho veľkú obdĺžnikovú škatuľu zabalenú ako darček. Čo je zas, dočerta, toto?

„Otvor to, až budeš dnu.“

„Ty nepôjdeš ďalej?“

„Nie, Anastasia.“

„A kedy ťa teda uvidím?“

„Zajtra.“

„Zajtra ma chce šéf vziať na drink.“

Christianov výraz tvrdne. „Naozaj?“ Z jeho hlasu cítiť skrytú hrozbu.

„Chce osláviť môj prvý týždeň,“ dodávam náhlivo.

„Kam pôjdete?“

„To neviem.“

„Mohol by som ťa tam vyzdvihnúť.“

„Fajn... pošlem ti mail alebo esemesku.“

„Dobre.“

Odprevádza ma k domovým dverám a čaká, kým vylovím kľúče z kabelky. Keď mám odomknuté, nakláňa sa ku mne, zvierá mi bradu v prstoch a dvíha ju. S perami tesne nad mojou tvárou zadržáva oči a jemnými bozkmi si hľadá cestu medzi mojím spánkom a kútikom úst.

Z hrdla mi uniká tichučký ston, vnútri sa mi všetko roztápa a kvitne.

„Tak zajtra,“ vydýchne.

„Dobrá noc, Christian,“ zašepkám a jasne vnímam žiadostivosť, čo mi preniká do hlasu.

Lahko sa pousmeje.

„Tak šup dovnútra,“ prikazuje mi a ja vchádzam do vestibulu aj s tým tajomným balíčkom v rukách.

„Neskôr, miláčik,“ zavolá za mnou, potom sa obzrie a s ladnosťou jemu vlastnou vyrazí späť k autu.

Doma ten darček ihneď rozbaľujem a vnútri nachádzam svoj notebook, BlackBerry a ďalšiu obdĺžnikovú škatuľku. *Čo je asi toto?* Trhám z nej strieborný papier, pod ktorým sa ukrýva útle čierne puzdro. Keď ho otvorím, uvidím iPad. *Do hája... iPad!* Na monitore je voľne položená biela kartička s odkazom písaným Christianovým písmom:

Anastasia, toto som kúpil pre Teba.

Viem, čo by si chcela počuť.

Tá hudba to povie za mňa.

Christian

Bože! Mám tu esenciu Christiana Greya prezlečenú za luxusný iPad. Neveriacky krútim hlavou nad tým mrhaním, ale v kútiku duše som šťastná ako blcha. Jeden taký má v kancelárii aj Jack, takže viem, ako to funguje.

Zapnem ho a zarazím sa, keď sa na obrazovke objaví tapeta: malý model vetroňa. *Fíha!* To je Blaník L23, ktorý som mu dala, upevnený na sklenom podstavci a tuším vystavený na Christianovom stole v kancelárii. Pozerám na ten výjav so spadnutou sánkou.

On ho postavil! On si ho tam fakt postavil. Teraz si spomínam, že sa o tom zmieňoval v odkaze, ktorý bol vložený v kytici. Až sa mi z toho zakrútila hlava, pretože mi vzápätí dochádza, že do toho darčeka vložil oveľa viac než len peniaze.

Posúvam kurzor až dole, aby som odomkla obrazovku, a znovu zalapám po dychu. Na pozadí je naša spoločná fotografia z promócie. Tá, ktorá sa objavila v *The Seattle Times*. Christian na nej vyzerá tak dobre. Neubránim sa úsmevu od ucha k uchu, zatiaľ čo moja vnútorná bohyňa sa od rozkoše zvíja na pohovke – Ó, áno, a je celý môj!

Ťahom prsta presúvam ikony a na ďalšej obrazovke sa objavuje niekoľko ďalších. Kindle, iBooks, Word – a čo ja viem, čo všetko ešte.

No, márnosť šedivá! Britská knižnica?! Klikám na ikonu a pred očami sa mi rozbaľuje menu: HISTORICKÁ ZBIERKA. Schádzam dolu a vyberám si ROMÁNY 18. A 19. STOROČIA. Ďalšie menu. Ťuknem na titul: AMERIČAN – HENRY JAMES. Otvára sa nové okno, ktoré mi ponúka naskenovanú knihu na čítanie. *Fíha* – to je jedno z prvých vydaní, z roku 1879, a ja ho mám v iPade! On mi kúpil celú Britskú knižnicu na stlačenie jedného gombíka.

Rýchlo z toho vyskočím. Je mi úplne jasné, že by som sa v tomto raji mohla hrabať až do skonania sveta. Zaznamenávam aplikáciu zaoberajúcu sa „zdravou stravou“, nad ktorou sa musím usmievať

a zároveň prevrátiť oči. Ďalej správy, počasie... ale Christian sa v odkaze zmieňoval o hudbe. Vraciam sa späť na hlavnú obrazovku, kde si vyberám ikonu iPod a následne sa predou mnou rozbaluje playlist. Ako ho prechádzam, v tvári sa mi znova objaví úsmev. Thomas Tallis – tak na toho len tak nezabudnem. Koniec koncov, počula som ho už dvakrát... raz, keď na mňa Christian použil korbáč, a druhýkrát, keď ma trtkal.

Witchcraft. Môj úsmev sa rozširuje – *ach, áno, to bol ten tanec vo veľkej izbe*. Potom Bach a Marcello – *ale nie, to je teraz na mňa až príliš smutné*. Jeff Buckley – áno, o tom som už počula. Snow Patrol – *moja obľúbená skupina*. A ďalšia pesnička je od Enigmy, volá sa *Principles of Lust*. Aké typické, zaškerím sa. Ďalšia sa volá *Possession... iste, to je celý Tieň*. A zopár ďalších, o ktorých som nikdy nepočula.

Vyberám si jednu skladbu, ktorá ma upútala, a púšťam ju. Volá sa *Try* a spieva ju Nelly Furtado. Jej hlas sa okolo mňa ovíja ako hodvábný šál, celú ma zahaľuje. Líham si preto do postele.

Znamená to azda, že to chce Christian skúsiť? Pokúsiť sa o nový typ vzťahu? Hltám každé slovo, pozerám sa do stropu a snažím sa prísť na koreň tomu náhlemu zvratu. Chýbala som mu. On chýbal mne. Musí ku mne niečo cítiť. Jednoducho musí. Tento iPad, tie pesničky, všetky tie aplikácie – záleží mu na mne. Naozaj záleží. Srdce mi od samej nádeje poskočí.

Pesnička sa končí a mne sa do očí tlačia slzy. Rýchlo rolujem na ďalšie – *The Scientist* od Coldplay, to je jedna z Katiných najobľúbenejších skupín. Tú pesničku poznám, ale jej textu som nikdy nevenovala poriadnu pozornosť. Zatváram oči a nechávam sa tými slovami zaplaviť, unášať...

Slzy sa mi derú z očí. Už ich nedokážem zadržiavať. Ak toto nie je ospravedlnenie, tak čo teda? *Ach, Christian...*

Alebo je to výzva? Zodpovie moje otázky? *Či si len príliš namýšľam? Najskôr áno.* Moje podvedomie súhlasne prikývne hlavou so sústrastným výrazom v tvári.

Utieram si slzy. Musím mu napísať mail a poďakovať. A tak sa zdvíham z postele, aby som si došla po notebook.

Coldplay mi robia zvukovú kulisu, ešte keď sa uvelebujem so skríženými nohami na posteli. Mac nabieha a ja sa prihlasujem.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: iPad

Dátum: 9. 6. 2011, 23:56

Komu: Christian Grey

Už zase kvôli Tebe plačem.

Milujem ten iPad.

Milujem tie pesničky.

Milujem Britskú knižnicu.

Milujem Teba.

Ďakujem.

Dobrú noc,

Ana xxx

Od: Christian Grey

Predmet: iPad

Dátum: 10. 6. 2011, 00:03

Komu: Anastasia Steelová

Som rád, že sa Ti to páči. Tiež som si jeden kúpil.
Keby som bol pri Tebe, tie slzy by som Ti vybozkával.
Ale nie som, takže bež spať.

Christian Grey,
výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Musím sa nad tou jeho odpoveďou usmievať. Je stále taký panovačný, taký... jednoducho je to Christian. Zmení sa aj toto? A v tej chvíli zistujem, že dúfam v opak. Mám ho takého rada, panovačného, avšak za predpokladu, že mu môžem vzdorovať bez strachu z trestu.

Od: Anastasia Steelová
Predmet: pán Namosúrený
Dátum: 10. 6. 2011, 00:07
Komu: Christian Grey

Počujem Váš obvyklý panovačný a napätý tón, pán Grey.
Viem o niečom, čo by Vám mohlo uľaviť. Ale keď tu nie ste... pri sebe ma nenecháte... a navyše očakávate, že budem prosieť...
Môžete o tom tak akurát snívať, pán Grey.

Ana xxx

P. S.: Zaznamenala som, že ste do výberu zahrnuli aj hymnu všetkých fanatických prenasledovateľov: „Každý nádech, ktorý urobíš.“ Ja osobne Váš zmysel pre humor oceňujem, ale vie o tom doktor Flynn?

Od: Christian Grey

Predmet: bohorovne pokojný

Dátum: 10. 6. 2011, 00:10

Komu: Anastasia Steelová

Moja najdrahšia slečna Steelová,
dokonca aj vo vanilkových vzťahoch môže dôjsť k vyplieskaniu, viete?
Obvykle po obojstrannej dohode a so sexuálnym podtextom... ale v tom
veľmi rád urobím výnimku.

Na Vašu neskonalú úľavu Vám musím oznámiť, že doktor Flynn sa tiež
stotožňuje s mojím zmyslom pre humor.

A teraz už, prosím, choď spať, pretože sa veľmi nevyspíš.

A, mimochodom – budeš prosiť, ver mi. Už sa na to teším.

Christian Grey,

napätý výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: dobrú noc a sladké sny

Dátum: 10. 6. 2011, 00:12

Komu: Christian Grey

Keďže o to tak pekne prosíš a pretože mám rada Tvoje jemné vyhrážky, schú-
lim sa v posteli aj s iPadom, ktorý si mi tak láskavo venoval, a budem zaspávať
pri surfovaní v Britskej knižnici a počúvaní hudby, ktorá to povie za Teba.

Ana xxx

Od: Christian Grey

Predmet: ešte jedna prosba

Dátum: 10. 6. 2011, 00:15

Komu: Anastasia Steelová

Nech sa Ti o mne sníva.

Christian Grey,

výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Snívať o tebe, Christian Grey? Vždy.

Rýchlo sa prezliekam do pyžama, čistím si zuby a vleziem do postele. Do uší si vkladám slúchadlá, spod vankúša ťahám splasnutý balónik Charlie Tango a tlačím si ho k sebe.

Dusím sa od radosti, na tvári prihlúply široký úsmev. Aká zmena sa môže udiť za jediný deň! Ako mám asi teraz zaspať?

José Gonzales začína spievať upokojujúcu pieseň s hypnotickým gitarovým sprievodom a ja pomaly upadám do spánku. Žasnem nad tým, ako sa svet za jediný večer ustálil do rovnováhy, a rozjímam, či by som tiež nemala Christianovi zostaviť playlist.

Kapitola 3

Byť bez auta má jednu výhodu – v autobuse si cestou do práce môžem nasadiť slúchadlá z iPadu uloženého v kabelke a počúvať všetky tie nádherné tóny, ktoré mi Christian venoval. Takže v okamihu, keď prichádzam do práce, mám na tvári ten najabsurdnejší výraz.

Jack sa na mňa pozrie a zarazí sa.

„Dobré ráno, Ana. Ty... úplne žiariš.“ Jeho poznámka ma vyvádza z miery. *Aké nepatričné!*

„Ďakujem, Jack, dobre som sa vyspala. Tiež ti prajem dobré ráno.“

Lahko zvráští obočie.

„Môžeš ich, prosím, do obeda prečítať a urobiť mi k nim poznámky?“ Podáva mi štyri rukopisy. Keď zbadá môj zdesený výraz, dodáva: „Len prvé kapitoly.“

„Jasné,“ vydýchnem s úľavou a on mi venuje široký úsmev.

Zapínam počítač, aby som sa pustila do práce, dopijam pritom *latte* a jem banán. A zisťujem, že mi prišiel e-mail od Christiana.

Od: Christian Grey

Predmet: pomoc...

Dátum: 10. 6. 2011, 08:05

Komu: Anastasia Steelová

Pevne verím, že si raňajkovala.

V noci si mi chýbala.

Christian Grey,

výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: staré knihy...

Dátum: 10. 6. 2011, 08:33

Komu: Christian Grey

Práve teraz jem banán. Pár dní som neraňajkovala vôbec, takže to je pokrok.

Milujem Britskú knižnicu – pustila som sa do Robinsona Crusoa... a, samozrejme, milujem Teba.

A teraz ma ospravedlň, snažím sa pracovať.

Anastasia Steelová,

asistentka Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Predmet: A to má byť všetko, čo si zjedla?

Dätum: 10. 6. 2011, 08:36

Komu: Anastasia Steelová

Určite by si toho dokázala zjesť viac. Budeš potrebovať energiu na to žobranie.

Christian Grey,

výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: grobian

Dätum: 10. 6. 2011, 08:39

Komu: Christian Grey

Pán Grey, snažím sa pracovať, aby som sa nejako uživila. A budeš to Ty, kto bude žobrať.

Anastasia Steelová,

asistentka Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Predmet: Stav sa!

Dätum: 10. 6. 2011, 08:46

Komu: Anastasia Steelová

Milujem výzvy, slečna Steelová...

Christian Grey,

výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Sedím a usmievam sa na monitor ako idiot. Lenže musím prečítať tie prvé kapitoly a napísať k nim Jackovi poznámky. Rozkladám si rukopisy na stôl a púšťam sa do toho.

Okolo obeda si zabehnem dole do bufetu po sendvič pastrami a počúvam pritom ďalšie pesničky z iPadu. Ako prvý mi hrá Nitin Sawhney, je to nejaké etno s názvom *Homelands* – a je to naozaj dobré. Pán Grey má vskutku veľmi rozmanité hudobné chůtky. Keď idem spať, mám tam klasiku – *Fantázia na tému Thomasa Tallisa* od Vaughana Williamsa. Zdá sa, že Tieň má zmysel pre humor a ja ho za to milujem. Zmizne mi vôbec niekedy ten stupidný výraz z tváre?

Popoludnie sa ľahá. V nestráženej chvíľke pišem mail Christianovi.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: nuda...

Dátum: 10. 6. 2011, 16:05

Komu: Christian Grey

Potrebujem si pretiahnuť prsty.

Ako sa máš?

Čo robíš?

Anastasia Steelová,

asistentka Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Predmet: Tvoje prsty...

Dätum: 10. 6. 2011, 16:15

Komu: Anastasia Steelová

Mala si íst' pracovať pre mňa.

Nepotrebovala by si si natáňovať prsty. Som si istý, že by som pre ne našiel nejaké využitie. Vlastne mi napadá hneď niekoľko možností...

Ja sa zaoberám zvyčajnými nudnými fúziami a obchodmi. Je to dost' nezáživné.

E-maily v SIP sú monitorované.

Christian Grey,

rozptýlený výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Doparoma. To som netušila. A ako o tom, dočerta, vie on? Mračím sa na monitor, rýchlo prechádzam maily, ktoré sme si dnes posielali, a náhlivo ich mažem.

Presne o pol šiestej sa pri mojom stole objaví Jack. Máme „neformálny“ piatok, takže má na sebe džínsy a čiernu košeľu. Vďaka tomu naozaj pôsobí veľmi neformálne.

„Tak čo ten drink, Ana? Väčšinou chodíme na jeden rýchly do baru cez ulicu.“

„My?“ pýtam sa s nádejou v hlase.

„Hej, chodí nás väčšina... Tak pôjdeš?“

Z nejakého nepochopiteľného dôvodu, ktorý teraz nechcem rozoberať, ma zaplavuje úľava.

„Pôjdem rada. Ako sa ten bar volá?“

„Päťdesiata.“

„To je vtip.“

V tvári sa mu usídluje zmätený výraz. „Nie. Má to azda pre teba nejaký hlbší význam?“

„Nie, prepáč. Prídem tam za vami.“

„Čo si dáš na pitie?“

„Pivo, prosím ťa.“

„Super.“

Ešte odchádzam na dámy, odkiaľ píšem Christianovi e-mail z BlackBerry.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: tam zapadneš.

Dátum: 10. 6. 2011, 17:36

Komu: Christian Grey

Ideme do baru, ktorý sa volá Päťdesiata.

Humor, ktorý by som z tej skutočnosti mohla vydolovať, je nekonečný.

Teším sa, až sa tam s Vami stretnem, pán Grey.

Ana xxx

Od: Christian Grey

Predmet: nebezpečenstvo

Dátum: 10. 6. 2011, 17:38

Komu: Anastasia Steelová

Dolovanie je veľmi nebezpečná záležitosť.

Christian Grey,
výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Od: Anastasia Steelová
Predmet: nebezpečenstvo?
Dátum: 10. 6. 2011, 17:40
Komu: Christian Grey

Nejako mi uniká pointa.

Od: Christian Grey
Predmet: aké jednoduché...
Dátum: 10. 6. 2011, 17:42
Komu: Anastasia Steelová

Bolo to obyčajné konštatovanie, slečna Steelová.
Už sa čoskoro stretieme.
Radšej skôr ako neskôr, miláčik.

Christian Grey,
výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Kontrolujem sa v zrkadle. Jeden deň – a taký rozdiel. Mám viac farby v tvári a jasnejší pohľad, oči mi doslova žiaria. To bude vplyv Christiana Greya. Čo to s jednou neurobí, keď si s ním vymení zopár mailov. Škerím sa na seba a upravujem si modrú blúzku – tú, ktorú

mi kúpil Taylor. Dnes mám na sebe svoje obľúbené džínsy. Väčšina ostatných žien v kancelárii nosí džínsy alebo voľnú sukňu. Budem musieť do nákupu jednej alebo dvoch takých investovať. Možno cez víkend. Mohla by som si dať uhradiť ten šek od Christiana, čo mi dal za Wandu, môjho Chrobáčika.

Keď vychádzam z budovy, počujem, ako ma niekto osloví menom.
„Slečna Steelová?“

S očakávaním sa obzerám a zisťujem, že stojím pred mladou ženou s popolavou tvárou. Pristupuje ku mne, vyzerá ako duch – je veľmi bledá a má podivne prázdny výraz.

„Slečna Anastasia Steelová?“ opakuje s úplne nehybnou tvárou, napriek tomu, že hovorí.

„Prajete si?“

Zastane na chodníku asi tak meter odo mňa a len na mňa zíza a ja pozerám na ňu, celkom paralyzovaná. Kto to je? A čo odo mňa chce?

„Môžem vám nejakú pomôcť?“ sondujem. Odkiaľ pozná moje meno?

„Nie... Len som si vás chcela prezrieť.“ Jej hlas je strašidelne tichý.

Má tmavé vlasy, tak ako ja – rovnako ostro kontrastujú s jej svetlou pleťou. Oči má hnedé, vo farbe bourbonu, ale prázdne. Sú úplne bez života. Prekrásnu bledú tvár má poznačenú utrápeným výrazom.

„Prepáčte, ale ja vám nerozumiem,“ vysvetľujem zdvorilo a snažím sa nevnímať varovné mrazenie, ktoré ma štekľí v zátylku.

Keď si ju prezerám pozornejšie, zisťujem, že vyzerá čudne. Je neupravená, akoby o seba nedbala. Jej oblečenie je o dve veľkosti väčšie, a to vrátane značkového plášťa.

Zasmeje sa. Je to zvláštny, nepekný zvuk, ktorý ešte znásobuje moje znepokojenie.

„Máte azda niečo, čo by som ja nemala?“ pýta sa smutne.

Znepokojenie sa mení na strach. „Prepáčte – kto ste?“

„Ja? Ja som nikto.“ Dvíha ruku, aby si prehrnula vlasy siahajúce na plecía, a ako to urobí, vyhrnie sa jej rukáv kabáta a odhaľuje fľakatý obväz, ktorý má okolo zápästia.

To čo má byť, dočerta...

„Dovidenia, slečna Steelová.“ Zvrtne sa a odchádza ulicou, zatiaľ čo ja stojím ako prikovaná. Sledujem jej krehkú postavu, ako mi mizne z dohľadu a stráca sa v dave ľudí, ktorí opúšťajú svoje kancelárie.

Čo to malo znamenať?

Celá zmätená prechádzam cez ulicu k baru a pokúšam sa nejako vstrebať to, čo sa práve odohralo. Moje podvedomie vystrkuje svoju škaredú hlavu a zasyčí: *Tá má niečo spoločné s Christianom.*

Päťdesiata je rozľahlý neosobný podnik s bejzbalovými vlajočkami a plagátmi na stenách. Jack je na bare s Elisabeth, Courtney, čo je ďalšia zodpovedná redaktorka, dvoma chlapíkmi z finančného a Claire z recepcie. Tá má v ušiach svoje typické strieborné kruhy.

„Ahoj, Ana!“ Jack mi podáva fľašu piva.

„Ďakujem... na zdravie,“ zahundrem, ešte stále otrasená zo stretnutia s Dievčenským Prízrakom.

„Na zdravie.“ Ťukneme si a on pokračuje v rozhovore s Elisabeth.

Na mňa sa milo usmeje Claire. „Tak aký bol prvý týždeň?“ pýta sa.

„Dobrý, ďakujem. Všetci pôsobia veľmi priateľsky.“

„Dnes vyzeráš oveľa šťastnejšie.“

Červenám sa. „No, je predsa piatok,“ vyhrknem. „A čo ty – máš nejaké plány na víkend?“

Moja osvedčená rozptyľovacia technika zabrala, a tak som zachránená. Vychádza najavo, že Claire je zo siedmich detí a ide na veľké rodinné stretnutie do Tacoma. Začína sa so mnou živo baviť a ja si uvedomujem, že som od toho času, čo Kate odišla na Barbados, nehovorila so žiadnou ženou v mojom veku.

Nepritomne rozjímam nad tým, ako sa asi Kate má... s Elliotom. Nesmiem sa potom zabudnúť Christiana spýtať, či sa mu ozval. A budúci utorok sa vlastne vracia jej brat Ethan a bude u nás bývať. Nejakو si nedokážem predstaviť Christiana a jeho nadšenie, až toto zistí. Zrazu sa to stretnutie s podivným dievčenským príznakom posúva niekam do zákulisia mojej mysle.

Počas nášho hovoru s Claire mi Elisabeth podáva ďalšie pivo.

„Vďaka,“ usmejem sa na ňu.

S Claire sa hovorí jedna radosť – je neuveriteľne utáraná. Takže skôr, než si to všimnem, mám tretie pivo ako pozornosť od jedného z tých chalanov z finančného.

Keď Elisabeth s Courtney odchádzajú, pripája sa Jack k nám. *Tak kde je ten Christian?* Jeden z tých dvoch sa dáva do reči s Claire.

„Tak čo, Ana, myslíš, že si urobila dobre, keď si nastúpila k nám?“ Jackov hlas sa ťahá ako med... a stojí až veľmi blízko. Aj keď, všimla som si, že k tomu inklinuje u každého. Dokonca aj v práci. Moje podvedomie privrie oči. *Len si to zle vysvetľuješ*, karhá ma.

„Veľmi som si ten prvý týždeň užila, ďakujem, Jack. Áno, myslím, že som urobila správne rozhodnutie.“

„Si veľmi múdre dievča, Ana. Dotiahneš to ďaleko.“

Cítim, ako sa červenám. „Ďakujem,“ vysúkam zo seba, pretože neviem, čo iné by som na to povedala.

„Bývaš ďaleko?“

„V Pike Market.“

„Ale! To je odo mňa kúsok.“ S úsmevom sa prisúva dokonca ešte bližšie a nakláňa sa k baru tak, že ma pri ňom rafinovane uväzní. „Máš už nejaké plány na víkend?“

„No... ehm...“

Vycítim jeho prítomnosť skôr, ako ho zbadám. Je to, akoby na neho bolo celé moje telo dokonale vyladené. V rovnakej chvíli sa uvoľňuje aj prebúdza – je to zvláštna kombinácia pocitov. A tiež je tu tá podivná pulzujúca energia.

Christian mi položí ruku na plecía v zdanlivo nenútenom geste vyjadrujúcom náklonnosť – ale ja viem, že to tak úplne nie je. On si tým vymedzuje svoje územie a ja to práve teraz veľmi oceňujem. Nežne ma pobožká do vlasov.

„Ahoj, miláčik,“ vydýchne.

Nedokážem si pomôcť, ale keď ma objíma, cítim úľavu, bezpečie a... radosť. Priťahuje si ma k boku a ja k nemu zdvíham oči. Uprene pozerá na Jacka a má ten svoj nepreniknuteľný výraz. Potom obracia svoju pozornosť ku mne, venuje mi krátky pokrivený úsmev, za ktorým nasleduje letný bozk. Na sebe má to tmavomodré sako s pásikmi, džínsy a rozopnutú bielu košeľu. Je skrátka očarujúci.

Jack sa neochotne sťahuje.

„Jack, toto je Christian,“ pípnem ospravedlňujúco. *Za čo sa ospravedlňujem?* „Christian, to je Jack.“

„Ja som priateľ,“ prednáša Christian s minimalistickým chladným úsmevom, ktorý sa ani zdanlivo nedotkne jeho očí, a podáva si s Jackom ruku. Letmo sa pozriem na Jacka. Skúmavo si premeriava ten výstavný exemplár mužskej populácie, ktorý pred ním stojí.

„A ja som šéf,“ odpovedá arogantne. „Ana sa zmieňovala o nejakom expriateľovi.“

Dofrasa. Byť tebou, túto hru by som na Tieňa neskúšala.

„Tak teraz už ex nie som,“ uzemní ho Christian. „Poď, miláčik, je čas ísť.“

„Zostaňte, prosím, a dajte si s nami drink,“ láka ho Jack sladko.

Nemyslím, že by to bol dobrý nápad. Prečo len to je také nepríjemné? Kútikom oka pozriem na Claire, ktorá – ako inak – pozerá s otvorenými ústami a neskrývane dychtivým výrazom na Christiana. Kedy si už prestanem lámať hlavu nad tým, aký vplyv má na iné ženy?

„Už niečo máme,“ uzemní ho Christian a nasadzuje tajomný úsmev. *My niečo máme?* Prestupuje mnou záchvev očakávania.

„Možno inokedy,“ dodáva. „Poď,“ povzbudzuje ma a siaha za mojou rukou.

„Uvidíme sa v pondelok,“ usmejem sa na Jacka, Claire aj ostatných. Usilovne sa pritom snažím ignorovať Jackov menej než potešený výraz a nasledujem Christiana von.

Taylor sa opiera o kapotu audi pristaveného pri obrubníku.

„Prečo sa mi zdalo, akoby ste sa pretekali, kto ďalej dočúra?“ pýtam sa Christiana nevinne, keď mi otvára dvere auta.

„Pretože to tak bolo,“ zahučí, venuje mi obvyklý tajomný úsmev a zabuchne.

„Zdravím, Taylor,“ poviem, keď sa naše oči stretnú v spätnom zrkadle.

„Slečna Steelová,“ odpovedá a vlúdne sa usmeje.

Christian vkĺzne na sedadlo vedľa mňa, uchopí mi ruku a nežne ju pobožká. „Ahoj.“

Cítim, ako sa mi krv hrnie do tváre, pretože viem, že nás Taylor počuje, a som vďačná, že nevidí ten živočíšny pohľad, ktorým sa mi Christian momentálne prepaľuje až do nohavičiek. Stojí ma všetky sily, aby som sa na neho nevrhla, hneď tu a teraz, na zadnom sedadle auta.

Bože, na zadnom sedadle auta... hmm. Moja vnútorná bohyňa si v tichom zamyslení mädlí bradu.

„Ahoj,“ vydýchnem a v ústach mám ako na púšti.

„Tak čo by si chcela dnes večer robiť?“

„Nehovoril si náhodou, že už niečo máme?“

„Iste. Ja viem úplne presne, čo chcem robiť, Anastasia. Ale pýtam sa teba – čo by si rada ty?“

Nedokážem tomu zabrániť – celá sa naňho rozžiarim.

„Aha,“ už tuší s diabolicky hriešnym úšklabkom. „Takže... žobranie. Chceš žobroniť u mňa, alebo u teba?“ Skloní hlavu nabok a po-
užije na mňa ten svoj dokonalý zmyselný úsmev.

„Mám taký dojem, že ste až veľmi suverénny, pán Grey. Možno by sme pre zmenu mohli ísť ku mne.“ Schválne si zahryznem do pery a jeho výraz vzápätí stvrdne.

„Taylor, ku slečne Steelovej, prosím.“

„Áno, pán Grey,“ berie ho Taylor na vedomie a vyráža do ulíc.

„Tak ako si sa dnes mala?“ vyzvedá Christian.

„Dobre, a ty?“

„Ďakujem, dobre.“

Jeho absurdne široký úsmev teraz zrkadlí ten môj. Znovu ma bozkáva na hánky prstov.

„Vyzeráš skvele,“ skonštatuje.

„Ty tiež.“

„Ten tvoj šéf, Jack Hyde, robí svoju prácu dobre?“

Tak počkať! Čo je to za nečakanú zmenu témy? Sústredene sa mračím. „Prečo? Súvisí to nejakou s vašimi pretekmi v močení?“

Zasmeje sa. „Anastasia, ten chlap sa ti snaží dostať pod sukňu,“ prehodí sucho.

Moja tvár môže smelo konkurovať farbe stien v jeho herni a navyše mi padá sánka. Šokované podvedomie sa ostro nady-
chuje.

„No, chcieť si môže... Prečo sa o tom vlastne bavíme? Ty vieš, že o neho nemám najmenší záujem. Je to jednoducho môj šéf.“

„A o to práve ide. On chce niečo, čo mi patrí. A ja potrebujem vedieť, či svoj džob robí dobre.“

Pokrčím plecami. „Asi hej.“ O čo mu ide?

„Radšej by ti mal dať pokoj, lebo sa jeho zadok jedného krásneho dňa ocitne na dlažbe.“

„Ale, Christian, o čom to hovoríš? Veď nič nevykonal.“ *Teda zatiaľ.* Len stáva trochu priveľmi blízko.

„Keby si niečo dovolil, povieš mi to. Hovorí sa tomu hrubé porušenie morálky alebo aj sexuálne harašenie.“

„Veď to bolo len posedenie po práci.“

„Myslím to vážne. Jediná vec, a letí.“

„Až taký vplyv predsa nemáš.“ *No vážne!* Ale skôr ako na neho stihnem prevrátiť oči, premkne ma poznanie ako rozbehnutý nákladník. „Však nie, Christian?“

Po perách mu preletí tajomný úsmev.

„Ty nás kupuješ!“ zašepkám zdesene.

Následkom paniky v mojom hlase jeho úsmev ľahko vädne. „To nie je úplne presná formulácia,“ opravuje ma.

„Ty si to kúpil. SIP. Už ti patrí.“

Ostražito zažmurká. „Už asi áno.“

„Tak áno, alebo nie?“

„Áno.“

Čo to je...?

„Prečo?“ vysúkam zo seba. Vo väčšom šoku už hádam nemôžem byť. Toto jednoducho prekračuje všetky hranice.

„Pretože môžem, Anastasia. Musím vedieť, že si v bezpečí.“

„Ale veď si povedal, že sa mi nebudeš pliesť do kariéry!“

„To ani nebudem.“

Vytrhnem ruku z jeho zovretia. „Christian...“ Dochádzajú mi slová.

„Ty sa na mňa hneváš?“

„Áno. Isteže sa na teba hnevám!“ vypením. „Chcem povedať, čo je to za zodpovedného výkonného riaditeľa, ktorý robí rozhodnutia na základe toho, s kým práve spáva?“ Hneď, len čo to dopoviem, zblednem a nervózne šibnem očami po Taylorovi.

Došľaka. Naozaj skvele načasovaná porucha filtra medzi mozgom a ústami. *Teda Anastasia!* Okríkne ma zlostne gániace podvedomie.

Christian otvorí ústa, znovu ich zavrie a potom sa na mňa zamračí. Tvrdohlavo mu to vraciam. Kým na seba zízame, atmosféra v aute sa z vrelej a hravej mení na napätú, plnú doteraz nevy povedaných slov a potenciálnych výčitiek.

Našťastie tá nepríjemná cesta už netrvá dlho a o chvíľu Taylor zastavuje pred naším domom.

Vyrážam von z auta, bez toho aby som čakala, kým mi niekto z nich otvorí dvere.

Počujem, ako Christian polohlasom odporúča Taylorovi: „Myslím, že bude lepšie, keď počkáte.“

A potom už cítim, ako stojí tesne za mnou, pokiaľ ja vyhrabem kľúče z kabelky.

„Anastasia,“ prihovára sa mi zmierlivo, akoby som bola nejaké divoké zviera zahnané do kúta.

S ťažkým povzdychom sa k nemu obraciam čelom. Som na neho neskutočne našťavaná, zlosť zo mňa priam srší ako temná zloba, ktorá hrozí, že ma každú chvíľu zadusí.

„Tak, po prvé, už som s tebou nejaký ten čas nespál – myslím, že už dosť dlho. A po druhé, do toho odvetvia som aj tak chcel prenik-

núť. Zo všetkých štyroch nakladateľstiev v Seattli je SIP v najväčšom zisku. Ale práve teraz je na vrchole a potom môže začať stagnovať – potrebuje rozšíriť.“

Ďalej na neho meravo pozerám. Má taký prenikavý pohľad, dokonca hrozivý, zároveň šialene horúci. V tých oceľových hĺbinách by som sa stratila raz-dva.

„Takže teraz si môj šéf,“ vyšteknem.

„Technicky vzaté, som šéf šéfa, ktorý šéfuje tvojmu šéfovi.“

„A technicky vzaté je to hrubé porušenie morálky – tá vec, že mám sex so šéfom šéfa, ktorý šéfuje môjmu šéfovi.“

„Práve teraz sa s ním však hádaš,“ zatvári sa hrozivo.

„Asi preto, že je to taký idiot!“ zasyčím na neho.

Christian od prekvapenia o krok cúvne. *Dočerta. Nezašla som príliš ďaleko?*

„Idiot?“ Vydýchne a jeho výraz sa mení... na pobavenie.

Tak to sa mi podarilo! Mám na teba zlosť, tak sa ma nepokúšaj rozosmiať!

„Áno.“ Snažím sa zachovať svoj nanajvyš pobúrený výraz.

„Tak idiot?“ opakuje a tentoraz už mu myká kútikmi úst.

„Neopováž sa ma rozosmievať, keď som na teba naštvaná!“ zavrchím.

Ale on naplno rozťahne ten svoj bieloskvúco oslnivý úsmev amerického chlapca, takže to nevydržím. Začínam sa usmievať a nakoniec aj smiať. Ako by som asi mohla zostať ľahostajná voči tomu rozjareniu, ktoré sála z jeho úsmevu?

„To, že mám na tvári tento stupídny výraz, ešte neznamená, že na teba nie som poriadne naštvaná,“ upozorňujem ho bez dychu a snažím sa zadržat chichotanie stredoškolskej roztlieskavačky. *Aj keď, tou som nikdy nebola, pomyslí si trpko.*

Nakláňa sa ku mne a ja mám dojem, že sa ma chystá pobozkať, lenže on to neurobí. Len zaborí nos do mojich vlasov a zhlboka vdýchne ich vôňu.

„Ako vždy, slečna Steelová, ste nepredvídateľná.“ Narovnáva sa, sústredene sa na mňa zahľadí a oči mu stále iskria smiechom. „Tak čo, pozveš ma ďalej, alebo ma pošleš, aby som si niekde pripomenul svoje demokratické právo amerického občana, podnikateľa a spotrebiteľa – kúpiť si čokoľvek, čo sa mi sakramentsky zachce?“

„Už si o tom hovoril s doktorom Flynnom?“

Vybuchne smiechom. „Tak pozveš ma ďalej, alebo nie, Anastasia?“

Snažím sa tváriť nerozhodne – hryzenie pery pomáha –, lenže keď otváram dvere, aj tak sa pučím od smiechu. Christian sa zvrtnie, kývne Taylorovi a audi sa odlepuje od obrubníka.

Je také zvláštne mať Christiana Greya v byte! Skrátka, zdá sa to tu pre neho príliš malé.

Ešte stále sa na neho hnevám, jeho fanatizmus nepozná hranice. V tej chvíli mi tiež dochádza, prečo vedel, že sa môj mail v SIP monitoruje. Pravdepodobne toho vie o SIP viac ako ja. To pomyslenie je až nepríjemné.

Čo s tým teraz? Prečo len má stále to nutkanie, aby ma ochraňoval? Som predsa dospelá – ako-tak –, preboha! Čo môžem urobiť, aby som ho o tom presvedčila?

Prezerám si jeho krásnu tvár, keď sa túla po izbe ako lev v kletke a môj hnev poľavuje. Vidieť ho tu, na mojom území, tam, kde som prežívala koniec nášho vzťahu, je upokojujúce. Viac než len upokojujúce, pretože ho milujem a srdce mi vyzvára rozochvenou, opojnou eufóriou.

Rozhliada sa okolo seba a hodnotí svoje nové okolie. „Je to tu pekné,“ usudzuje.

„Kate to dostala od rodičov.“

Nepřítomne prikývne a spočinie na mne uhrančivým pohľadom.

„Ehm... budeš niečo piť?“ spamätám sa zapýrená od nervozity.

„Nie, ďakujem, Anastasia.“

Dočerta. Prečo som taká nervózna?

„Čo by si chcela robiť, Anastasia?“ pýta sa prívetivo, keď vyráza mojím smerom ako nejaká divoká šelma. Strašne sexi šelma. „Viem, čo chcem robiť ja,“ dodáva hlbokým hrdelným hlasom.

Začínam ustupovať, ale potom narážam na betónový kuchynský ostrovček.

„Ešte stále sa na teba hnevám.“

„Ja viem.“ Vyčarí ospravedlňujúci poloušmev a ja sa roztápam... No, možno sa tak veľmi nehnevám.

„Dal by si si niečo na jedenie?“ o chvíľu vykoktám zo seba.

Pomaly prikývne. „Áno. Teba,“ zašepká. V bruchu cítim motýliky. Zväzda ma už len tým hlasom, ale ten pohľad, ten hladný pohľad – chcem-ŕa-teraz-hneď... *Bože môj!* Stojí tesne pri mne, ale nedotýka sa ma. Len sa do mňa prepaľuje očami a ja cítim, ako ma pohlcuje jeho telesné teplo. Je mi šialene horúco, som od vzrušenia celá bez seba, nohy mám ako z vaty a zaplavuje ma túžba. Chcem ho.

„Jedla si niečo?“ utrúsi.

„Mala som na obed sendvič,“ pípnem. Teraz sa o jedle bavím nechcem.

Nespokojne priviera oči. „Musíš jesť.“

„Ja naozaj nemám chuť... na jedlo.“

„A na čo teda máte chuť, slečna Steelová?“

„Myslím, že to viete, pán Grey.“

Znovu sa nado mnou skláňa a ja si zasa myslím, že ma chce po-bozkať, ale on to neurobí.

„Chcela by si, aby som ťa bozkával, Anastasia?“ zašepká mi tichučko do ucha.

„Áno,“ vydýchnem.

„Kde?“

„Všade.“

„Budeš to musieť trochu viac spresniť. Upozorňoval som ťa, že sa ťa nedotknem, kým ma o to nebudeš prosiť a nepovieš mi presne, čo mám robiť.“

Moja vnútorná bohyňa sa zvíja v kŕči na pohovke. A ja som v háji – on nehrá fér.

„Prosím,“ zašepkám.

„Prosím, čo?“

„Dotýkaj sa ma.“

„Kde, miláčik?“

Je tak mučivo blízko, jeho vôňa je opojná. Zdvíham k nemu ruku... a on vzápätí ustupuje.

„Nie, nie,“ karhá ma, oči má odrazu ostrážité.

„Čože?“ *Nie... vráť sa!*

„Nie,“ zavrúť rozhodne hlavou.

„To ako vôbec?“ Nemôžem si pomôcť, ale počúvam svoj roztúžený hlas.

Lenže on sa zrazu zatvári neisto a mňa to zaváhanie povzbudzuje. Urobím krok jeho smerom, ale on zase cívne. Napriek úsmevu medzi nás dáva ruky.

„Pozri, Ana,“ varuje ma. Navyše si rozčúlene hrbne do vlasov.

„Ale niekedy ti to nevádi,“ zafňukám. „Možno by sme mohli nájsť fixku a označiť zakázané územia.“

Prekvapene dvíha obočie. „To nie je zlý nápad. Kde je tvoja izba?“ Kývnem hlavou príslušným smerom. Žeby schválne menil tému?

„Brala si tie lieky?“

Dopekla... tie lieky.

Jeho výraz vädne spoločne s mojím.

„Nie,“ priškrteno zo seba vytlačím.

„Aha,“ prehodí a prísne zomkne pery. „Poď, dáme si niečo na jedenie.“

To hádam nie!

„Myslela som, že pôjdeme do postele. Ja chcem ísť s tebou do postele.“

„Ja viem, zlatko.“ Usmeje sa a nečakane sa pohne mojím smerom, aby ma schmatol za zápästia, prudko ma na seba strhol a pritlačil sa na mňa celým svojím telom.

„Musíš jesť a ja tiež,“ zahrkúta a uprie na mňa spalujúci sivý pohľad. „Okrem toho... očakávanie je základom zvädzania a ja som práve teraz všetkými desiatimi pre ľahko odopierané potešenie.“

Čo?! A to ako, odkedy?

„Ja už zvedená som a svoje uspokojenie chcem hneď. Budem žobroniť, prosím.“ Kristepane, veď ja skoro kňučím. Moja vnútorná bohyňa je celá bez seba.

Láskyplne sa na mňa usmeje. „Jednoducho sa najedz. Si až priveľmi chudá.“ Pobožká ma na čelo a pustí ma.

Je to ako nejaká hra, súčasť diabolského plánu. Mračím sa naňho.

„Ešte stále sa na teba hnevám, že si kúpil SIP, a teraz ešte viac, pretože ma nechávaš čakať,“ tručujem.

„Ty si malá nahnevaná slečinka, však? Po dobrom jedle sa budeš cítiť lepšie.“

„Ja viem veľmi dobre, po čom sa budem cítiť lepšie.“

„Anastasia Steelová, som v šoku!“ zvolá ľahko posmešne.

„Prestaň si zo mňa uťahovať. Nehráš fér.“

Zahryzne si do spodnej pery, aby zadržal smiech. Je skrátka očarujúci... Hravý Christian, ktorý provokuje moje libido. Keby som bola aspoň trochu skúsená v hre na zvädzanie, vedela by som, čo robiť. Navyše to, že sa ho nesmiem ani dotknúť, ma obmedzuje.

Moja vnútorná bohyňa zamyslene priviera oči. Na tom ešte budeme musieť popracovať.

Ako na seba s Christianom pozeráme – ja celá nadržaná, utrápená a roztúžená, on uvoľnený a baviaci sa na môj účet –, uvedomujem si, že doma nemám žiadne jedlo.

„Mohla by som niečo uvariť – ale najskôr budeme musieť ísť na nákup.“

„Na nákup?“

„Potravín.“

„To tu nemáš nič na jedenie?“ stuhne v tvári.

Zavrtím hlavou. Fíha, vyzerá naozaj naštvane.

„Ide sa nakupovať,“ utrúsi stroho. Zvrtné sa na podpätku a odchádza ku dverám, aby mi ich otvoril dokorán.

„Kedy si bol naposledy v supermarkete?“

Christian pôsobí trochu neisto, ale svedomito ma nasleduje aj s nákupným vozíkom.

„Už ani nepamätám.“

„To ti všetky nákupy obstaráva pani Jonesová?“

„Myslím, že jej s tým pomáha Taylor. Nie som si istý.“

„Bude ti stačiť opečené mäso? Je to rýchle.“

„To znie dobre,“ zaškerí sa. Nepochybné si domyslel moje skryté dôvody pre rýchle varenie.

„Pracujú pre teba už dlho?“

„Taylor asi štyri roky. A pani Jonesová tiež tak nejako. Prečo si nemala doma žiadne jedlo?“

„Ty vieš prečo,“ zavrčím a očerveniem.

„Bola si to ty, kto ma opustil,“ podotýka s nevôľou v hlase.

„Viem,“ pripúšťam tenkým hláskom. Toto si už nechcem pripomínať. Prichádzame k pokladnici, mlčky stojíme v rade.

Keby som ho nebola opustila, ponúkol by mi vôbec niekedy vanilkovú alternatívu? rozjímam nevdojak.

„Máš niečo na pitie?“ vťahuje ma späť do prítomnosti.

„Pivo... aspoň myslím.“

„Skočím po víno.“

Bože. Nie som si istá, aké kvalitné víno Ernieho supermarket ponúka. Christian sa vlečie späť s prázdnyimi rukami a so znechuteným výrazom.

„Hneď vedľa je vínótéka,“ upokojujem ho rýchlo.

„Idem sa tam pozrieť.“

Ach, bože, možno sme mali ísť rovno k nemu a ušetrili by sme si všetky tie trampoty. Vyprevádzam ho pohľadom, keď rozhodne a s nenútenou gráciou prechádza dverami. Dve ženy, ktoré práve vchádzajú, sa zastavujú a zízajú na neho... Len do toho, pokojne si môjho Tieňa premeriavajte, pomyslí si sklúčene.

Tak by som teraz chcela mať čerstvú spomienku na neho v mojej posteli, lenže on sa hrá na nedobytného. Možno by som to mala robiť aj ja. Moja vnútorná bohyňa zúrivo prikyvuje. A ako tam stojím a čakám... začíname obidve spoločne spriadať plán. Hmm...

Christian prináša do bytu tašky s nákupom. Vlastne ich niesol celou cestou z obchodu. Vyzerá s nimi zvláštnne. Vôbec nepôsobí tým svojím zvyčajným riaditeľským zjavom.

„Vyzeráš veľmi... staromódne.“

„Tak z toho ma ešte nikdy nikto neobvinil,“ precedí sucho a položí tašky na kuchynskú linku. Keď ich začínam vybaľovať, vyťahuje z jednej fľašu bieleho vína a rozhliada sa po vývrtke.

„Ešte sa tu veľmi neorientujem. Myslím, že otvárač je v tamtej zásuvke.“ Ukážem bradou príslušným smerom.

Pripadá mi to také... normálne. Dvaja ľudia, čo sa ešte len spoznávajú a pripravujú si spoločnú večeru. A napriek tomu je na tom niečo zvláštne. Ten strach, čo som v jeho prítomnosti vždy cítila, je preč. Už sme toho spolu zažili toľko – v lícach cítim teplo, len na to pomyslím – a napriek tomu ho sotva poznám.

„O čom premýšľaš?“ vytrháva ma Christian zo zamyslenia, zatiaľ čo zo seba zhadzuje pásikavé sako a odkladá ho na pohovku.

„Ako málo ťa vlastne poznám.“

Zahľadí sa na mňa, jeho pohľad sa stáva o stupeň hrejivejším. „Poznáš ma lepšie ako ktokoľvek iný.“

„Myslím, že to nie je pravda.“ Nečakane a celkom mimovoľne sa mi v myslí vynorí pani Robinsonová.

„Ale je, Anastasia. Ja som veľmi, veľmi uzavretý človek.“

Podáva mi pohár vína.

„Na zdravie,“ ponúkne ma.

„Na zdravie,“ odpoviem, a keď dáva fľašu do chladničky, upíjam si.

„Môžem ti s tým pomôcť?“ pýta sa potom.

„Nie, to je v pohode... posad' sa.“

„Pomohol by som ti rád.“ Má taký úprimný výraz.

„Môžeš nakrájať zeleninu.“

„Ale variť neviem,“ vyhlási, keď si podozrievavo premeriava nôž, ktorý mu podávam.

„Je mi celkom jasné, že to nepotrebuješ vedieť.“ Položím pred neho dosku a zopár červených papriék. Nerozhodne na ne pozerá.

„Ty si nikdy nekrájal zeleninu?“

„Nie.“

Zašklbe mi kútikmi úst.

„Ty sa mi posmievaš?“

„Zdá sa, že sme narazili na niečo, čo ja viem, a ty nie. Ber to ako výzvu, Christian, ako ďalšie prvýkrát. Pozri, ukážem ti to.“

Zámerné sa oňho otriem a on ustupuje. Moja vnútorná bohyňa zbystrí pozornosť.

„Takto,“ prekrojím papriku a opatrne z nej vykrojím jadrovník.

„Vyzerá to celkom jednoducho.“

„Ty by si s tým nemal mať žiadny problém,“ poznamenávam sucho.

Chvíľu na mňa lahostajne pozerá, ale potom sa púšťa do svojej úlohy, zatiaľ čo ja sa dávam do porciovania kuracieho mäsa na kocky. Začína krájať, pomaly, starostlivo. *No zbohom, takto tu strávime zvyšok dňa.*

Umývam si ruky a chystám si panvicu, olej a ďalšie prísady, ktoré budem potrebovať, a opakovane sa ho pritom letmo dotýkam – bokom, plecom, chrbtom, rukami. Sú to malé, zdanlivo nevinné dotyky. Zakaždým znehybnie.

„Ja viem, čo máš za lubom, Anastasia,“ precedí temne a ďalej krája ešte len prvú papriku.

„Myslím, že sa tomu hovorí varenie,“ zahrkútam s nevinným zažmurkaním. Beriem si čistý nôž a pripájam sa k nemu na pracovnej doske pri lúpaní a krájaní cesnaku, šalotky a fazuľových strukov, a pritom do neho občas nenápadne drgnem.

„Si v tom celkom dobrá,“ utrúsi a púšťa sa do druhej papriky.

„V krájaní?“ zažmurkám naňho mihalnicami. „Roky cviku.“ Znovu sa oňho otriem, tentoraz zadkom. A on zasa ustrnie.

„Ak to urobíš ešte raz, Anastasia, podám si ťa v kuchyni na podlahe.“

No to ma podrž! Ono to funguje. „Ale to ma budeš musieť najskôr poprosiť,“ robím drahoty.

„Je to hádam výzva?“

„Možno.“

Odkladá nôž, lenivo ku mne pristupuje a oči mu len tak blčia. Nakláňa sa cezo mňa a vypína horák platne. Olej v panvici prestáva vriieť skoro okamžite.

„Myslím, že sa najeme neskôr,“ povie ticho. „Odlož to kurča do chladničky.“

Toto nie je veta, ktorú by som niekedy čakala z úst Christiana Greya. A on jediný ju dokáže vysloviť tak, že znie naozaj, ale naozaj úžasne. Zdvíham misku s nakrájaným kurčaťom, trochu roztrasene ju prikrývam tanierom a strkám do chladničky. Keď sa potom zvrtnem, Christian stojí hneď za mnou.

„Takže teraz budeš žobroniť?“ zašepkám a neohrozene opätujem jeho pohľad.

„Nie, Anastasia,“ zavrtí hlavou. „Žiadne žobronenie,“ zvodne zapradie.

Stojíme a pozeráme na seba, vzájomne sa do seba vpíjame pohľadmi. Atmosféra okolo nás pozvoľna hustne, plní sa napätím, takmer iskrí. Obaja mlčíme, len sa... pozeráme. Zahryznem si do pery, pretože sa ma zmocňuje túžba tak intenzívne, až sa mi zastavuje dych a búši krv v žilách... taká horúca, že sa mi razom prelieva všade od pása dole. Úžasnuto sledujem, ako sa moja vlastná reakcia odráža v jeho výraze, jeho očiach.

Vzápätí ma chytá za boky a prudko strháva k sebe, a zatiaľ čo ja mu zatínam prsty do vlasov, on sa mi vrhá na ústa. Naráža ma chrbtom na chladničku a ja počujem, ako fľaše a poháre vnútri zaprotestuujú. Keď jeho jazyk nájde môj, zastonám mu do úst. Jednu ruku mi zapletie do vlasov a ťahom mi zakláňa hlavu. Bozkávame sa ako nejakí barbari.

„Čo by si chcela, Anastasia?“ vyhrkne.

„Teba!“

„Kde?“

„V posteli.“

Odrhne sa odo mňa, chytí ma do náručia a náhlivo, bez známky akejkoľvek námahy ma odnáša do mojej izby. Stavia ma vedľa postele, zohne sa a rozsvieti lampičku. Rýchlo sa rozhliadne okolo a náhlivo zafahuje svetlé krémové závesy.

„A teraz?“ zapradie.

„Pomiluj ma.“

„Ako?“

No to azda...

„Musíš ma viesť, miláčik.“

Pomoc! „Tak ma vyzleč.“ Už teraz som zadychčaná.

S úsmevom mi strká ukazovák za blúzku a priťahuje si ma k sebe.

„Poslušné dievčatko,“ zahrkúta a bez toho, aby uhol pohľadom, začína mi pomaly rozopínať gombíky.

Váhavo položím dlane na jeho plecia, aby som sa ho pridržala. Neprotestuje. Keď je hotový, sťahuje mi blúzku z pliec. Pomáham mu a nechávam ju sklznuť na podlahu. Siaha dole k pásu a rozopína mi gombík aj zips na džínsach.

„Povedz mi, čo chceš, Anastasia.“ Jeho pohľad akoby tlel a pery má roztvorené, keď sa nimi plytko nadychuje.

„Bozkávaj ma. Odtiaľto až sem,“ zašepkám, priložím si prst pod ucho a schádzam ním dolu po krku. Uhládza mi vlasy, dáva bokom od tej žeravej cestičky a zohne sa, aby si bozkmi lenivo vytýčil trasu, ktorú som mu vyznačila. Tam i späť.

„Teraz džínsy a nohavičky,“ vyzývam ho. Tesne predtým, ako predom mnou klesne na kolená, cítim na krku, ako sa usmieva. Cítim *takú moc*. Zasúva prsty za lem riflí a pomaly mi ich sťahuje dole aj s nohavičkami. Vyzujem si nohy z topánok aj oblečenia a teraz už mám na sebe iba podprsenku. Christian znehybnie, sleduje ma, ale ešte nevstáva.

„A čo teraz, Anastasia?“

„Pobozkaj ma,“ viniem sa k nemu.

„Kam?“

„Ty vieš kam.“

„Kam?“

Dočerta, neberie žiadne ohľady. Očervenením, rýchlo si ukážem na Venušin pahorok a on sa hanebne zaškerí. Zatváram oči, totálne zahanbená, ale zároveň neskutočne vzrušená.

„S najväčšou radosťou,“ zasmeje sa. A potom ma pobozká a púšťa svoj jazyk, ten roztopašný inšpiratívny jazyk, z reťaze. So zastonaním mu zaborím prsty do vlasov. Neprestáva a láska ma ním stále dokola, čím ma privádza k šialenstvu. *Ach... veď to nie je tak... ako je to vlastne dlho, čo sme...?*

„Christian, prosím,“ žobroním. Nechcem sa urobiť postojačky, na to vážne nemám silu.

„O čo prosíš, Anastasia?“

„Miluj sa so mnou.“

„To predsa robím,“ vydýchne a zľahka na mňa fúkne.

„Nie. Chcem ťa vnútri.“

„Určite?“

„Prosím.“

Lenže on v tej znamenitej tortúre pokračuje. Hlasno zavzdychám.

„Christian... prosím.“

Postaví sa a vnorí pohľad do mojich očí. Pery sa mu lesknú ako dôkaz môjho vlastného vzrušenia.

Pri všetkých svätých...

„No?“ spýta sa.

„Čo no?“ vysúkam zo seba a upieram na neho pohľad plný zúfalej žiadostivosti.

„Ešte stále som oblečený.“

Prekvapene otváram ústa.

Mám ho vyzliecť? Ale hej, to dokážem. Zdvíham ruku k jeho košeli, ale on ustupuje.

„Tú nie,“ zaráža ma. Doparoma, on myslí džínsy.

To ma privádza na nápad. Moja vnútorná bohyňa hlasno zvýskne a ja pred Christianom klesám na kolená. Trochu neohrabane a s roztrasenými prstami mu rozopínam opasok a nohavice, aby som mu ich vzápätí strhla naraz aj s boxerkami...

Pri letmom pohľade cez mihalnice zazriem, že ma sleduje... ako vlastne? Nedočkavo? Užasnuto? Prekvapene?

Keď sa vyvlečie z oblečenia a ponožiek, zovriem ho v dlani, pevne ho stlačím a zatvorenú päšť posúvam dole – tak ako mi to sám ukazoval. So zastonaním zatína svaly a ja počujem, ako tlačí vzduch cez zaťaté zuby. Spočiatku ho beriem do úst nesmelo, ale potom sa prisajem – a to poriadne. Chutí božsky.

„Ách! Počkaj... Ana, spomal.“

Zľahka mi zvieram hlavu v dlaniach a ja si ho beriem ešte viac, tlačím pery tak pevne, ako dokážem, skrývam za ne zuby a rázne sa pohybujem – tam a zasa späť.

„Dočerta!“ sykne.

Je to taký nádherný, inšpiratívny sexi zvuk. A tak ten pohyb opakujem stále dokola, beriem si ho celého a potom mu krúžim jazykom okolo špičky. A cítim sa pritom ako samotná Afrodita.

„To už stačí, Ana. Dosť.“

Naschvál to urobím zase – *len žobroň, Grey, žobroň* – a ešte raz.

„Svoje si už dosiahla,“ zavrčí cez zaťaté čeluste. „Nechcem sa ti urobiť do úst.“

Urobím to znova a on sa zohne, chytí ma za plecía, vyťahuje na nohy a strká na posteľ. Strháva si košeľu cez hlavu a v predklone pátra vo vrecku odhodенých džínsov, z ktorej ako správny skautík vyťahuje malý plastový balíček. Sťažka oddychuje, rovnako ako ja.

„Daj si dolu tú podprsenku,“ zavelí.

Sadám si a plním rozkaz.

„Polož sa, chcem sa na teba pozerat.“

Lahnem si a s pohľadom prišpendleným k jeho telu sledujem, ako si pomaly navlieka kondóm. Ako ho len chcem!

Pozera sa na mňa a jazykom si navlhčí pery.

„Je na vás úchvatný pohľad, Anastasia Steelová.“ Nakláňa sa nad posteľ, pomaly sa na ňu vkráda a cestou ma bozkáva. Nevynecháva ani prsia a postupne berie do úst obidve moje bradavky, zatiaľ čo ja sa pod ním zvíjam a vzdychám, lenže on neustáva. *Nie... Prestaň. Ja ťa chcem!*

„Christian, prosím.“

„Prosím, čo?“ zašvitorí mi do žliabka medzi prsami.

„Chcem ťa vnútri.“

„Naozaj?“

„Prosím.“

Dvíha ku mne pohľad, kolenami mi roztvára nohy a presúva sa tak, že balansuje tesne nado mnou. A potom, veľmi pomaly, bez toho aby zo mňa spustil oči, do mňa vniká.

Zatváram oči a vychutnávam si to naplnenie, ten skvelý pocit, že mu patrí. Inštinktívne proti nemu vypínam panvu, aby som mu vyšla v ústrety, a prerývane zavzdychám. Sťahuje sa späť a potom sa znovu pozvoľna vracia. Moje prsty si samy nachádzajú cestu do jeho mäkkých neposlušných vlasov a on sa – tak strašne pomaly – hýbe tam a zase späť.

„Rýchlejšie, Christian... prosím.“

Venuje mi triumfálny pohľad, vášnivo ma pobozká a konečne sa začína naozaj hýbať. *Môjtybože, neúprosne, vytrvalo... Dofrasa...* Viem, že to nebude trvať dlho. Dostáva sa do svojho drsného tempa. A už cítim to napätie, už dostávam krč do nôh...

„No tak, miláčik,“ vyráža zo seba. „Urob sa pre mňa.“

To jeho slová sú mojou rozbuškou. Vybuchujem veľkolepou omračujúcou explóziou, trieštim sa okolo neho na milión kúskov a on chvíľu po mne volá moje meno.

„Ana! Ana!“ A padá na mňa s tvárou pritlačenou k môjmu krku.

Kapitola 4

Keď prichádzam trochu k sebe, otváram oči a zaostrujem na tvár muža, ktorého milujem. Jeho výraz je mierny, láskyplný. Otiera sa o mňa nosom, svoje telo opiera o lakte a vedľa hlavy mi v rukách zvierá zápästia. Smutne si pomyslím, že asi preto, aby som sa ho nedotýkala. Ako zo mňa vystupuje, vtlačí mi ľahký bozk na pery.

„Toto mi chýbalo,“ vydýchne.

„Mne tiež,“ zašepkám.

Chytá ma za bradu a začína bozkávať. Vášnivo, naliehavo, akoby ma úpenlivo prosil... o čo vlastne? Dočista mi to vyráza dych.

„Už ma nikdy neopúšťaj,“ so smrteľne vážnou tvárou ma zaprisahá s pohľadom, ktorý mi preniká až do špiku kostí.

„Nikdy,“ zašepkám a pousmejem sa na neho. Úsmev, ktorý mi opätuje, je oslnivý, plný úľavy, radosti a chlapčenského nadšenia, kombinovaný s očarujúcim výrazom, ktorý by obmäkčil aj to najtvrdšie srdce. „Ďakujem za ten iPad.“

„Bolo mi najväčším potešením, Anastasia.“

„Ktorú z tých pesničiek máš najradšej?“

„To by si rada vedela, čo?“ zaškerí sa. „Radšej mi urob niečo na jedenie, kuchárka. Umieram od hladu,“ dodáva a náhle sa dvíha do sedu, pričom ma berie so sebou.

„Kuchárka?“ zasmejem sa.

„Kuchárka. Jedlo, hneď, prosím.“

„No, keď tak pekne prosíte, pán Grey, tak sa do toho hneď pustím.“

Ako sa zviecham z postele, posuniem vankúš a odkryjem vyfúknutý balónik, čo leží pod ním. Christian sa preň načiahne a spýtavo sa na mňa zahľadí.

„To je môj balónik,“ oznamujem mu majetnícky, keď siaham po župan a balím sa doň. *Doparoma... prečo ho musel nájsť?*

„V tvojej posteli?“ podozrievavo sa uisťuje.

„No jasné.“ Začínam sa červenat. „Robil mi spoločnosť.“

„Šťastlivec, ten Charlie Tango,“ čuduje sa prekvapene.

Presne tak, som sentimentálna, Grey, pretože Ťa milujem.

„Môj balónik,“ zdôrazňujem znova, otáčam sa na päte a odchádzam do kuchyne. A nechávam tam Greya s úsmevom od ucha k uchu.

Sedíme s Christianom na Katinom perzskom koberci, z bielych misky na činu jeme pomocou paličiek restované kurča s rezancami a popijame k tomu vychladené biele Pinot Grigio. Christian sa opiera chrbtom o pohovku, dlhé nohy má natiahnuté pred sebou. Účes znamenal nedávne vyčítanie a na sebe má len džínsy a košeľu, nič viac. V pozadí z Christianovho iPodu zaznievajú jemné tóny Buena Vista Social Clubu.

„Toto je fakt dobré,“ zhodnotí uznanlivo, keď znovu zapichne paličky do jedla.

Sedím v tureckom sede pred ním, vyhladnutá hltám svoje jedlo a vychutnávam si pohľad na jeho bosé nohy.

„Varenie väčšinou obstarávam ja. Kate nie je bohvieaká kuchárka.“

„Naučila si sa variť od mamy?“

„Nie tak celkom,“ zaškerím sa. „V čase, keď som o učenie mala záujem, žila mama s Manželom Číslo Tri v Texase v Mansfielde. A Ray, no, Ray by dodnes žil z toastov a reštauračného jedla, keby nebolo mňa.“

Pátravo sa na mňa zahľadí. „A ty si nezostala s mamou v Texase?“

„Nie. Nevychádzala som dobre so Stevom, jej manželom. A chýbal mi Ray. So Stevom však nebola dlho. Vytriezvela veľmi skoro, povedala by som. A nikdy o ňom nehovorí,“ dodávam ticho. Tuším, že je to temné obdobie jej života, o ktorom sme sa spolu nikdy nebavili.

„Takže si sa vrátila do Washingtonu k nevlastnému otcovi.“

„Presne tak.“

„Vyznieva to, akoby si sa o neho starala,“ hovorí potichu.

„Asi áno,“ krčím plecami.

„Si zvyknutá starať sa o druhých.“

Pozriem na neho, zaujatá posmutneným tónom v jeho hlase.

„Deje sa niečo?“ sondujem, trochu vyplašená jeho starostlivo stráženým výrazom.

„To ja sa chcem starať o teba.“ Už i tak rozžiarené oči mu zahoria akousi nepomenovanou emóciou.

Až sa mi z toho rozbúši srdce.

„To som si všimla,“ vytlačím zo seba. „Len sa o to pokúšaš veľmi podivným spôsobom.“

Zvrášti obočie. „Je to jediný spôsob, aký poznám,“ potichu poznamená.

„Ešte stále som na teba našťvaná, že si kúpil SIP.“

Usmeje sa. „Ja viem. Ale to, že si našťvaná, ma nezastaví.“

„Čo mám teraz povedať svojim kolegom, čo Jackovi?“

Nahnevane prižmúri oči. „Ten had nech sa radšej stará o seba.“

„Christian!“ napomínam ho. „Je to môj šéf.“

Zviera pery do prísnej linky. Vyzerá ako nejaký trucovitý školák.

„Nehovor im to,“ radí mi.

„Čo im nemám hovoriť?“

„Že mi to patrí. Zmluva sa podpisovala iba včera. Tá informácia teraz zostane štyri týždne utajená, kým vedenie SIP neurobí nejaké zmeny.“

„Aha... a nevyhodia ma z práce?“ pýtam sa vyplašene.

„O tom úprimne pochybujem,“ ubezpečuje ma stroho a zároveň sa pokúša nesmiať.

Zamračím sa na neho. „Keby som odtiaľ odišla a našla si prácu inde, tiež by si tú spoločnosť kúpil?“

„Neuvažuješ o tom, že by si odišla, však nie?“ Zrazu v jeho hlase cítim závan paniky.

„Možno áno. Zdá sa, že si mi nedal priveľmi na výber.“

„Potom áno, tiež by som tú spoločnosť kúpil,“ zhodnotí tvrdohlavo.

Znova sa na neho zaškerím. Toto je beznádejná situácia.

„Nezdá sa ti, že máš ľahko prehnané ochranné sklony?“

„Hmm. Som si plne vedomý toho, ako to vyzerá.“

„Čas volať doktora Flynnu,“ zavrčím.

Odkladá prázdnu misku a nasadí si tú svoju nepreniknuteľnú masku. Povzdychnem si. Nechcem sa hádať. Postavím sa a načiahnem sa za jeho miskou.

„Dal by si si zákusok?“

„Tomu hovorím slovo do bitky!“ poteší sa s chlipným úsmevom na perách.

„Nemyslím seba.“ *Prečo vlastne nie?* Moja vnútorná bohyňa sa preberá z driemot a s nastraženými ušami sa dvíha do sedu. „Máme tu zmrzlinu. Vanilkovú,“ uškrniem sa.

„Naozaj?“ Christianov úsmev sa rozširuje. „Myslím, že s takou by sa dalo niečo podniknúť.“

Podniknúť? Omráčené sledujem, ako ladne vyskočí na nohy.

„Môžem tu zostať?“ vyzvedá.

„Ako, zostať?“

„Na noc.“

„Tak akosi som myslela, že to máš v úmysle,“ priznávam rozpačito.

„Dobre. Kde je tá zmrzlina?“

„V rúre,“ sladko sa naňho usmejem.

Skloní hlavu nabok, vzdychne si a potom zavrtí hlavou.

„Sarkazmus je najúbohejší druh vtipu, slečna Steelová.“ Nebezpečne sa mu zablýska v očiach.

Dočerta. Čo má za lubom?

„Ešte stále si vás môžem prehnúť cez koleno.“

Položím misky do drezu. „Máte azda pri sebe tie strieborné guľôčky?“ Preklepe si dlaňami hrudník, brucho a vrecká riflí.

„Je to prekvapujúce, ale nenosím náhradný pár po vreckách. V kancelárii totiž nikomu nechýbajú.“

„To počujem veľmi rada, pán Grey. Zdalo sa mi, akoby ste hovorili, že sarkazmus je najúbohejší druh vtipu.“

„Iste, Anastasia, moje nové heslo znie: Keď ich nemôžeš poraziť, pripoj sa k nim.“

Pozerám na neho s otvorenými ústami – nemôžem uveriť, že niečo také povedal – a navyše sa tvári až nechutne spokojne, ako sa tak uskrňa. Obracia sa a otvára mrazničku, vyberá z nej téglík tej najlepšej vanilkovej zmrzliny Ben & Jerry's.

„Toto bude úplne stačiť.“ Akoby mu oči odtieň stmavli, keď ich ku mne zodvihne. „A máme tu Bena a Jerryho aj Anu,“ vyslovuje každé z tých mien vláčne, pohráva sa s každou slabikou zvlášť.

Ach, môj bože! Myslím, že moja sánka práve dopadla na podlahu. Christian otvára zásuvku s príbormi a vyberá z nej lyžicu. Potom na mňa uprie zahmlený pohľad a špičkou jazyka si prejde po hrane horných zubov. *A dopekla, ten jazyk.*

Akoby som zrazu prišla o všetok vzduch v pľúcach. Túžba, temná, klzká a zhýralá, mi preniká do žíl. Už to tak vyzerá, že si užijeme s jedlom.

„Dúfam, že ti je teplo,“ zavrnie. „Chystám sa ťa totiž trochu schla-diť. Pod.“ Načiahne dľaň a ja do nej vkĺznem svojou rukou.

V mojej izbe položí téglík so zmrzlinou na nočný stolík, stiahne prikrývku z postele, hodí dolu obidva vankúše a narovnáva ich na zemi.

„Máš náhradné obliečky, však?“

Prikývnem a ďalej ho sledujem ako urieknutá. Dvíha Charlie Tango.

„S mojím balónikom sa nezahrávaj,“ varujem ho.

Obdarí ma svojím typickým poloušmevom. „To by som si v živote nedovolil, miláčik. Ale chcem sa hrať s tebou a s touto plachtou.“

Čuduj sa svete, že sa na mieste nezosypem.

„Chcem ťa zviazať.“

Uf... „Tak dobre,“ zašepkám.

„Iba ruky. K posteli. Potrebujem, aby si sa nemohla hýbať.“

„Fajn,“ zašepkám znova, neschopná čohokoľvek iného.

Pristupuje až ku mne, nenecháva ma uhnúť pohľadom.

„Použijeme toto.“

Berie mi opasok župana a veľmi pomaly, provokatívne pomaly ho rozväzuje a lenivo vyťahuje z pútok. Župan sa mi vpredu roztvára a ja zostávam paralyzovaná stáť pod Christianovým sálajúcim pohľadom. Až po chvíli mi ho sťahuje z pliec. Skĺzne sa a padá mi k nohám, takže pred Christianom zostávam úplne nahá. Chrbtami

rúk ma pohladí po tvári – ten dotyk mi rezonuje až v slabinách. Skláňa sa, aby ma ľahučko pobožkal.

„Lahni si na posteľ, na chrbát,“ vyzýva ma zhrubnutým hlasom, oči mu tmavnú o ďalší odtieň a prepaľuje ich do mojich. Robím, čo mi káže. Izba sa stráca v tme, až svieti iba chabé mäkké svetlo stolovej lampičky.

Normálne úsporné žiarovky neznášam – sú také mdlé –, ale teraz, keď som tu nahá, s Christianom, som za to tlmené svetlo vďačná. Postaví sa vedľa postele a starostlivo si ma prezerá.

„Dokázal by som sa na teba pozerat' celý deň, Anastasia,“ zapradie. Vkráda sa na posteľ a sadá si obkročmo na mňa.

„Ruky nad hlavu,“ ticho mi prikazuje.

Dvíham ich a on mi na ľavé zápästie priviaže jeden koniec opaska, ten voľný potom prevlečie cez kovové tyče na čele postele. Silno zaň zatiahne, takže mi napne celú ľavú ruku. Potom uchopí aj moje pravé zápästie a pevne okolo neho utiahne druhý koniec opaska.

Takto zaistená ho sústredene sledujem a on sa viditeľne uvoľňuje. Má rád, keď som spútaná, pretože tak sa ho nemôžem dotýkať. Napadne mi, že ani žiadna z jeho bývalých subiek sa ho nikdy nedotkla – ba čo viac, nikdy k tomu ani nedostala príležitosť. Vždy to mal pod kontrolou, vždy si držal odstup. To preto má rád tie svoje pravidlá.

Zosadne zo mňa a zohne sa, aby ma krátko pobožkal. Potom sa dvíha a preťahuje si košeľu cez hlavu. Rozopína si džínsy a necháva ich sklznúť na podlahu.

Stojí predo mnou v celej svojej úchvatnej nahote. Moja vnútorná bohyňa skáče trojité salto z bradiel a ja mám zrazu sucho v ústach. On je naozaj viac než len krásny. Akoby jeho postavu vymaloval nejaký starý majster: široké svalnaté plecia a úzke boky. Očividne cvičí. Mohla by som sa naňho pozerat' celý deň. Prechádza k nohám

postele, pevne ma uchopí za členky a prudkým trhnutím ma sťahuje nižšie, takže mám ruky úplne napnuté a nemôžem sa pohnúť.

„Takto je to lepšie,“ pochvaľuje si.

Berie si téglik so zmrzlinou a znovu sa ladne vyhupne na posteľ, aby sa na mne uvelebil rovnakým spôsobom ako predtým. Veľmi pomaly odklopí viečko zmrzliny a zapichne do nej lyžicu.

„Hmm... ešte je pekne zmrznutá,“ poznamená so zdvihnutým obočím. Naberie si poriadny kus a strčí si ho do úst. „Vynikajúca,“ zahundre a oblíže si pery. „Je neuveriteľné, ako skvele môže stará dobrá vanilka chutiť.“ S úsmevom sa na mňa zahľadí. „Dáš si?“ doberá si ma.

A vyzerá pritom tak sakramentsky sexi, mlado a bezstarostne – ako na mne sedí a napcháva sa zmrzlinou z téglika –, s jasným pohľadom a rozjareným výrazom. Čo má so mnou asi v pláne? Akoby som to nevedela... Placho prikývнем.

Naberá ďalšiu lyžicu plnú zmrzliny, ponúka mi ju a ja otváram ústa... lenže on si ju rýchlo strčí do svojich.

„Je príliš dobrá, než aby som sa o ňu delil,“ škerí sa na mňa roztopašne.

„Haló,“ zaprotestujem.

„Čože, slečna Steelová, máte rada svoju vanilku?“

„Iste,“ poviem dôraznejšie, než som mala v úmysle, a márne sa pokúšam zhodiť ho zo seba.

Zasmeje sa: „Trochu ste sa nám osmelili, čo? Byť vami, toto by som neskúšal.“

„Zmrzlinu,“ prosíkam.

„Vzhľadom na to, že ste ma dnes tak potešili, slečna Steelová...“ zľutuje sa a ponúkne mi ďalší prídol zmrzliny. A tentoraz ma ju už necháva zjesť.

Mám nutkanie sa usmievať. On si to tak užíva a jeho dobrá nálada je taká nákazlivá. Krmi ma ďalšou plnou lyžicou a potom ešte raz. *Tak dobre, to by už stačilo.*

„Hmm, tiež spôsob, ako sa ubezpečiť, že ješ – vlastnoručne ťa krmiť. Na to by som si dokázal zvyknúť.“

Naberá ďalšiu zmrzlinu a znova mi ju ponúka. Tentoraz však zavrtím hlavou, ústa mám zatvorené a on necháva zmrzlinu pomaly sa topiť na lyžici, takže mi roztopená odkvapkáva na krk a hrudník. Zohne sa a veľmi pomaly ju obliže. A moje telo sa začína prebúdzat túžbou.

„Hmm. Z vás mi to chutí ešte viac, slečna Steelová.“

Zatiahnem za putá, až posteľ hrozivo zaškrípe, ale je mi to jedno – horím žiadostivosťou, celú ma spaľuje. Znovu zaborí lyžicu do zmrzliny a necháva mi celý kus, ktorý naberie, sklznúť na hrud'. Zadnou stranou lyžice mi ju potom rozotiera po oboch prsníkoch i bradavkách.

Au... to chladí. Cítim, ako mi bradavky pri dotyku s chladnou vanilkou tvrdnú.

„Je to studené?“ pýta sa Christian provokujúco a skláňa sa, aby zo mňa znova tú zmrzlinu sal a lízal, pričom jeho horúce ústa kontrastujú so studeným krémom.

Bože, to sú muky! Ako sa zmrzlina pomaly roztápa, v malých pramienkoch zo mňa steká na plachtu. Christianove pery však v tom pomalom mučení neustávajú, divoko sajú a potom zase jemne bozkávajú. *No tak, prosím!* Už sotva lapáme po dychu.

„Chceš?“ A skôr než stihnem súhlasiť alebo odmietnuť, mám jeho jazyk v ústach – je chladný, skúsený a chutí po Christianovi a vanilke. Lahodne.

Práve keď si na tú skvelú chuť začínam zvykať, zdvíha sa a putuje lyžicou plnou zmrzliny stredom môjho tela dole, cez brucho až

k pupku, do ktorého vyklopí celý jej obsah. To chladí ešte viac ako predtým, a čo je zvláštne – vlastne to páli.

„Dávaj pozor, toto už si raz robila.“ Oči mu len žiaria. „Teraz budeš musieť zostať v pokoji, inak bude tá zmrzlina po celej posteli.“ Ešte raz ma pobožká na prsia, dychtivo vtiahne do úst obidve bradavky a potom už vyráža na juh po stope zmrzlinového chodníka. Cestou tú stopu jazykom a perami zahládza.

Skúšam – a naozaj sa snažím – ležať v pokoji. Ale tá opojná kombinácia chladu a jeho horúcich dotykov mi mimovoľne rozvlíni boky, ktoré sa začínajú zviíjať vo svojom vlastnom rytme, očarované jeho chladivým vanilkovým zaklínadlom. Sunie sa po mojom tele nižšie, začína mi jesť zmrzlinu z brucha a jazykom krúži okolo i vnútri môjho pupka.

Zastonám. Je to chlad, je to žiara, je to trápenie, ale predovšetkým to neustáva. Rozotiera mi zmrzlinu ešte nižšie, cez chĺpky a potom až do stredu lona. To už vykríkнем nahlas.

„Pst,“ krotí ma mierne. Jeho čarovný jazyk sa znovu púšťa do vanilky a ja k tomu potichu vzdychám.

„Ach... prosím... Christian.“

„Ja viem, miláčik, ja viem,“ vydýchne. Lenže stále neprestáva a neprestáva, a v mojom tele sa rýchlo koncentruje to známe pnutie – viac a viac. Vstupuje do mňa jedným prstom, potom druhým, pohybuje nimi mučivo pomaly, dovnútra, von.

„Tu,“ zapradie. Rytmicky dráždi stále rovnaké miesto a neustále pokračuje v znamenitom a neúnavnom krúžení jazykom a saní. *Preboha!*

Nečakane vybuchujem v extatickom orgazme, ktorý mi ochromuje všetky zmysly, a zatiaľ čo sa v ňom zviíjam a stenám, maže z povrchu zemskeho všetko, čo sa deje mimo môjho tela... Panebože, to bola rýchlosť...

Nejasne vnímam, že Christian s tou bohumilou činnosťou prestal. Týči sa nado mnou, navlieka si kondóm a vzápätí do mňa preniká, rýchlo a nekompromisne.

„Áno!“ vyrazí zo seba, keď sa do mňa zanorí. Ako medzi sebou roztierame zvyšky zmrzliny, lepíme sa k sebe. Je to podivne rušivý pocit, ale stíham sa ním zaoberať sotva niekoľko sekúnd, pretože do mňa Christian naraz vyklzne a prudko ma pretáča bruchom dole.

„Urobíme to takto,“ zamumle a bez váhania si ma znovu berie. Neprepadá však rovno do toho svojho drsného tempa, namiesto toho sa skloní, rozviaže mi ruky a potom ma vytiahne so sebou hore, takže mu prakticky sedím na kolenách. Rukami doputuje k mojim prsiam, obe ich poláska v dlaniach a potom ma jemne potiahne za bradavky. So zavzdychaním si opieram hlavu o jeho plece. A on sa mi priblíži ku krku, nežne ho hryzká a pritom sa vzpína v bokoch a naplňa ma, nádherne pomaly, znova a znova.

„Vieš vôbec, čo pre mňa znamenáš?“ vydýchne mi do ucha.

„Nie,“ dostanem zo seba.

Na krku cítim jeho úsmev. Prstami ma chytá za bradu aj hrdlo a na okamih ma v nich pevne zovrie.

„Ale vieš. Už ťa nenechám odísť.“

Neubránim sa zastonaniu, pretože sa začína pohybovať rýchlejšie.

„Si moja, Anastasia.“

„Áno, tvoja,“ vyrazím zo seba.

„A ja sa starám o to, čo mi patrí,“ zašepká naliehavo a uhryzne ma do ucha.

Vykríkнем.

„To je ono, miláčik, chcem ťa počuť.“ Jednu ruku si prevlieka krížom pred mojím telom a chytá ma za plece, v druhej mi zvierá bok. Jeho pohyby sú dôraznejšie, takže znovu zastonám. Už sa do-

stáva do svojho neúprosného rytmu. Počujem, ako sa mu zrýchľuje dych, drsný, trhaný, rovnako ako môj. A cítim to povedomé brnenie v podbrušku. *Panebože, už zase?!*

Topím sa vo svojich pocitoch. Presne toto mi spôsobuje – privlastňuje si moje telo a celé si ho podmaňuje, takže nedokážem myslieť na nič iné ako na neho. Vládne mocným čarom, opojným. Som nočný motýľ chytený v jeho sieti, neschopná uniknúť. *Patrím mu... som celá jeho.*

„No tak, zlatko,“ precedí cez zaťaté zuby. A ako na povel, ako nejaký čarodejníkov učeň, ktorým nakoniec som, ho vypočujem. Tentoraz padáme spoločne...

Ležím na lepkavej plachte schúlená v jeho náručí. Tlačí sa mi k chrbtu s nosom zaboreným do mojich vlasov.

„To, čo k tebe cítim, ma desí,“ zašepkám.

Vnímam, ako za mnou znehybnie. „Som na tom rovnako, miláčik,“ povie ticho.

„Čo keď ma opustíš?“ Tá myšlienka je príšerná.

„Ja nikam nejdem. Nemyslím, že by som sa ťa niekedy mohol nabažiť, Anastasia.“

Zvrtnem sa a zadívam sa na neho. Jeho výraz je vážny, úprimný. Natiahnem sa a zľahka ho pobožkám. On sa usmeje a uhladí mi prameň vlasov za ucho.

„Nikdy predtým som sa necítil tak, ako keď si odišla, Anastasia. A pohlol by som horou, aby som sa tak už nikdy cítiť nemusel.“ Zrazu znie jeho hlas tak pochmúrne.

Znovu ho pobožkám. Chcela by som tú atmosféru nejako rozjasniť, ale Christian ma predbieha.

„Išla by si so mnou zajtra na otcovu letnú slávnosť? Je to taká každoročná charitatívna záležitosť. Už som povedal, že prídem.“

V pomykove sa náhle na neho usmejem.

„Samozrejme, že áno.“ Dofrasa. Nemám čo na seba.

„Čože?“

„Ale nič.“

„Len to povedz,“ dobiedza.

„Nemám čo na seba.“

Na chvíľu pôsobí neisto.

„Nehnevaj sa, ale... ešte stále mám doma všetko to oblečenie, čo som ti kúpil. Som si istý, že by sa tam zopár vecí našlo.“

Našpúlím ústa. „Keď myslíš,“ utrúsím uštipačne. Ale dnes sa s ním hádať nechcem. A navyše potrebujem sprchu.

Pred SIP stojí dievča, čo vyzerá ako ja. Počkať – to som ja! Som bledá a neumytá a všetko oblečenie je mi príliš veľké. Pozerám na ňu a ona má zrazu na sebe moje šaty – šťastná a spokojná.

„Máš hádam niečo, čo ja nemám?“ pýtam sa jej.

„Kto si?“

„Som nikto... A čo ty? Si tiež nikto...?“

„Tak to sme dve – nikomu to nehovor, inak nás vyženú, vieš...“

A potom sa usmeje, po tvári sa jej pomaly rozlieva podlý úškrn a je taký hrozivý, až z toho začínam kričať.

„Ježiš, Ana!“ Christian so mnou trasie, aby ma zobudil.

Som taká zmätená. Som doma... v tme... v posteli... s Christianom. Potriasam hlavou, aby som sa spamätala.

„Miláčik, si v pohode? Sníval sa ti zlý sen.“

„Aha...“

Rozsvecuje lampičku, takže nás zaplavuje jej tlmené svetlo. So znepokojeným výrazom v tvári skúma moju tvár.

„To dievča...“ vyjachcem.

„Čo sa robí? Aké dievča?“ pýta sa upokojujúco.

„Včera, keď som odchádzala, stálo pred SIP dievča. Vyzerala ako ja... teda, skoro.“

Christian stuhne, v čoraz intenzívnejšom svetle vidím, že tiež zbledol.

„Kedy sa to stalo?“ zašepká a ja počujem tú hrôzu v jeho hlase. Sadá si a hypnotizuje ma zdeseným pohľadom.

„Popoludní, keď som išla z práce. Ty vieš, kto to bol?“

„Viem.“ Rukou si prehrnie vlasy.

„Kto?“

Zomkne pery tak pevne, až po nich ostane len úzka linka, ale nepovie nič.

„Tak kto?“ nalieham.

„Leila.“

Sťažka preglgnem. Jeho exsubka! Pamätám si, ako o nej hovoril, než sme išli plachtiť. Zrazu z neho doslova srší napätie. *Tu sa niečo deje.*

„To je tá dievčina, čo ti nahrala *Toxic* do iPodu?“

Nepokojne sa na mňa pozrie.

„Áno,“ prikývne. „Vravela niečo?“

„Povedala: ‚Máš niečo, čo by som ja nemala?‘ A keď som sa jej spýtala, kto je, povedala: ‚Nikto.‘“

Christian zatvára oči, akoby ho to zaboľelo. *To nie.* Čo sa stalo? Čo pre neho znamená?

Mrazí ma v zátylku a do žíl mi vráza adrenalín. *Čo keď je pre neho dôležitá? Možno mu chýba? Viem toho tak málo o jeho minulých... ehm, vzťahoch.* Musela mať podpísanú zmluvu. A musela robiť, čo po nej chcel, poskytovať mu, čo potreboval, najskôr s radosťou.

Kým ja to nedokážem. Akoby som zrazu mala morskú chorobu.

Christian vstáva, schmatne svoje džínsy a mizne do obývačky. Letmo kontrolujem čas na budíku – ukazuje päť ráno. Hrabem sa z postele, hádzem na seba jeho bielu košeľu a vyrážam za ním.

No to ma podrž, on telefonuje.

„Áno, pred SIP, včera... popoludní,“ odriekava ticho. Keď sa pohnem smerom ku kuchyni, obracia sa a prehovorí priamo na mňa: „O ktorej presne?“

„Asi o desať šesť...“ odhadujem. Komu to, prebohaživého, o tomto čase volá?! Čo tá Leila vyviedla? Christian tlmočí moju informáciu tomu, koho má na drôte, nech už je to ktokoľvek, bez toho aby zo mňa spustil oči. Má chladný výraz. Vážny.

„Zistite ako... Áno... To by som nepovedal, ale presne tak som nečakal, že by urobila toto.“ Posmutnene zavrtí hlavou. „Nie som si istý, či to prejde... Áno, porozprávam sa s ňou... Áno... Ja viem... Preverte to a dajte mi vedieť. Jednoducho ju nájdite, Welch – má ťažkosti. Nájdite ju,“ zavesí.

„Dáš si čaj?“ pýtam sa ho. Čaj, Rayova odpoveď na každú krízu a jediná vec, ktorú v kuchyni obstojne zvláda. Nalievam vodu do kanvice.

„Vlastne by som šiel radšej späť do postele.“ Jeho pohľad mi prezrádza, že to, čo má na mysli, nie je spánok.

„No, ja ten čaj celkom potrebujem. Dáš si so mnou?“ Chcem zistiť, čo sa deje. Nenechám sa oklamať sexom.

Podráždene si prehrabne vlasy. „Dám, prosím si,“ prijíma zdvo-ri- lo, ale ja počujem v jeho hlase, ako ho to šťve.

Dávam variť vodu a zabíjam čas hľadaním šálok a čajovej kanvice. Úroveň mojej zvedavosti sa pohybuje v poplašných hodnotách. Chce sa mi s tým zveriť sám? Alebo to z neho budem musieť páčiť?

Vycítim, že sa na mňa pozerá, vnímam jeho nervozitu. Jeho rozčúlenie je doslova hmatateľné. Vzhliadnem, aby som sa stretla s jeho pohľadom plným obáv.

„Čo sa deje?“ zisťujem opatrne.

Len potrasie hlavou.

„Ty mi o tom nechceš povedať?“

S povzdychom zatvára oči. „Nie.“

„Prečo?“

„Pretože by si si s tým nemala robiť starosti. Nechcem ťa do toho zaťahovať.“

„Nemala by som si s tým robiť starosti, ale robím. Našla ma a oslovila pred budovou, kde pracujem. Ako sa o mne dozvedela? Ako vie, kde robím? Myslím, že mám právo vedieť, čo sa deje.“

Znovu si vchádza rukou do vlasov. Vyzerá tak roztrpčene, akoby práve viedol nejakú urputnú vnútornú bitku.

„Prosím,“ vyzývam ho mierne.

Pevne zomkne pery a prevráti oči.

„Tak dobre,“ rezignuje. „Netuším, ako sa o tebe dozvedela. Možno tá naša fotka z Portlandu, neviem.“ Znovu vzdychne a mne je jasné, že to, čo ho deptá, je predovšetkým on sám.

Trpezlivo čakám a nalievam vriacu vodu do čajovej kanvice, zatiaľ čo Christian chodí po izbe sem a tam. Po chvíli nadväzuje:

„Keď som bol za tebou v Georgii, Leila sa nečakane objavila u mňa doma a urobila pred Gail scénu.“

„Pred Gail?“

„Pred pani Jonesovou.“

„Čo myslíš tým urobila scénu?“

Pozerá sa na mňa, akoby odhadoval, ako zareagujem.

„Povedz mi to. Niečo predou mnou tajíš,“ povieu oveľa rozhodnejšie, než sa v skutočnosti cítim.

Prekvapene zažmurká. „Ana, ja...“ zarazí sa.

„Prosím...“

Zničené si vzdychne. „Pokúsila sa o samovraždu, podrezala si žily.“

„Ale nie!“ To vysvetľuje ten obväz, čo mala na zápästí.

„Gail ju odviezla do nemocnice. Ale Leila zmizla skôr, ako som sa tam dostal.“

Preboha! O čo tu ide? Samovražda? Prečo?

„Psychológ, ktorý ju vyšetroval, to nazval typickým volaním o pomoc. Neveril, že je v skutočnom ohrození – vraj krok od samovražedného úmyslu, hovoril. Ja o tom však presvedčený nie som. Odvtedy sa ju snažím nájsť, chcem jej ponúknuť pomoc.“

„A povedala niečo pani Jonesovej?“

Pátravo ma sleduje. Vyzerá dosť nesvojí..

„Nič také,“ prehodí nakoniec, ale je jasné, že mi nehovorí všetko.

Zamestnávam sa nalieváním čaju do šálok. Takže Leila sa chce dostať späť do Christianovho života – a zvolí si pokus o samovraždu, aby tým pritiahla jeho pozornosť? *Panebože... to je strašidelné.* Ale účinné. Christian odišiel z Georgie, aby jej pomohol, a ona si zmizne skôr, než sa k nej dostane? Čudné...

„Takže ju nemôžeš nájsť? A čo jej rodina?“

„Nevedia, kde je. Ani jej manžel.“

„Manžel?“

„Áno,“ potvrdzuje neprítomne, „vydala sa asi pred dvoma rokmi.“

Čo, *prosím?!* „Takže bola s tebou, kým bola vydatá?“ *Ježiši!* Jeho fakt nič nezastaví.

„Nie! Preboha, to nie. So mnou bola skoro pred tromi rokmi. Potom odišla a krátko nato si vzala toho chlapíka.“

Aha, tak... „Ale prečo sa snaží upútať tvoju pozornosť teraz?“

Smutne zavrtil hlavou. „To neviem. Všetko, čo sa nám zatiaľ podarilo zistiť, je, že asi pred štyrmi mesiacmi utiekla od manžela.“

„Počkaj, musím si to ujasniť. Ona už nie je tvoja subka celé tri roky?“

„Asi tak dva a pol.“

„A vtedy chcela viac.“

„Áno.“

„Ale ty nie.“

„To už predsa vieš.“

„Takže ťa nechala.“

„Áno.“

„Tak prečo za tebou prišla teraz?“

„Ja neviem.“ Lenže niečo v jeho hlase mi hovorí, že má prinajmenšom nejakú teóriu.

„Ale tušíš...“

Nahnevane privrie oči. „Tuším, že to má čo do činenia s tebou.“

So mnou? Čo odo mňa chce? „*Máš hádam niečo, čo by som ja nemala?*“

Pozerám sa na Tieňa, od pása hore úchvatne nahého. Je môj. Patrí mi. Hoci ona vyzerala ako ja: rovnaké tmavé vlasy, rovnaká bledá pleť. V zamyslení sa zamračím. *To je ono... mám hádam niečo, čo ona nemala?*

„Prečo si mi o tom nepovedala už včera?“ pýta sa mierne.

„Úplne som na ňu zabudla,“ pokrčím ospravedľujúco plecami. „To vieš, trochu toho pitia po mojom prvom týždni v práci. Potom ty a ten tvoj... výbuch testosterónu s Jackom. A potom, keď sme prišli sem, úplne mi to vypadlo. Máš vo zvyku nechať ma na všetko ostatné zabudnúť.“

„Výbuch testosterónu?“ myknú mu kútiky úst.

„Áno. Preteky v močení.“

„Ja ti ukážem, čo je to výbuch testosterónu.“

„Nedáš si radšej ten čaj?“

„Nie, Anastasia, to teda nedám.“

Jeho oči sa do mňa vpijajú, sálajú tým špeciálnym pohľadom – chcem-ťa-a-to-tak-že-hneď. *Dofrasa... to je fakt sexi.*

„Zabudni na ňu. Poď.“ Načahuje ku mne ruku.

Keď vložím svoju ruku do jeho, moja vnútorná bohyňa robí na gymnastickom koberci trojité salto vzad.

Prebúdza ma horúčava. Som omotaná okolo nahého Christiana Greya, ktorý ma k sebe tlačí napriek tomu, že tvrdo spí. Cez závesy preniká mäkké ranné svetlo. Hlavu mám opretú o jeho hrud', nohy prepletené s tými jeho a ruku prehodenú cez jeho brucho.

Opatrne nadvihnem hlavu, mám strach, aby som ho nezobudila. V spánku vyzerá taký mladý, taký uvoľnený, taký absolútne krásny. Stále nemôžem uveriť tomu, že tento Adonis je môj, celý môj.

Hmm... Dvíham ruku a váhavo sa dotýkam jeho hrude, zľahka prechádzam končekmi prstov po riedkych chlčkoch a on sa pritom neodtiahne. *No to ma podrž!* Nemôžem tomu uveriť. Teraz je naozaj celý môj – ešte na pár vzácnych prchavých okamihov. Skláňam sa a zľahka prikladám pery na jednu z jeho jaziev. Sotva počuteľne si vzdychne, ale neprebudí sa. Musím sa usmiať. Pobožkám ho na ďalšiu jazvičku a on otvára oči.

„Ahoj,“ usmejem sa na neho previnilo.

„Ahoj,“ odpovedá neisto. „Čo to robíš?“

„Pozerám sa na teba.“ Prstami schádzam po tenkom prúžku chlčkov, tiahnucim sa dolu po jeho podbrušku. Schmatne mi ruku a privrie oči. Ale potom sa usmeje – tým oslňujúcim bezstarostným úsmevom – a ja sa upokojujem. Moje tajné dotyky zostali neodhalené.

Prečo mi nedovolíš sa ťa dotýkať?

Zrazu sa skloní nado mňa, tlačí ma do matraca, ruky položené na mojich a v tvári varovanie. Špičkou nosa sa otrie o môj.

„Mám dojem, že ste mali niečo za lubom, slečna Steelová,“ obviňuje mňa, ale úsmev mu z tváre nemizne.

„Vo vašej blízkosti mám rada niečo za lubom.“

„Naozaj?“ zapradie a zľahka ma pobožká. „Sex, alebo až po raňajkách?“ sonduje. Z jeho skrytého pohľadu stále presvitá rozmarnosť. Cítim, ako sa ku mne dole tlačí... a tak mu panvou vychádzam v ústrety.

„Skvelá voľba,“ zamumle a bozkmi si razí cestu od môjho hrdla až k prsiam.

Stojím pred svojím bielizníkom, pozerám do zrkadla a snažím sa prinútiť svoj účes, aby sa tváril štýlovo – lenže na to už mám príliš dlhé vlasy. Ja som už v džínsoch i tričku a čerstvo vymydlený Christian sa za mnou práve oblieka. Očami žiadostivo hltám jeho telo.

„Ako často cvičíš?“ pýtam sa ho.

„Každý pracovný deň,“ odpovedá a zapína si gombíky nohavíc.

„Čo všetko robíš?“

„Behám, posilňujem, nejaký ten kickbox,“ pokrčí plecami.

„Kickbox?“

„Áno. Mám osobného trénera, je to bývalý olympionik. Volá sa Claude. Je to naozaj trieda, páčil by sa ti.“

Obraciam hlavu a pozerám sa, ako si zapína bielu košeľu.

„Čo myslíš tým, že by sa mi páčil?“

„Páčil by sa ti ako tréner.“

„Načo by som potrebovala osobného trénera? Nato, aby som bola fit, mi stačíš ty,“ uškrniem sa na neho.

Ladne ku mne pristupuje, zozadu ma objíma a stretáva sa s mojim pohľadom v zrkadle.

„Ale, miláčik, ja chcem, aby si bola fit aj na to, čo s tebou zamýšľam ďalej. Potrebujem, aby si mi stačila.“

Vnímam, ako sa mi valí krv do tváre, keď moju myseľ zaplavujú spomienky na herňu. No... Červená mučiareň je skutočne vyčerpávajúca. Chce ma tam azda znovu vziať? Chcem sa tam vôbec vrátiť?

Samozrejme, že chceš! zhúkne na mňa vnútorná bohyňa z pohovky.

Upieram pohľad do tých bezodných, uhrančivých sivých hľbočín.

„Ty vieš, že to chceš,“ artikuluje bez slov.

Som nepochybné červená a navyše mi hlavou prebehne nevítaná a nepríjemná myšlienka, že Leila s ním pravdepodobne krok držala. Mám pevne zomknuté pery a Christian sa mračí.

„Čo?“ dožaduje sa znepokojene.

„Nič,“ zavrtím hlavou. „Dobre, chcem sa s tým Claudom stretnúť.“

„Ty chceš?“ rozžiari sa neveriacim údivom. Musím sa nad tým jeho výrazom usmiať. Vyzerá, akoby vyhral v lotérii... aj keď, Christian si pravdepodobne nikdy nestavil – nepotrebuje to.

„Bože, tak dobre – ak ti to urobí takú radosť,“ zaškerím sa.

Povolí svoje zovretie a pobožká ma na tvár. „Ani si nedokážeš predstaviť akú,“ vydýchne. „Takže – čo máš dnes v pláne?“ Privinie si ma, až ma z toho príjemne zamrazí po tele.

„Chcela som si dať zastrihnúť vlasy a, ehm... potrebujem si dať uhradiť šek a kúpiť auto.“

„Aha,“ vecne hlesne a zahryzne si do pery. Potom zo mňa sníme jednu ruku a hľadá vo vrecku džínsov, odkiaľ vyťahuje kľúče od môjho malého audi.

„Je tu,“ povie ticho s neistým výrazom.

„Ako to myslíš, je tu?“ poviem naštvane. Doparoma. To preto, že som nahnevaná. Aj moje podvedomie ho prebodáva naštvaným pohľadom. *Ako sa opovažuje?!*

„Taylor ho priviezol. Ešte včera večer.“

Otváram ústa a zase ich zatváram, celkovo dvakrát, a rovnako zostávam nemá. On mi vracia to auto. Dofrasa. Prečo som to nepredvídala? No, túto hru môžu hrať dvaja. Siaham si do vrecka nohavíc a vyberám z neho obálku s jeho šekom.

„Tu... to je tvoje.“

Spýtavo sa na mňa zahľadí, potom spoznáva tú obálku, v obrannom geste zdvíha obe ruky a cúva.

„Nie, nie. To sú tvoje peniaze.“

„To teda nie sú. Chcem to auto od teba kúpiť.“

Jeho výraz prekonáva dramatickú zmenu. Zlosť – áno, v tvári sa mu na okamih zračí zlosť.

„Nie, Anastasia. Tvoje peniaze, tvoje auto!“ vyštekne na mňa.

„Nie, Christian. Moje peniaze, tvoje auto. Kúpim ho od teba.“

„Dal som ti ho ako darček k promócií.“

„Keby si mi dal napríklad pero – to by bol vhodný darček k promócií. Ale ty si mi dal audi.“

„Naozaj sa o tom chceš dohadovať?“

„To teda nechcem.“

„Fajn – tu sú kľúče,“ položí ich na bielizník.

„Takto som to nemyslela!“

„Koniec diskusie, Anastasia. Neprovokuj ma.“

Zamračím sa na neho, ale potom dostávam nápad. Beriem tú obálku a trhám ju napoly, a potom ešte raz a vyhadzujem tie zdrapy do koša. Teda, to je fakt skvelý pocit.

Christian si zachováva ľahostajný pohľad, ale ja viem, že som v ňom práve spustila jadrovú reakciu a mala by som hodiť spiatocku.

Premýšľavo si začína masírovať bradu.

„Ako vždy ste jedna veľká výzva, slečna Steelová,“ precedí. Otočí sa na päte a odkráča do vedľajšej izby. Tak takúto reakciu som naozaj nečakala. Skôr som sa pripravovala na nefalšovaný armageddon. Zadržím sa na seba do zrkadla, pokrčím plecami a robím si chvost.

Lenže som zvedavá. Čo tam ten Tieň robí? A tak ho nasledujem a vzápätí ho nachádzam s telefónom pri uchu.

„Áno, dvadsaťštyritisíc dolárov. Ihneď.“

Dvíha ku mne oči s ešte stále kamennou tvárou.

„Dobre... V pondelok? Výborne... Nie, to je všetko, Andrea.“

Razantne ukončí hovor.

„Príde ti to na účet. V pondelok. Nezahrávaj sa so mnou.“ Je rozpalený dobiela, ale to mi je ukradnuté.

„Dvadsaťštyritisíc dolárov?!“ skoro zajačím. „A odkiaľ poznáš číslo môjho účtu?“

Moja nahnevaná reakcia ho schladí.

„Viem o tebe všetko, Anastasia,“ povie potichu.

„Moje auto v žiadnom prípade nemalo cenu dvadsiatich štyroch tisíc dolárov!“

„S tým by som aj súhlasil, lenže tajomstvo úspechu tkvie v znalosti trhu, či už kupuješ, alebo predávaš. Nejaký šialenec tú pojazdňú truhlu chcel a bol ochotný za ňu toľko dať. Zrejme je to veterán. Opýtaj sa Taylora, ak mi neveríš.“

Zlostne na neho zagánim a on mi to rovnako odplatí – dvaja tvrdohlaví blázni, čo sa usilujú vzájomne prebodnúť pohľadom.

A potom to zacítim – to napätie, tú energiu, ktorá medzi nami prúdi – hmatateľnú, ako nás k sebe ťahá. Zrazu ma schytí a natlačí ma na dvere, ústa pevne pritlačené k mojim a žiadostivo si ma nárokuje. Rukou položenou na mojich bokoch si ma tlačí k lonu, druhou mi zachádza do vlasov na zátylku a ťahá za ne, aby mi zaklo-

nil hlavu. Prsty mám zaborené v jeho vlasoch, krčvito ich zvieram a priťahujem si ho za ne. Tlačí sa na mňa, väzní ma svojím vlastným telom a pritom lapá po dychu. Vnímam, ako veľmi ma chce, a som ako omámená, hlava sa mi krúti z jednoduchého vedomia, že ma tak zúfalo potrebuje.

„Prečo, prečo mi vzdoruješ?“ hundre medzi horúcimi bozkmi.

V žilách mi vriete krv. Vari na mňa bude mať taký vplyv už navždy? A ja na neho?

„Pretože môžem,“ vydýchnem odpoveď. Skôr zacítim, než uvidím, ako sa mi pritlačený do krku usmeje. Čelom sa oprie o moje.

„Bože, ako ja by som ťa teraz chcel, lenže mi došli kondómy. Nikdy sa ťa nenabažím. Doháňaj ma k šialenstvu.“

„Aj ty mňa,“ zašepkám. „V každom ohľade.“

Potrasie hlavou. „Poď. Zájdem si niekam na raňajky. A viem o mieste, kde si môžeš dať ostrihať tie vlasy.“

„Tak dobre,“ prijímam. A ako mávnutím čarovného prútika je naša hádka preč.

„Ja to zaplatím.“ Dvíham účet za raňajky skôr ako on.

Zamračí sa na mňa.

„So mnou musíš byť rýchly, Grey.“

„To máš teda pravdu,“ povie zatrpknuto, aj keď mám dojem, že si zo mňa uťahuje.

„Netvár sa tak namosúrene. Som o dvadsaťštyritisíc dolárov bohatšia, než som bola dnes ráno. Môžem si dovoliť minúť,“ mrknem na účet, „... dvadsaťdva dolárov a šesťdesiatsedem centov za raňajky.“

„Tak ďakujem,“ vypluje s nechutťou. Au, trucovitý školák je späť.

„A kam teraz?“

„Naozaj sa chceš dať ostrihať?“

„Jasné, veď sa pozri.“

„Mne sa takto páčiš. Vždy sa mi páčiš.“

Sčerveniením a zabodnem pohľad do lona na svoje vzájomne prepletené prsty. „Večer má predsa tvoj otec to stretnutie.“

„Viem o tom, bude to dosť formálne.“

Aha... „Kde sa to koná?“

„U našich doma. Majú veľký záhradný stan. To vieš, tie ich profesie.“

„A čoho sa týka tá dobročinnosť?“

Christian si otiera dlane o stehná a zrazu pôsobí neisto.

„Je to nadácia pre rodičov drogovovo závislých deciek. Volá sa *Spoločne to zvládneme*.“

„To znie ako dobrý dôvod,“ prehodím opatrne.

„Tak dobre, vyrazíme.“ Postaví sa a tým našu konverzáciu efektívne utne. Natiahne ku mne ruku, a keď ho za ňu beriem, pevne ma ňou zovrie.

Je to zvláštne. Niekedy je taký otvorený a inokedy zase úplne nepriestrelný. Odvádza ma von z reštaurácie a spoločne kráčame ulicou. Je krásne príjemné ráno. Slnko svieti a vzduch vonia kávou a čerstvo upečeným chlebom.

„Kam to ideme?“

„Prekvapenie.“

No dobre. Prekvapenia teda veľmi nemusím.

Po dvoch blokoch chôdze začínajú obchody vyzerat' rozhodne luxusnejšie. Ešte som nemala príležitosť sa v Seattli porozhliadnuť, ale tu musíme byť naozaj kúsok od nášho bytu. Kate bude nadšená. Je tu množstvo malých butikov na ukojenie jej módnjej posadnutosti. Vlastne som si chcela kúpiť sukňu do práce...

Christian sa zastavuje pred veľkým, špičkovito vyzerajúcim salónom krásy a otvára mi dvere. Nesie názov *Esclava*. Interiér je celý

biely a v koži. V strohej bielej recepcii sedí mladá blondínka v nažehlenej bielej uniforme. Keď vstupujeme, pozrie na nás.

„Dobré ráno, pán Grey,“ zašvitorí, a zatiaľ čo usilovne kmitá mihalnicami, líca jej zaplavuje rumenec. To je vplyv pána Greya. No pozrime sa, ona ho pozná! Ako to?

„Dobré, Greta.“

A on pozná ju. O čo tu ide?

„Tak ako zvyčajne, pane?“ Overuje si blondína úslužne. Má šialene ružový rúž.

„Nie,“ vyráža zo seba Christian a hádže na mňa nervózny letmý pohľad.

Tak ako zvyčajne? Čo to má znamenať?

To je pravidlo číslo šesť, ten prekliaty salón krásy. To budú tie hlúposti s voskom... *Doparoma!*

To sem vodil všetky svoje subky? Možno aj Leilu. Čo si o tom mám, dočerta, myslieť?

„Slečna Steelová vám sama povie, čo by rada.“

Prepichujem ho pohľadom. On tu nenápadne zavádza tie svoje pravidlá. Už som mu kývla na osobného trénera – a teraz toto?

„Prečo tu?“ zasyčím na neho.

„Vlastním to tu. A ešte tri ďalšie podobné miesta.“

„Ty to vlastníš?!“ zaskočí mi od prekvapenia. No, tak to je fakt nečakané!

„Iste. Je to taká vedľajšia činnosť. Na tom nezáleží – čokoľvek chceš, tu to dostaneš, na jednom mieste. Najrôznejšie druhy masáží: švédsku, šiacu, horúce kamene, reflexné masáže, kúpele, kozmetiku – všetky tie veci, čo ženy milujú –, skrátka všetko. Pod jednou strechou,“ ležérne mávne svojou dlhoprstou rukou.

„Aj depiláciu voskom?“

Zasmeje sa. „Áno, tú takisto. A všade,“ šepká mi sprisahanecky do ucha a potom si vychutnáva moje rozpaky.

Celá červená sa obraciam ku Grete, ktorá na mňa nedočkavo hľadí.

„Prosila by som zastrihnúť vlasy.“

„Zaiste, slečna Steelová.“

Greta Ružový Růž s nemeckou akurátnou efektivitou skúma monitor svojho počítača.

„O päť minút bude voľný Franco.“

„Franco je fajn,“ ubezpečuje ma Christian. Ja sa to všetko snažím nejako zniesť. Christian Grey, pán výkonný riaditeľ, vlastní siet' salónov krásy.

Keď po ňom strelím pohľadom, všimnem si, ako z ničoho nič bledne – niečo, alebo niekoho si všimol. Obraciam sa, aby som videla, kam sa pozerá, a zisťujem, že sa vzadu v salóne vynorila elegantná platinová blondína, zatvára za sebou dvere a hovorí s jedným z vlasových štylistov.

Platinová blondína je vysoká, opálená a krásna. Môže mať okolo štyridsiatky, možno aj po nej – ťažko povedať. Má tú istú uniformu ako Greta, lenže čiernu. Vyzerá úchvatne. Vlasy jej žiaria ako nejaká aura ostrihaná do ostrého mikáda. Keď sa obzrie, zbadá Christiana a usmeje sa na neho – vrelým oslňujúcim úsmevom, akým sa zdravia starí priatelia.

„Ospravedlň ma,“ zahučí Christian náhlivo.

Chvatne prechádza salónom, míňa všetkých tých kaderníkov v bielom a ich učňov pri umývadlách, až sa dostane až k nej. Ale sú príliš ďaleko na to, aby som počula, o čom sa rozprávajú. Platinová blondína ho so zjavnou náklonnosťou víta, bozkáva ho na obe líca; ruky má pritom položené na jeho predlaktí. Živo spolu komunikujú.

„Slečna Steelová?“

Greta, tá recepcná, sa snaží upútať moju pozornosť.

„Vydržte chvíľku, prosím.“ Fascinovaná sledujem Christiana.

Platinová blondína otáča hlavu, zahľadí sa mojím smerom a obdarí ma oslňujúcim úsmevom – akoby ma poznala. Zdvorilo jej ho opätujem.

Christian vyzerá, že ho niečo rozrušilo. Oponuje jej a ona sa zatvári zmierlivo, v obrannom geste mu ukáže obe dlane a usmeje sa na neho. Aj on na ňu – evidentne sa poznajú veľmi dobre. Žeby spolu dlho pracovali? Možno mu to tu vedie – nakoniec, má taký autoritatívny výraz.

To poznanie do mňa narazí ako búracie kladivo. Zrazu to viem, úplne presne, na nejakej inštinktívnej úrovni. Viem, o koho ide. Je to ona. Úchvatná, staršia, krásna.

Pani Robinsonová.

Kapitola 5

„Greta, s kým sa to pán Grey rozpráva?“ Koža na hlave mi mravčí neblahou predtuchou a všetky vlasy mám v pozore, asi sa chystajú preraziť strechu budovy. Podvedomie na mňa jačí, aby som za nimi hneď vyletela. Napriek tomu sa tvárim dostatočne vyrovnane.

„Ach, to je pani Lincolnová. Vlastní to tu spoločne s pánom Greyom.“ Zdá sa, že Greta je celá šťastná, že sa o tú informáciu môže podeliť.

„Pani Lincolnová?“ Myslela som si, že je rozvedená. Možno sa znovu vydala za nejakého iného ťuťmáka.

„Áno. Väčšinou tu nebýva, ale jeden z našich laborantov dnes ochorel, tak ho zastupuje.“

„Poznáte jej krstné meno?“

Greta sa na mňa pozrie a v zamyslení nad mojou všetečnou otázkou mraští obočie a špúli svoje jasnorůžové pery. Dočerta, možno som zašla príliš ďaleko.

„Elena,“ odpovedá takmer zdráhavo.

Pociťujem zvláštnu úľavu – môj šiesty zmysel ma nesklamal.

Šiesty zmysel?! odfrkne si moje podvedomie. *To skôr pedozmysel!*

Stále sú pohrúžení do rozhovoru. Christian Elene prudko niečo vysvetľuje a ona sa zdá byť znepokojená. Prikyvuje mu a pritom mení výraz v tvári. Potom vrtí hlavou, dvíha ruku, upokojujúco mu hladí rameno a pritom si hryzie peru. Ďalšie prikývnutie a nasleduje letmý pohľad mojím smerom, po ktorom prichádza malý povzbudivý úsmev.

Konšternovaná sa na ňu pozerám. Myslím, že som v šoku. *Ako ma mohol zobrať práve sem?!*

Niečo Christianovi hundre, on sa na mňa rýchlo obzrie, otočí sa späť a odpovedá jej. Ona prikývne a mne sa zdá, akoby mu priala šťastie. Lenže moje sledovacie schopnosti nie sú tak dobre vyvinuté.

Môj Tieň sa ku mne pomaly vracia a v tvári sa mu zračí nervozita. *To by som si vyprosila!* Pani Robinsonová mizne v zákulisí a zatvára za sebou dvere.

Christian mraští obočie.

„Si v poriadku?“ pýta sa napäto, obozretne.

„Nie tak celkom. Nechcel si ma predstaviť?“ poznamenám tvrdo a chladne.

Od prekvapenia mu padá sánka. Vyzerá, akoby som mu podrazila nohy.

„Ale ja som myslel...“

„Preboha, niekedy si tak...“ A dochádza mi reč. „Rada by som odišla, prosím.“

„Prečo?“

„Ty vieš prečo,“ prevrátim oči.

Len sa na mňa pozerá a spaľuje ma pohľadom.

„Ospravedlňujem sa, Ana. Nevedel som, že tu bude. Nikdy tu nebýva. Otvorila ďalšiu pobočku v Bravern Center, zvyčajne sídli tam. Jednoducho tu dnes niekto ochorel.“

Prudko sa zvrtnem a vyrážam k dverám.

„Franca nebudeme potrebovať, Greta,“ zavolá Christian, keď vychádzame von. Musím potláčať nutkanie utiecť. Chce sa mi bežať, rýchlo a veľmi ďaleko. Mám až zúfalú potrebu sa rozplakať. Skrátka, chcem sa dostať čo najďalej od tejto mizérie.

Zatiaľ čo ja sa snažím nejako to všetko vstrebať, Christian ma ticho nasleduje. Pochodujem s rukami pevne ovinutými okolo trupu, s hlavou sklonenou a vyhýbam sa jednotlivým stromom na Druhej avenue. On múdro nerobí žiadne pokusy sa ma dotknúť. V hlave sa mi roja tisíce otázok. Som zvedavá, či mi ich pán Vyhýbavý zodpovie.

„Tam si bral svoje subky?!“ vyšteknem.

„Niektoré z nich áno,“ odpovedá ticho, úsečne.

„Aj Leilu?“

„Tú tiež.“

„Vyzerá to tam dosť zánovné.“

„Nedávno to prešlo modernizáciou.“

„Jasné. Takže pani Robinsonová poznala všetky tvoje subky.“

„Áno.“

„A ony o nej vedeli?“

„Nie. Žiadna z nich. Len ty.“

„Ale ja nie som tvoja subka.“

„Nie, to celkom určite nie si.“

Nezastavujem a otáčam sa k nemu čelom. Oči má rozšírené a plné strachu. Pery stlačené do tvrdej nekompromisnej čiarky.

„Vidíš, aké je to celé nahovno?“ precedím a prevrтам ho pritom pohľadom.

„Vidím. A je mi to ľúto.“ Aspoň má toľko slušnosti, že sa zatvári pokorne.

„Chcem sa dať ostrihať. Najlepšie tam, kde si netrčkal žiadnu klientku ani nikoho z personálu.“

Až to s ním mykne.

„A teraz ma ospravedlň.“

„Neutekáš odo mňa, však nie?“ uisťuje sa.

„Nie, len chcem to hlúpe strihanie. Niekde, kde môžem zavrieť oči, dať si umyť vlasy a zabudnúť na všetku tú... záťaž, čo so sebou vláčiš.“

Rukou si prečeše vlasy. „Môžem zariadiť, aby Franco prišiel ku mne alebo k tebe,“ navrhuje rozvážne.

„Je veľmi krásna.“

Prekvapene zažmurká. „Áno, to je.“

„Je stále vydatá?“

„Nie, rozviedla sa asi pred piatimi rokmi.“

„Tak prečo nie si s ňou?“

„Pretože sa to medzi nami skončilo. Už som ti to hovoril.“

Odrazu sa zamračí. Dvíha ruku so vztyčeným ukazovákom a z vrecka riflí loví BlackBerry. Musel mu tam len vibrovať, pretože som ho nepočula zvonieť.

„Welch?“ ohlasuje sa ostro a potom sa započúva.

Stojíme na Druhej avenue a ja sa pozerám pred seba na mladý smrekovec, ktorého uzunké ihličky majú tú najčerstvejšiu zelenú farbu. Okolo nás prechádzajú ľudia pohrúžení do svojich sobotňajších ranných činností. Každý z nich nepochybne rozjíma o svojich vlastných problémoch. Zaujímalo by ma, či tiež riešia fanatické prenasledovanie bývalými subkami, očarujúce bývalé dominy, alebo muža, ktorý nemá ani poňatia o koncepcii ochrany súkromia zakotvenej v právnom systéme Spojených štátov.

„Zabil sa pri autonehode? Kedy?“ vytrháva ma Christian zo zamyslenia.

Panebože. Kto? Napínam uši.

„To je už druhýkrát, čo nám ten bastard nepomohol. Musel to vedieť. To mu je úplne ľahostajná?“ Znechutene zavrtí hlavou. „Začína to dávať zmysel... Nie... vysvetľuje sa tým prečo, ale nie kde.“ Christian sa okolo nás rozhliada, akoby niečo hľadal, a ja sa pristihnem, že robím to isté. Moju pozornosť však nepúta nič. Sú tu len ľudia, ktorí nakupujú, ruch ulice a stromy.

„Je tu so mnou,“ pokračuje Christian. „Počúva... Áno... Nie. Dva alebo štyri, dvadsaťštyri hodín denne, sedem dní v týždni... Do toho som ešte nenahryzol.“ Pozerá sa priamo na mňa.

Do čoho ešte nenahryzol? Mračím sa naňho a on ma obozretne pozoruje.

„Čože...?“ hlesne a s rozšíreným pohľadom bledne. „Chápem. Kedy? ... Len tak nedávno? Ale ako? ... Bez preverenia? ... Rozumiem. Pošlite e-mailom meno, adresu a fotky, ak nejaké máte... Dvadsaťštyri sedem, počínajúc dnešným popoludným.“ Položí.

„Čo?!“ udriem na neho podráždene. Tak povie mi, o čo ide?

„To bol Welch.“

„Kto je Welch?“

„Môj bezpečnostný poradca.“

„Fajn. A čo sa stalo?“

„Leila asi pred tromi mesiacmi opustila manžela. Utekla s nejakým chlapíkom, ktorý sa zabil pri búračke pred štyrmi týždňami.“

„Aha.“

„Ten debil o tom musel vedieť,“ vyplúje zlostne. „Je to smutné, o to tu ide. Pod.“ Natiahne ruku a ja ho za ňu automaticky chytím... ale vzápätí sa mu zase vytrhnem.

„Tak moment. Práve sme boli uprostred rozhovoru o nás. O nej, o tvojej pani Robinsonovej.“

Christianovi tvrdne výraz. „Nie je to žiadna moja pani Robinso-
nová. A môžeme sa o tom porozprávať u mňa doma.“

„Ale ja nechcem ísť k tebe. Chcem si dať ostrihať vlasy!“ vype-
ním. Keby som sa tak mohla sústrediť na túto jedinú vec...

Znova vyfahuje BlackBerry z vrecka a vyfukáva nejaké číslo.

„Greta, Christian Grey. Chcem, aby bol Franco do hodiny u mňa.
Opýtajte sa pani Lincolnovej... Fajn.“ Odloží telefón. „Príde o jednej.“

„Christian...!“ vyhrknem rozhorčene.

„Anastasia, Leila očividne trpí nejakou psychickou poruchou.
Neviem, či sa zaujíma o mňa alebo o teba, alebo kam až je schopná
zájsť. Teraz pôjdeme k tebe, zbalíme ti nejaké veci a zostaneš u mňa,
pokiaľ ju nenájdeme.“

„Prečo by som to robila?“

„Pretože tak ťa udržím v bezpečí.“

„Ale...“

Zapichne do mňa namosúrený pohľad. „Ideš ku mne, aj keby
som ťa tam mal dovliecť za vlasy.“

Pozerám na neho s ústami dokorán... to je neveriteľné: Päťde-
siat Odtieňov Sivej ožíva všetkými farbami na širokouhlom plátne.

„Myslím, že preháňaš.“

„To teda nepreháňam. Môžeme ten rozhovor dokončiť u mňa. Pod.“

Zakladám si ruky na prsiach a tentoraz prevrtávam pohľadom ja
jeho. Toto už zašlo príliš ďaleko.

„Nie!“ vyhlásim tvrdohlavo. Musím mu odporovať.

„Môžeš ísť sama, alebo ťa ponesiem. Mne je to jedno, Anastasia.“

„To by si si nedovolil!“ vyštartujem po ňom. Predsa neurobí scé-
nu uprostred Druhej avenue.

Pobavene dvíha jeden kútik úst, ale tento poloúsmev sa k jeho
očiam ani nepriblíži.

„Miláčik, my obaja vieme, že keď mi hodíš rukavicu, zdvihnem ju viac než rád.“

Vzájomne sa prepaľujeme pohľadmi – a on sa zrazu prudko zohýna, chytá ma okolo stehien a dvíha ma. Skôr než sa spamätám, visím mu cez plece.

„Polož ma!“ vykriknem. Panebože, to je také skvelé si zakričať.

Vyráža ulicou bez toho, aby mi venoval akúkoľvek pozornosť. Pevne mi ťahuje ruku okolo stehien a tou druhou ma capne po zadku.

„Christian!“ zvrisknem. Ľudia na nás zízajú. Viac ponižujúce to už byť nemôže. „Ja pôjdem! Pôjdem sama.“

Postaví ma na zem, a skôr než sa vôbec stihne narovnať, už ma šírujem smerom k domovu. Rozčúlená. A vôbec si ho nevšímam. Samozrejme, že je v tom okamihu po mojom boku, ale ja ho ďalej ignorujem. Čo teraz? Som taká vytočená, lenže si nie som istá, prečo vlastne – je toho toľko.

A tak pochodujem späť domov a v duchu si zostavujem zoznam:

1. Niesol ma na pleci – neprijateľné pre každého, kto má viac ako šesť rokov.
2. Vzal ma do salónu, ktorý vlastní spoločne so svojou bývalou milenkou – taký stupídny nápad!
3. Na to isté miesto, kam bral všetky svoje subky – rovnaká sprostosť.
4. Ani si neuvedomil, že je to zlý nápad – a to som si myslela, že mu to páli.
5. Má šíalené expriateľky... Môžem ho z toho vôbec obviňovať? Som taká napálená, že môžem!
6. Pozná číslo môjho účtu – to prekračuje aj rámec fanatického prenasledovania.

7. Kúpil SIP – má viac peňazí ako rozumu.

8. Trvá na tom, aby som bývala u neho...

... tá hrozba, ktorú predstavuje Leila, musí byť horšia, než sa obával... Ešte včera na tom netrval...

Ale nie, zrazu mi to dochádza. Niečo sa zmenilo. Čo asi?

Nezastavujem na mieste a Christian ma napodobňuje.

„Čo sa vlastne stalo?“ dožadujem sa odpovede.

Zamračí sa. „Čo máš na mysli?“

„S Leilou.“

„Veď som ti to povedal.“

„Nie, nepovedal. Je za tým ešte niečo. Včera si netrval na tom, aby som bývala u teba. Takže, čo sa stalo?“

Nervózne sa ošíva.

„Christian! Povedz mi to!“ oborím sa naňho.

„Včera sa jej podarilo získať povolenie nosiť zbraň.“

Á, *dopekla!* Snažím sa tú novinku nejako vstrebať, pozerám na neho, zúrivo žmurká a cítim, ako blednem. Možno omdliem... Čo keď ho chce zabiť? To nie!

„Ale to znamená, že si môže len tak kúpiť zbraň,“ zašepkám.

„Áno,“ pripúšťa upokojujúco. Položí mi dlane na plecía a privinie si ma do náručia. „Nemyslím si, že urobí nejakú hlúposť, ale – jednoducho ťa tomu riziku nechcem vystavovať.“

„Mňa? Ale čo ty?“ desím sa.

Venuje mi zamyslený pohľad. Prudko ho objímam a pritlačím sa k nemu, tvár zaborenú do jeho hrude. Nezdá sa, že by mu to prekážalo...

„Tak už poď,“ zašepká a pobožká ma do vlasov. A je to. Všetok môj hnev je preč. Nie, nie je zabudnutý, len ho momentálne prekryl strach, že by sa mohlo Christianovi niečo stať. Tá predstava je neznesiteľná.

Slávnostne zatváram kufor svojho malého auta a strkám Maca, BlackBerry, iPad a Charlie Tango do batoha.

„Charlie Tango ide s nami?“ čuduje sa Christian.

Prikývnem a on sa na mňa zhovievavo usmeje.

„V utorok sa vráti Ethan,“ skonštatujem.

„Ethan?“

„Katin brat. Bude tu bývať, kým si v Seattli niečo nenájde.“

Christian si nasadí svoj obvyklý nepreniknuteľný výraz, napriek tomu si všímam, ako do jeho pohľadu preniká chlad.

„Tak to je skvelé, že budeš bývať u mňa. Aspoň tu bude mať viac miesta,“ prehodí potichu.

„Netuším, či má kľúče. Budem sa sem musieť vrátiť.“

Ďalej na mňa bezvýrazne hľadí. Aspoň nič nenamieta.

„Už mám všetko.“

Berie môj kufor a spoločne vychádzame z dverí. Keď potom obchádzame dom, aby sme sa dostali na parkovisko, pristihnem sa, že sa pozerám ponad plece. Netuším, či už nado mnou prevzala vládu paranoja, alebo či ma skutočne niekto sleduje. Christian otvára dvere spolujazdca a venuje mi významný pohľad.

„Tak nastupuješ?“ nabáda ma.

„Myslela som, že budem šoférovať.“

„Nie, šoférujem ja.“

„Čo je zlé na mojom jazdení? Nehovor mi, že vieš, ako som dopadla pri testoch v autoškole... Ani by ma to neprekvapilo, s tými tvojimi detektívnymi sklonmi.“ Možno vie, že som v písomnom teste ledva preliezla.

„Nastúp do toho auta, Anastasia,“ zavrčí na mňa podráždene.

„Tak fajn,“ rýchlo nasadnem. *Vážne, mohol by si sa upokojiť.*

Možno má ten istý pocit ako ja. Že nás niekto hrozivý sleduje... teda, bledá brunetka s hnedými očami, ktorá sa na mňa z nejakého dôvodu nápadne podobá a veľmi pravdepodobne je ozbrojená.

Christian vyráža do ulíc.

„To mali všetky tvoje subky tmavé vlasy?“

Zamračí sa a letmo na mňa pozrie. „Hej,“ priznáva. Počujem tú neistotu v jeho hlase, asi premýšľa, kam tým mierim.

„Len ma to zaujímalo.“

„Už som ti to hovoril. Preferujem brunetky.“

„Pani Robinsonová nie je brunetka.“

„To bude asi ten dôvod,“ zavrčí. „Naveky mi blondíny znechutila.“

„Ty klameš,“ zalapám po dychu.

„Áno. Klamem!“ odsekne podráždene.

Lahostajne sa pozerám z okna, pohľadom skúmam každú brunetku, žiadna z nich však nie je Leila.

Takže sa mu páčia len brunetky. To by ma zaujímalo prečo. Alebo mu naozaj pani neskutočne-nádherná-i-keď-staršia-Robinsonová znechutila blondínky? Zavrtím hlavou, ďalší výplach mozgu à la Christian Grey.

„Rozprávaj mi o nej.“

„Čo by si chcela počuť?“ Na čele sa mu objavujú vrásky a hlasom akoby sa ma usiloval odradiť.

„Například o tom vašom obchodnom partnerstve.“

Viditeľne sa uvoľňuje, šťastný, že bude hovoriť len o práci. „Som tichý spoločník. Tento druh biznisu ma nijako zvlášť nezaujíma, ale ona z toho urobila veľmi prosperujúci podnik. Ja som iba investoval a pomohol jej to rozbehnúť.“

„Prečo?“

„Dlhoval som jej to.“

„Naozaj?“

„Keď som odišiel z Harvardu, požičala mi stotisíc, aby som mohol začať podnikat.“

No poteš... ona je tiež bohatá.

„Ty si odišiel zo školy?“

„Nebavilo ma to. Dokončil som dva ročníky. Lenže rodičia nemali práve pochopenie, keď som opustil školu.“

Zamyslene krčí čelo. Pán Grey a doktorka Grace Trevelyanová s odmietavým postojom – to si ani nedokážem predstaviť.

„No, nezdá sa, že by si urobil chybu. Aký si študoval odbor?“

„Politika a ekonómia.“

Hmm... to sedí.

„Takže je bohatá,“ poviem.

„Bola to znudená ženuška, Anastasia. Jej manžel bol pracháč – drevársky magnát,“ zamračí sa. „Nenechal by ju pracovať. Však vieš, musel ju mať pod kontrolou. Niektorí chlapi to tak majú.“ Potme-húdsy sa na mňa usmeje.

„Nehovor! Chlap, čo potrebuje mať kontrolu? To znie ako nejaká bájna bytosť!“ Nemyslím, že by som do tej reakcie dokázala vtlačiť ešte viac sarkazmu.

Teraz už sa škerí od ucha k uchu.

„Požičala ti peniaze svojho manžela?“

Prikývne a na perách sa mu objavuje škodoradostný úsmev.

„To je des.“

„Vrátil som mu to aj s úrokmi,“ zahučí temne, keď zachádza do podzemnej garáže Escaly.

Ale čo?

„Ako to myslíš?“

Christian zavrtí hlavou, akoby si vybavil nejakú zvlášť trpkú spomienku, a zaparkuje vedľa svojho Audi Quattro SUV.

„Vystúp, Franco tu bude každú chvíľu.“

Vo výfahu na mňa uprie skúmový pohľad. „Stále sa na mňa hneváš?“ overuje si lakonicky.

„Veľmi.“

Prikývne. „Beriem na vedomie,“ povie a zapichne oči priamo pred seba.

Taylor už na nás čaká vo vstupnej hale. Ako to vždy vie? Berie mi kufor.

„Už sa s vami spojil Welch?“ zaujíma sa Christian.

„Áno, pane.“

„A?“

„Všetko je zariadené.“

„Výborne. Ako je na tom vaša dcéra?“

„Je v poriadku, ďakujem, pán Grey.“

„Dobre. O jednej sem príde kaderník – Franco De Luca.“

„Slečna Steelová,“ pokynie smerom ku mne Taylor.

„Zdravím, Taylor. Vy máte dcéru?“

„Áno, madam.“

„Koľko má rokov?“

„Sedem.“

Christian na mňa hádže netrpezlivý pohľad.

„Žije so svojou matkou,“ upresňuje Taylor.

„Aha, chápem.“

Ešte zaznamenávam Taylorov úsmev. Tak to je nečakané. Taylor otcom? Zaujatá tou novou myšlienkou nasledujem Christiana do veľkej izby.

Rozhliadam sa okolo seba. Nebola som tu od chvíle, čo som Christiana opustila.

„Si hladná?“

Zavrtím hlavou. Chvíľu ma prísne sleduje, a potom sa zrejme rozhodne nehádať sa.

„Musím vybaviť zopár telefonátov. Urob si tu pohodlie.“

„Dobre.“

Zmizne v pracovni a mňa necháva stáť v tej obrovskej umeleckej galérii, ktorú nazýva domovom, premýšľať, čo si počnem.

Tie šaty! Beriem batoh a vlečiem sa hore do svojej izby, aby som skontrolovala, čo ukrýva šatňa. Stále je preplnená oblečením – všetko je úplne nové, ešte s cedulkami a cenovkami. Tri dlhé večerné róby, troje malých čiernych a troje ďalších šiat na každodenné nosenie. To muselo stáť peňazí.

Kontrolujem cenovku na jedných večerných šatách. Dvetisíc de-
vätsto deväťdesiatosem dolárov. *Doparoma!* Zveziem sa na podlahu.

Toto nie je nič pre mňa. Vloží si hlavu do dlaní a snažím sa v duchu prehrýzť poslednými niekoľkými hodinami. Je to značne vyčerpávajúce. Prečo, prečo som sa len musela zamilovať do niekoho, kto je úplný blázon? Nádherný, sexi ako boh, bohatší než Croesus a blázon, blázon s veľkým B.

Lovím BlackBerry z batoha a vytáčam mamino číslo.

„Ana, zlatko! To je ale doba. Ako sa máš, moja?“

„No... to vieš...“

„Čo sa deje? Stále vám to s Christianom neklape?“

„Mami, je to zložité. Myslím, že to nemá v hlave v poriadku. To bude ten problém.“

„Tak o tom mi hovor. Muži. Občas človek nevie, čo si má o nich myslieť. Bob teraz napríklad premýšľa o tom, či to naše sťahovanie do Georgie bol správny krok.“

„Čo, prosím?“

„No hej, stále hovorí o tom, že by sme sa mali vrátiť do Vegas.“

To je úlava, aj ostatní majú problémy – nie som jediná.

Vo dverách sa objaví Christian. „Tu si. Myslel som, že si utiekla.“ Jeho úlava je jasne viditeľná.

Zdvíham ruku, aby som mu naznačila, že telefonujem. „Prepáč, mami, už musím končiť. Zase ti zavolám.“

„Tak dobre, zlatko – opatruj sa. Mám ťa rada!“

„Ja teba tiež, mami.“

Položím to a zadívam sa na Tieňa. Má vrásky na čele a vyzerá akýsi nesvoj.

„Prečo sa tu schovávaš?“ pýta sa opatrne.

„Ja sa neschovávam. Prepadám tu zúfalstvu.“

„Zúfalstvu?“

„Z toho všetkého, Christian,“ mávnem rukou smerom k tým hal-dám oblečenia.

„Môžem ďalej?“

„Je to tvoja šatňa.“

Zamračí sa, ale potom sa predou mnou zosunie do tureckého sedu.

„Sú to len handry. Ak sa ti nepáčia, pošlem ich späť.“

„Je to s tebou veľmi ťažké, vieš to?“

Párkrát zažmurká a pošúcha si bradu... to svoje krátke strnisko. Prsty sa mi krúčia túžbou dotknúť sa ho tam.

„Ja viem. Ale snažím sa,“ hlesne.

„Usilovne...“

„Tak ako vy, slečna Steelová.“

„Prečo to vlastne robíš?“

Rozširujú sa mu zreničky a vracia sa mu do očí vystrašený pohľad. „Ty vieš prečo.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.